

Dünya ve ülkemizdeki işçi ve emekçiler ve onların örgütleri, 1 Mayıs hazırlıklarına başlamışken; emperyalistler ve işbirlikçileri, başta Ortadoğu olmak üzere paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı kavgasını tırmandırıyorlar. Bir süredir mızrağın sivri ucu Suriye'ye çevrilmiş durumda. Toplantı üzerine toplantı, zirve üzerine zirve yapıyorlar. Bunun da ev sahipliğini Türkiye üstleniyor.

Son olarak 1 Nisan'da İstanbul'da "Suriye'nin dostları" toplandı! Suriye halkını kışkırtıp, alevi-sünni ayrımına oynayarak birbirine düşürmeye çalışanlar, ironik biçimde kendilerine "Suriye'nin dostları" diyorlar. Toplantı merkezinin önünde gösteri yapan Esad rejimi savunucularına gazlı-coplu saldıran Türk polisi, "Suriye muhalifleri" denilen ABD işbirlikçisi gerici göstericileri koruyarak, gerçekte kimin "dostları" olduklarını bir kez daha kanıtıyor. Toplantının içinde ise, ABD Dışişleri Bakanı Clinton ile samimi pozlar veren Başbakan Erdoğan, "Esad'lı çözüm istemiyoruz" diyor.

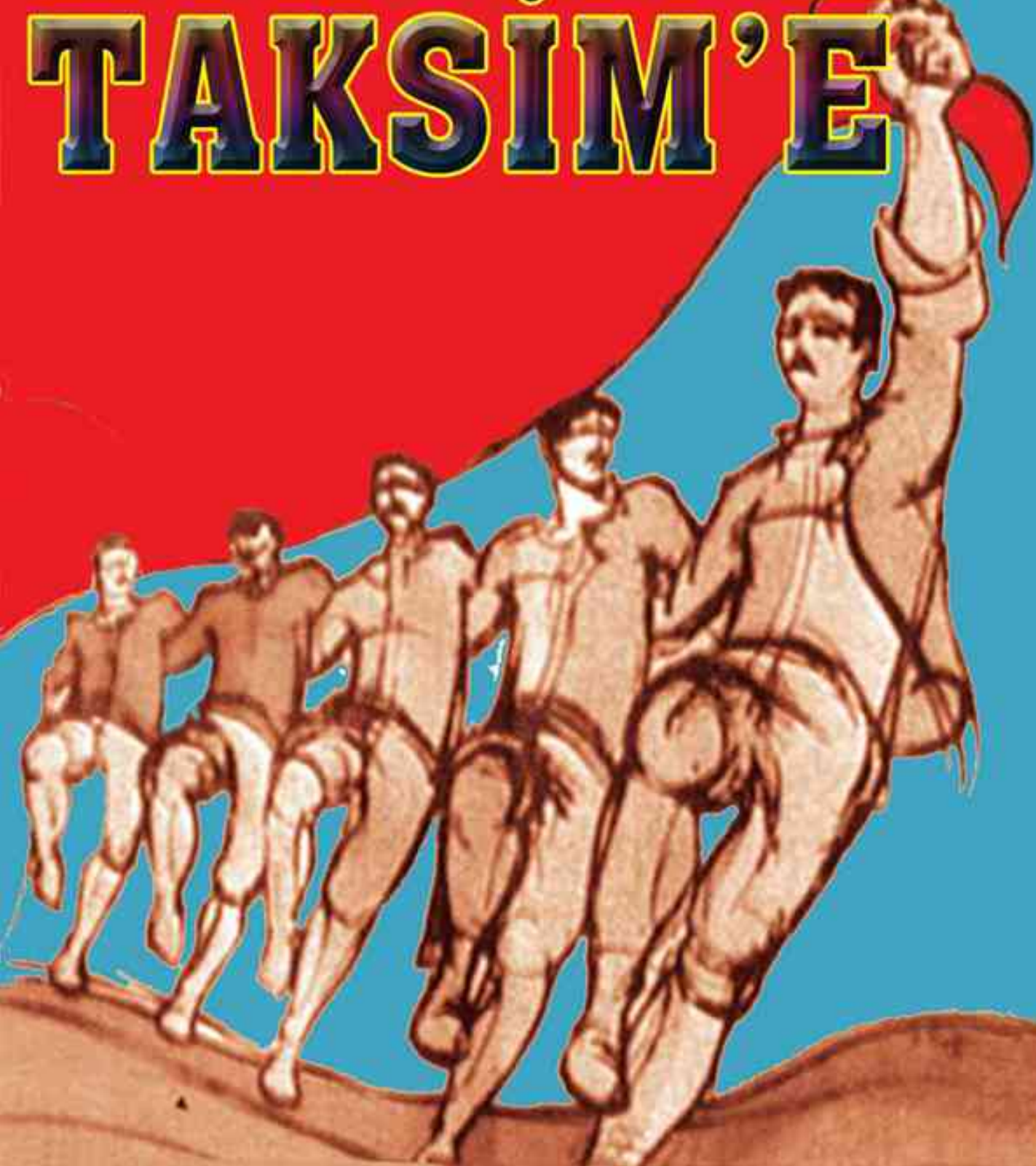
Daha düne kadar "komşularla sıfır sorun" politikasının örneği olarak gösterilen Suriye ile iyi ilişkiler, son bir yıl içinde adım adım bozularak, bu noktaya geldi. Başbakan Erdoğan, "kardeşim" diye hitap ettiği Esad'a, bugün "O gitmeden olmaz" diyor. Ortadoğu'da ABD'nin çıkarları doğrultusunda hareket etmenin çelişkili ve bir o kadar sancılı sonuçlarını yaşıyorlar.

Sayfa 2'de sürüyor

Taleplerimizi haykırmak için

1 Mayıs'ta

TAKSİM'E

Taleplerimizi haykırmak için 1 MAYIS'TA TAKSİM'E

Çünkü Esad rejimi, İran, Rusya ve Çin'den de aldığı destekle de, ABD işbirlikçisi muhalifleri büyük ölçüde geriletmeyi başardı. ABD ve AB emperyalistleri, Suriye'ye yaptırım konusunda Birleşmiş Milletler'den (BM) istedikleri kararları çıkartamadılar. Şimdi eski BM sekreteri Annan'ı devreye sokarak adına "Annan planı" denilen "Esad'lı çözüm" noktasına geldiler. Elbette bu ABD açısından bir geri adımdı. Ama gelinen aşamada başka da çaresi yoktu. Şimdi Başbakan Erdoğan'ı "Esad'la olmaz" diye feveran ettiren, bu durumdur. Ama İstanbul toplantısında da "Annan planı"na -kerhen de olsa- destek kararı çıkmıştır.

Türkiye, "kraldan çok kralcı" kesilerek, Suriye ile siyasi, ekonomik, diplomatik ilişkilerini en alt düzeye indirmişken ve tüm planlarını Esad rejiminin yıkılması üzerine kurmuşken, iyot gibi açıkta kalma tehlikesi ile karşı karşıyadır. Elbette başta ABD olmak üzere emperyalistlerin Suriye üzerindeki planları sürecektir. Ancak onlar değişen koşullara göre yeni pozisyonlar almakta Türkiye kadar zorlanmayacaktır. Suriye ile komşu olan ve en uzun sınıra sahip bulunan Türkiye'dir. Esad rejiminin durumunu sağlamlaştırmasından da en zararlı çıkacak ülke, Türkiye olacaktır. Bunun ilk emareleri görülme-ye başlamıştır da...

Kore'de ABD Başkanı Obama ile görüştüktan sonra İran'a uçan Başbakan Erdoğan, İran Başbakanı Ahmedinecad'ın hastalığı gerekçesiyle bir gün bekletildi. Daha Erdoğan uçakta iken, İran, Suriye'ye koşulsuz ve tam bir destek vereceğini yineledi. Erdoğan'ın ABD'nin isteklerini İran'a iletmek için geldiğini bildiklerinden, daha baştan önünü kesip, net mesajlar verdiler. Erdoğan İran'dan eli boş ve küçük düşürülmüş olarak döndü.

Bunun Türkiye halklarına kesilen ilk faturası ise, doğalgaza yüzde 20 civarında yapılan zamdır. Çünkü İran, Türkiye'ye verdiği doğalgazda indirimle yanaşmamıştır. Benzine sürekli zam yapılmakta, dünyada en pahalı benzin Türkiye'de kullanılmaktadır. Keza Suriye ile kesilen ilişkiler, başta sınır ticareti olmak üzere birçok alanda Türkiye'nin aleyhine sonuçlanmış durumdadır. Bunlar ilk eldeki ekonomik sorunlardır. Hem bu sorunlar giderek büyüyecek ve zaten kriz alarmı veren ekonomik göstergeler iyice tepetaklak olacaktır. Hem de herhangi bir çatışma durumunda, Türkiye savaşın ön cephesinde yer aldığı için, sonuçlarını da en ağır şekilde ödeyecektir.

Egemenler, daha fazla zam, daha fazla baskı ve şiddetle, emperyalizme hizmetten doğan faturayı her zaman olduğu gibi yine işçi-emekçilere, ezilen halklara kesiyorlar. Bayramını kutlamak isteyen Kürt halkına saldırıyor; eğitimin içeriğini daha gerici hale getiriyor, tamamen paralı hale getirmenin yollarını düzlüyor; buna karşı duran öğretmenleri ve öğrencileri ise, copla, gazla püskürtüyor. vb...

Adına "yeni Kürt stratejisi" dedikleri, hiç de yeni olmayan, halkın taleplerini daha fazla terörle bastırma politikalarının da Ortadoğu'daki emperyalist kapışma ile doğrudan bağı vardır. Bir yandan Irak'ta süregelen kaotik ortam ve bunun bir sonucu olarak

Irak Kürdistan Bölgesi'nin her an bağımsızlık ilan etme durumu; diğer yandan Suriye'de, Türkiye sınırındaki Kürtlerin özerk veya federatif bir yapıya ulaşma ihtimali, Türk egemenlerini fazlasıyla rahatsız etmekte ve Kürt halkının mücadelesinden daha fazla korkar hale getirmektedir. "Yeni Kürt stratejisi" ile Kürtleri oyalamayı sürdürürken, bu arada olabildiğince zayıf düşürmek amaçlanmaktadır.

Bu "strateji"nin açıklandığı günlerde, Newroz'un milyonları bulan kitlesellikle kutlanması yasaklanmış, kutlamaya gidenlere büyük bir vahşet uygulanmış, 6 bini aşan tutuklu sayısına yenileri eklenmiş ve Özgür Gündem gazetesi'ne bir ay kapatma gelmiştir. Uludere'de 33 kişinin katledilmesiyle ilgili, üzerinden aylar geçtiği halde, istihbaratın kimler tarafından verildiğine dair, hala bir açıklama yapılmış değildir. Van depreminden sonra halk, son yılların en soğuk geçen kışını çadırlarda geçirir ve çadır yangınlarında ölürken, Suriye sınırına işbirlikçiler için 20 bin kapasiteli konteynırlar inşa edilmiştir.

Bunlar Türkiye'nin Ortadoğu'da ABD emperyalizminin taşeronluğunu üstlenme sevdasının, şoven ve gerici karakterinin sonuçlarından bazılarıdır. Emperyalizme bağımlı, işbirlikçi tekeli burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin iktidarının, işçi ve emekçilere, ezilen halklara daha fazla sömürü ve zulümden başka vereceği hiçbir şeyi olmadığından da göstergesidir.

Şimdi bu iktidar, sözde 12 Eylül ile hesaplaşıyor! 12 Eylül'ü iki generali yargı önüne çıkartarak yargılıyor! Oysa iddianamesinden, savcının soruşturmasına kadar her aşamada, 12 Eylül'ü aklamaya çalışıyorlar. 12 Eylül zihniyetini her olayda tekrar tekrar ortaya koyuyorlar. Bir kez daha yineleyelim ki, 12 Eylül'ü şu ya da bu hükümet değil, halk yargılayacaktır!

İşçi ve emekçiler, ezilen halklar, 1 Mayıs'ta güçlerini ortaya koymalı, tüm faşistlerin, halk düşmanlarının yüreğine korku salmalıdır. Emperyalist savaş ve krizin yükünü ödemeyeceğini göstermelidir. Artan hak gasplarına, zamlara, işçi cinayetlerine, eğitim ve sağlığın tamamen paralı hale getirilmesine karşı alanlara çıkmalı, sağlam kulakları açmalıdır. Söz, eylem ve örgütlenme hakkına sahip çıkmalı, tika-basa doldurulmuş olan zindanların boşalmasını sağlamalıdır.

Bu ve benzeri taleplerini haykırmak için, 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanında olmalıdır! Söz artık işçi ve emekçilerindir!

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Yoğun ve eylemli bir Mart ayını geride bıraktık. 8 Mart, kadın sorununa feminist yaklaşımın daha yaygınlaştığı ve devrimci yaklaşımla ayırım noktalarının daha da belirginleştiği bir dönüm oldu. 12 Mart'ta Gazi'de cemevi öncülüğünde milletvekillerine anmada yer açılırken, devrimcilerin ortak örgütlediği anma öne çıktı. 21 Mart bu defa "bayram" değil, "eylem" günüydü. Devletin gazına-kurşununa, engelleme çabalarına karşın, kitleler sokaklara aktı, Zeytinburu'nun tamamını eylem alanına çevirdi.

Sadece tarihsel yıldönümü eylemleri değil; Madımak'ta yakılan aydın ve demokratların davası "zamanaşımı" bahanesiyle devlet korumasına alındı. 4+4+4 yasası ile dinci-gerici eğitimin kökleştirilmesinde önemli bir adım atıldı. Ancak gerek KESK'in Ankara'daki militan eylemi, gerekse Alevi örgütlerinin ve devrimcilerin Kadıköy mitingi, devletin saldırılarına ve mahkeme korumalarına önemli bir cevap niteliği taşıyordu.

Şimdi 1 Mayıs sürecine başlamış durumdayız. Devletin sadece siyasi-ekonomik tüm saldırılarına değil, aynı zamanda ülkemizi savaşa sokma çabalarına karşı da en güçlü cevabı örgütlemek, taleplerimizi haykırmak, "bayram" değil "kavga" gününü kutlamak amacıyla Taksim'e akacağız.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

10. sayıda

3	"Yeni" Kürt stratejisi
4	İnsanlık suçunda "zamanaşımı" olmaz
5	Eğitim daha paralı, daha gerici
6	Newroz direnişlerle kutlandı
7	Polsan hızla yükseliyor
8	İktidar perspektifi ve devrimin güncelliği
9	Bu kaçınıcı işçi katliamı
10	Kızıldere için ortak anma
11	Devrimci 1 Mayıs Platformu deklarasyonu
12	İki ayı 8 Mart
14	Her sınıfın kendi bayramı vardır
15	HES'lere geçit vermeyeceğiz
16	1 Mayıs işçilerin kaniyle yazıldı
18	Gazi anması birlikte yapılmalıdır
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Yükselen imparator Çin-IV

Hükümetin “Kürt açılımı” fiyasko ile sonlanınca, şimdilerde “yeni Kürt stratejisi” konuşuluyor. Aslında hiç de yeni olmayan sözde çözüm önerileri tekrar sıralanmaya başladı. Başbakan Erdoğan’ın “*terör örgütüyle mücadele, siyasi uzantısıyla müzakere*” olarak yinelediği bu stratejiye göre, ne PKK ne de Öcalan muhatap alınacak! “Müzakereler” parlamentoda yapılacak! Kürt hareketini parlamentoda temsil eden BDP’yle muhatap olunacak! Tabii BDP’yi istedikleri çizgiye çekebildikleri koşulda...

“Yeni strateji”yi gazetecilere açıklayan Erdoğan, BDP’ye aba altından sopa göstermekten de geri kalmadı. BDP ile yapacakları müzakereyi, “*düüst olmaları*” şartına bağladıktan sonra, bu şartı “*kendi adlarına konuşmaları*” olarak açıkladı. “*İmralı veya Kandil’in ağzıyla konuşurlarsa, onlarla da konuşamaz duruma geliriz*” diye tehditkar bir üslupla konuştu...

açması, bu görüşme ile doğrudan bağlantılıydı. MİT’in PKK’nin içine sızdirdığı ajanlarla eylemlerin içinde yer aldığı, hatıta PKK’yi yönlendirdiği iddia ediliyordu. Polisin PKK’li diye yakaladıklarının arasından MİT mensupları çıkınca, devreye MİT giriyor ve serbest bırakılmalarını sağlıyordu! Bu durum, MİT ile Emniyet Teşkilatı’nı ve yargıyı karşı karşıya getirmişti. Gerçekte ise, emniyet ve yargı içinde örgütlenen Gülen Cemaati’nin AKP hükümetiyle arasında çıkan pürüzlerdi yaşanan. Bunlardan birini de Kürt sorununa yaklaşım oluşturuyordu.

Hakan Fidan ve MİT üzerinden kopan fırtınanın ardından, **Kürt sorununda “yeni strateji”nin açıklanması, AKP ile Gülen Cemaati arasındaki gerginliği giderme çabası olarak da yorumlanıyor. Fethullah Gülen’in AKP hükümetini Kürt sorununda esnek davranmakla suçladığı, daha şiddet yanlısı bir politika izlenmesinden yana olduğu, son de-**

zani’yi Kürt ulusu üzerinde etkili kılıyor ve Kürt liderler arasında öne çıkarıyor. Başta ABD olmak üzere emperyalistler de, diğer parçalardaki Kürtleri yönlendirmede Barzani’yi devreye sokuyorlar.

Son olarak Suriye’de bulunan Kürt örgütleriyle Barzani, geçtiğimiz günlerde bir toplantı gerçekleştirdi. Suriye’deki Kürt örgütlerinin önemli bir kısmı Suriye’li muhaliflerle birlikte hareket etmiyor. Esad rejimine karşı olmakla birlikte, eşit mesafede durmaya çalışıyorlar. **Esad ya da muhalif, hangi kesim kazanırsa kazansın, Suriye’de özerk bir Kürt yönetimi istiyorlar. Ve her iki kesimden de bu yönde sözler alıyorlar.** Elbette ABD, Barzani eliyle Kürt örgütlerini de Esad rejimine karşı kışkırtmaya çalışıyor.

Türkiye’deki Kürt sorunun emperyalistlerce çözümünde, Barzani-Talabani ikilisi, her zaman önemli bir figür olmuştur. Bugün de Barzani’nin adı sıkça telaffuz ediliyor. Plana göre; yıllardır üzerinde konuşulup bir türlü gerçekleşemeyen **Kürt Ulusal Konferansı’nın Haziran ayında yapılması öngörülüyor.** Konferansta Barzani’nin Kürtlerin haklarının demokratik yollarda alması gerektiği üzerinde duracağı, PKK’nın ve silahlı mücadelenin meşruiyet zemininin kalmadığını savunacağı bir konuşma yapması bekleniyor. PKK’dan silah bırakmasını isteyeceği ve silah bırakan militanların Kürt Federe Bölgesi’nde kalabilecekleri bir formül oluşturuluyor.

Barzani ise, Newroz kutlamaları dolayısıyla yaptığı yazılı açıklamada, “*Irak’taki kaos*”tan bahsederek, bu durum devam ettiği taktirde “bağımsızlık”larını ilan edeceklerinin sinyallerini verdi. “*Muhakkak bir gün bu müjdeyi vereceğiz*” dedi. Barzani’nin bu konuda ABD ve AB emperyalistlerini “ikna ettiği” ve Newroz’da bağımsızlık ilan edeceğine dair basında yazılar çıkmıştı. **Irak’ın Şii Başbakanı Maliki’nin İran’la kurduğu yakınlık, ABD’yi rahatsız ediyordu ve “Kürt Bölgesi’nin bağımsızlığı” kartını da Maliki’yi hizaya çekmek için kullanıyordu.** Anlaşılan Barzani’ye “bağımsızlık ilanı” için henüz vize verilmemişti.

* * *

Tabii bunlar, emperyalistlerin ve egemen sınıfların kendi içlerindeki planları, hesapları... Ortadoğu’nun her an yeni değişikliklere açık olduğu bir dönemde, bu hesapların ne kadar tutacağı bilinmez. Yıllardır bu yönde yapılan planların-hesapların akıbetleri de ortada. İçinde halkların, sınıfların ve onların mücadelesinin yer almadığı planların, kağıt üzerinde kalması kaçınılmaz.

Türk egemenlerinin gerçekte eski olan “yeni stratejileri”nin şansının bulunmadığı, bugünden belli olmuştur. Son Newroz gösterilerinde, devletin tüm engellemelelerine, şiddetine rağmen, Kürt halkının kendi talepleriyle meydanları doldurması, bunun son ve en çarpıcı göstergesidir. Esasında egemenler de bunun farkındadır. Özellikle son ortaya atılan “yeni strateji”nin kitleleri oyalamaya dönük olduğu çok bellidir.

Bir yandan BDP’yi PKK’nin “siyasi uzantısı” olarak nitelerken, bir yandan da PKK’nin sözcülüğünü yapmamasını istemek, başta Erdoğan olmak üzere tüm egemen sınıf sözcülerinin çelişkisi-dir. Elbette bu sözler, kamuoyuna dönük, işin demagojik yanını oluşturuyor. Yoksa PKK ve Öcalan ile görüşmeden “silahların bırakılması”nı sağlamanın mümkün olmayacağını onlar da biliyor. Zaten bu “yeni strateji” yaygarasının ardından, BDP ve DTK eşbaşkanları, bir kez daha muhatap olarak Öcalan’ı gösterdiler. Öcalan’ı dışarıda bırakan bir çözümü, kabul etmeyeceklerini tekrarladılar.

PKK yöneticilerinden Murat Karayılan da AKP’yi ve Başbakanı kastederek, “*o bizi tanımıyorsa, biz de onu tanımıyoruz*” dedi. AKP’den ve Gülen Hareketi’nden hiçbir beklentilerinin olmadığını söyledi.

Oslo görüşmelerine tepki

Hatırlanacağı gibi geçtiğimiz yıllarda MİT ve PKK üst düzey yöneticilerinin Oslo’da görüştükleri basına sızmıştı. Görüşmelere katılan dönemin Başbakan müsteşar yardımcısı, bugünün MİT müsteşarı Hakan Fidan’ın, Başbakan’ın bilgisi dahilinde görüşmelere katılması ve diğer MİT yetkililerin PKK’li yöneticilerle konuşma tarzları, şoven kesimlerin büyük tepkisine yol açmıştı.

Geçtiğimiz ay Hakan Fidan ve MİT görevlileri hakkında savcılığın soruşturma

meçlerinden de açığa çıkmıştı. Ancak sadece Gülen değil, AKP ile klik çatışmasını sürdüren “ulusalcı-laik” kesimlerin de Kürt halkının özgürlük talebinin şiddetle bastırılmasından yana olduğu biliniyor. Yıllarca kirli savaş yöntemleriyle bu politikayı bizzat yaşama geçirdikleri de...

Bu yönüyle “yeni strateji” egemen sınıflar içindeki klikler arasında bir “uzlaşma”, üzerinde mutabık kalınan bir “ortak zemin” izlenimini veriyor. Her ne kadar farklı emperyalist güçlerin ve onların işbirlikçilerinin Kürt sorununda farklı yaklaşımları varsa da, ezerek çözmede; vermek zorunda kaldıkları hakları ise, olabildiğince küçültmede birleştikleri bir gerçektir. AKP’nin üç yıl önceki “Kürt açılımı” da, şimdiki “yeni strateji” de öz olarak aynı mantığın ürünüdür. Sadece biçimsel farklılıklar söz konusudur ki, onun da bölgedeki gelişmelerle doğrudan ilişkisi vardır.

Barzani’ye verilen görev

“Yeni strateji”nin en önemli ayaklarından birini, Kürt Federe Bölgesi’nin Başkanı Barzani oluşturuyor. AKP hükümetinin sözcüleri, bu konuda Barzani’ye görev düştüğünü açık açık söylüyorlar.

Ortadoğu’da Türkiye, İran, Irak ve Suriye olmak üzere dört ayrı parçada yaşayan **Kürtler, şu anda sadece Irak’ta ayırı bir devlete en yakın pozisyonlardalar. Bu durum, bölgenin başkanı olan Bar-**

“Yeni strateji” egemen sınıflar içindeki klikler arasında bir “uzlaşma”, üzerinde mutabık kalınan bir “ortak zemin” izlenimini veriyor. Her ne kadar farklı emperyalist güçlerin ve onların işbirlikçilerinin Kürt sorununda farklı yaklaşımları varsa da, ezerek çözmede; vermek zorunda kaldıkları hakları ise, olabildiğince küçültmede birleştikleri bir gerçektir. AKP’nin üç yıl önceki “Kürt açılımı” da, şimdiki “yeni strateji” de öz olarak aynı mantığın ürünüdür.

İnsanlık suçunda “zaman aşımı” olmaz!

2 Temmuz 1993'te 35 kişinin yanarak öldürüldüğü Sivas Katliamı davası zaman aşımında uğratılarak düşürüldü. 13 Mart'ta görülen son duruşmada, 2 kişinin ölmesi ve 5 kişi hakkında da karar verilememesi, zaman aşımına gerekçe gösterildi.

Katliamı yapanların elini kolunu sallayarak gezdiği, kırmızı bültenle aranan Sivas sanıklarının emniyetin hemen yanında ikamet ettiği, her türlü fatura-ehliyet-nikah ve hatta askerlik işlemlerini yapabildiği bir durumda, verilen bu kararlar, devlet katliamının sorumlusu olduğunu bir kez daha kanıtlamış oldu. Dava süreci boyunca gerçekte yargılananlar, katliamı yapanlar değil, katliamda katledilenler ve kurtulanlar oldu.

Katliamın hemen ardından devlet yetkilileri, “hal-ki galeyana getirenler” diyerek, şenliğe katılan aydınları ve sanatçıları suçlamış, “daha fazla ölü olabiliirdi” açıklamalarıyla gözdağı vermeye devam etmişti. Katliam süreci boyunca ortada görünmeyen devlet yetkilileri, katliamdan sonra timsah gözyaşları dökmeye dahi gerek görmemiş, açıktan yananları suçlamıştı. Madımak Otel'i'ni kebabçı yapma yüz-süzlüğü başta olmak üzere, Alevilerin her türlü talebi görmezden gelindiği gibi, Aleviler içinde yarattığı işbirlikçilerle devleti aklamaya devam etmişlerdi.

Gelinen aşamada, Sivas'ta yakanların üç-beş yobaz değil, tüm kurumlarıyla devlet olduğu gözler önüne serilmiş durumda. Aradan geçen 19 yıl, bu

katliamdan sadece hükümetlerin değil, bir bütün olarak devletin sorumlu olduğunu ortaya koyuyor. Zamanaşımı kararının verilmesi de bunun bir göstergesi.

Elbette Alevilerin kendi sorunlarına yeterince sahip çıkmamış olması da önemli bir etkidir. Davaya kitlesel ve militan bir sahipleniş yaşanmamıştır. Şoven propagandanın etkisi altında kalınmış, tepkiler dinci partiler ile sınırlı tutulmuştur. Bu durum devletin saldırılarını daha da pervasızlaştırmıştır. Alevilere dönük saldırılar artmaktadır. Geçtiğimiz günlerde, Adıyaman'da, Erzincan'da Alevi evlerine işaretler konulması, İçişleri Bakanı'nın “bunlar münferit olay”, “üç-beş çocuk işi” diyerek geçiştirmesi, durumun ciddiyetini göstermektedir. Çünkü benzer örnekler, '80 öncesinde Maraş'ta, Çorum'da yaşanmıştı. Ayrıca Kütahya'da Kürt işçilerin kaldığı çadırlara tek birerle saldırılarak işçilerin yakılmak istenmesi, Sivas benzeri örneklerin yaşanabileceğini bir kez daha göstermiştir.

Zaman aşımını protesto eylemleri

Zaman aşımı davasının görüldüğü gün, Ankara Adliyesi önünde toplanan binlerce kişiye, polis azgınca saldırdı. İçeride katiller aklanırken, dışarıda da resmi katiller davaya tepki dahi gösterilmesini istemiyordu. Adliye önünde bekleyen kitle, “Katil devlet hesap verecek”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız”, “Sivas'ın hesabı sorulacak”, “Yobazlar vuruyor, mahkemeler koruyor” sloganlarını attı. Alevi kurumları, ilericiler ve devrimcilere yapılan polis saldırı üzerine, Ankara sokakları çatışma alanına döndü, barikatlar kuruldu.

Ankara'da alınan kararın ve kitleye yapılan saldırının ardından Ankara, İstanbul, İzmir, Adana, Bursa, Mersin, Dersim'de

protesto eylemleri örgütlendi. 13 Mart'ta İstanbul'da saat 19.00'da bir araya gelen 5 bini aşkın kişi, sloganlarla Galatasaray Meydanı'na yürüdü. PDD okurlarının da katıldığı eylem, Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklamasıyla sona erdi.

Pirsultan Abdal Kültür Derneği de (PSKAD), 17 Mart'ta Taksim Tünel'den Tramvay Durağı'na bir yürüyüş düzenledi. Sivas şehitlerinin resminin yer aldığı 70 metre uzunluğunda pankartın yanı sıra çeşitli pankartlar ve flamalarla yürüyen kitleye devrimci ve ilerici kurumlar da destek verdi. Sloganlar atarak ve ajitasyon konuşmaları eşliğinde tramvay durağına gelen kitle, Sivas'ta ölenler şahsında saygı duruşu yaptı. Sonrasında PSKAD Genel Başkanı bir konuşma yaparak davanın takipçisi olacaklarını, yeni eylemler örgütleyeceklerini belirtti.

Sivas davasının “zamanaşımı”yla yokedilmesini, 4+4+4 yasasını, Alevilerin kapılarının işaretlenmesini ve Alevilere dönük her türlü baskı-asimilasyon politikasını protesto etmek amacıyla 31 Mart günü Kadıköy'de bir miting düzenlendi. Mitinge onbinlerce kişi katıldı. Alevi kurumlarının temsilcilerinin konuşma yaptığı mitingde, Pınar Aydınlar, Onur Akın, Sabahat Akkiraz parçalarını seslendirdiler.

Sivas'ın ışığı sönmeyecek!

Sivas'ta 1993 yılında yaşanan katliamın üzerinden 19 yıl geçti. Madımak Otel'i'nin yanbaşı oturan bir katilin birkaç ay önce öldüğü haberini okumuştuk gazetelerden. Devletin saatlerce yanmasını beklediği 35 kişinin ve insanlığın bağrında Sivas yangını devam ederken, 13 Mart'ta yapılan mahkemede, hakim “zaman aşımı” olduğuna kanaat getirdi. Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada, sanıklar Cafer Erçakmak ve Yılmaz Bağ'ın ölmeleri; Şevket Erdoğan, Köksal Koçak, İhsan Çakmak, Hakan Karaca ve Necmi Karaömeroğlu'nun ise bulunamaması nedeniyle, davanın zaman aşımına uğradığını ileri sürerek düşürülmesine karar verildi.

Onlar mahkemede bu kararı verirken, dışarıdaki kitle, “Sivas'ın ışığı sönmeyecek” sloganlarıyla mahkeme önünü çınlatıyordu. Mahkemeden zaman aşımı kararı çıkınca, orada bekleyenler önce inanmadı, sonra mahkeme önündeki yolu trafiğe kapattı. Polis kitleye gaz bombalarıyla saldırdı. Tekrar toparlanan kitle, ellerinde Sivas'ta katledilen aydınların fotoğraflarının olduğu metrelerce uzunlukta bir pankart ve onun iki tarafında flamalarla, sloganlar atarak yürüyüşe geçtiler. Pankartın önündekiler metronun içine doğru yürümeye başladı. Metronun içinden yürüyerek Abdi İpekçi Parkı'na çıkıldı. Oradan Mithatpaşa Caddesi'ne doğru sloganlar eşliğinde yürüyüş devam etti.

Arka taraftan sürekli ‘Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek’ sloganı atılıyordu. Oysa Sivas katliamı 1993 yılında yaşanmıştı ve o yıldan bu yana gelen hiçbir hükümet, diğerinden farklı davranmamıştı. Bu katliam ve sonrasında yaşananlar, hükümetler ötesinde devletin sorunuydu. Biz

de ‘Sivas'ın hesabı sorulacak’, ‘Katil devlet hesap verecek’, ‘Faşizmi döktüğü kanda boğacağız’ sloganlarını attık. Et-

rafımızdaki kitle de sloganları hep beraber haykırdı. Böylece Sakarya Meydanı'na ulaştık. Öndeki Pir Sultan görevlisi, “kendi sloganlarımız dışında slogan atılmasın arkadaşlar” diye bağırdı. “Sivas'ın hesabı sorulacak” sloganı atıldı, sonra “Katil devlet hesap verecek”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız” sloganlarını attık, kitle de sloganı tekrarladı. “Ortak sloganların dışına çıkılmasın” diye yapılan uyarılara, bu sloganların Sivas'ın dışında olmadığını hatırlattık. Sakarya Meydanı'nda yapılan basın açıklamasının ardından eylem bitirildi.

Kitle, Ziya Gökalp Caddesi'nde bulunan Pir Sultan Abdal Genel Merkezi'ne gitmek isterken, Genel Merkez önünde yine bir saldırı oldu. Koşup oraya vardığımızda, bir grup çevik bir sokağa doğru koşuyordu. Polisin oradaki bir kitleye saldırdığını, gözaltılar olduğunu öğrendik. Bu arada mahkeme önünde de gözaltına alınanlar olduğunu duyduk. Pir Sultan yöneticileri, şehir dışından gelenlerin araçlarına doğru gitmelerini söyledi. “Gözaltındakileri almadan nereye gidiyorsunuz” diye karşı çıktık. “Eylemlerde insanları gözaltılarda bırakırsanız, bir dahaki eylemlere getirecek insan bulamazsınız” diyerek bu yanlış tutumu eleştirdik. Bir görevli onlar için bir grup oluşturulduğunu, herkesin burada beklemesine gerek olmadığını söyledi. “Hep beraber gelindiye hep beraber gidilmesi gerekir” dedik. Diğer insanlardan da bize hak verenler çıktı. Fakat gidererek azalan kitle, yavaş yavaş dağılmaya başladı. Biz de eyleme katılan diğer arkadaşlarımızı bulmak için oradan ayrıldık.

Ankara'dan PDD okurları

Eğitim daha paralı, daha gerici...

4+4+4 yasa tasarısı, KESK'li eylemcilere sıkılan tazyikli suların, atılan gaz bombalarının tozu dumanı altında, meclisten geçti. Şimdi cumhurbaşkanı'nın onayını bekliyor. Onay verildiğinde, her yıl yapılan düzenlemelerle yaz-boz tahtasına çevrilen eğitim sistemi, bu defa daha köklü bir değişikliklerle karşılaşacak.

Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer, yapılacak değişikliği "biz eğitim sistemini altüst etmiyoruz, yapısal bir değişiklik yapıyoruz" cümlesiyle tanımlamıştı. Gerçekte AKP, bu değişikliklerle adeta devletin yapısal kodlarını değiştirmeyi önüne koymuş görünüyor. Eğitim sisteminde bugüne kadar dönemsel pekçok değişiklik yapılmış olmasına rağmen, ilk defa temel unsurları değişikliğe uğrattılıyor. Çünkü okula başlama ve "meslek seçme" yaşının bu kadar aşağıya çekilmesi, toplumsal dokuyu değiştirecek bir rol oynuyor.

Yapılacak düzenlemelerle eğitim sistemi daha gerici ve daha paralı hale getirilecek. Çünkü amaç, bir taraftan sermaye için daha ucuz işçiler, ücretli köleler yaratmak iken; diğer taraftan dinci gericiğin, bağınazlığın daha çocuk yaşlarda beyinlere işlenmesi, çocukların yobazlaştırılmasıdır.

Bu nedenle yasa karşısında devrimci-demokratların tutumu, "tarikatlara kul, sermayeye köle olamayacağız" sloganında somutlaştırıldı. Çünkü bu yasa ile;

- Eğitim her düzeyde paralı hale getirilecektir. Özel okullara verilen teşvikler bunun bir parçasıdır.

İlk 4 yıldan sonra eğitim "devlet okulu-meslek okulu-imam hatip okulu" üçlemesine ayrılmaktadır. Devlet okullarının içi zaten çoktan boşaltılmış olduğundan, yobazlığın cenderesinde yer almayan ortalama her aile, tüm mali gücünü harekete geçirecek, çocuğunu özel okula vermeye çalışacaktır.

- En yoksul kesimler, çocuklarını 9 yaşında meslek okuluna vermek zorunda kalacaktır. Çıraklık eğitimi, çocuk işçiliğini yaygınlaştıracak ve çocuklar, ucuz işgücü olarak sermayenin köleliğine sunulacaktır. Meslek liselerinin özel sektöre devredilmesi, fabrika patronlarına çifte sömürü olanağı sunacaktır. Bir taraftan bu liselerde okuyan tüm çocukları çırak (yarı-ücretli köle) olarak kullanmasının yasal olanaklarını oluştururken, diğer taraftan, devletten teşvik alacaklardır. Hükümet şimdiden meslek liselerini artırma sözü vererek AB'den kredi almaktadır.

- Dershaneler daha da yaygınlaşacak, çocuklar daha erken yaşlarda daha yoğun biçimde okuldershane-sınav cenderesine sokulacaktır. Aileler ise dersane ücretleri altında ezileceklerdir.

- Dini eğitim, çocuk beyinlerini tarumar edecektir. İmam Hatip okullarının orta kısımlarının açılması doğrudan din eğitimini güçlendirirken, "Kuran ve peygamberin hayatı" gibi "seçmeli" olduğu iddia edilen dersler aracılığıyla, bütün ortaokullar "imam-hatip okulları"na çevrilecektir. Kuran dersi nedeniyle, okullara abdestane yapılmasından derste kız çocuklarının başının örtülmesine varıncaya kadar

pekçok uygulama ile fiili biçimde dincilik yaygınlaştırılacaktır.

Kız çocuklarını 9 yaşından itibaren okuldan almak ve çocuk gelinler yaygınlaşacak-meşrulaşacaktır.

- Kreş düzeyindeki çocuklar, olgunlaşma düzeylerinin çok üzerinde ve hazır olmadıkları bir eğitim sistemiyle karşı karşıya kaldıkları için, gelişim bozukluğu yaşayacaklardır.

- Eğitim emekçileri, yeni sistemin doğrudan mağdurudurlar. Çünkü okul öncesi çocukların kişisel ihtiyaçlarıyla doğrudan ilgilenmek zorunda kalacaklar, okul öncesi eğitim ile ilköğretim arasındaki cendereye sıkışacaklar, okullar yeni sisteme hazır olmadığı için, çok daha kalabalık ve sağlıksız sınıflarda çocuklarla uğraşmak zorunda kalacaklardır. İlkokul 4 yıla düşürüldüğü için öğretmen fazlalığı oluşacak ve onun sonucunda varolan sınıf öğretmenlerinin yüzde 20'si fazlalık oluşturacak ve yeni sorunlarla karşı karşıya kalacaklardır.

- Anadilde eğitim ve din dersinin seçmeli olması gibi ulusal ve mezhepsel azınlıkların talepleri zaten dikkate alınmamaktadır.

4+4+4 düzenlemesine ilişkin tartışmalarda öne çıkan konu, "dindar nesil" yetiştirilmesidir. Zaten başbakan öncesinde yaptığı çeşitli konuşmalarla, tartışmanın buna odaklanmasına zemin hazırlamıştır. Ancak bundan daha önemli olan, dindardan laikine, tüm yoksul emekçi çocuklarının sermayenin ihtiyaçlarına göre yetiştirilmesidir. Eğitimin tümünden özelleştirilmesi ve paralı hale getirilmesinden, sanayiye çırak yetiştirilmesine kadar bu böyledir. Bu sistemle ancak gerçekten zengin olanların çocukları düzgün bir eğitim alabilecek, diğer çocuklar, düşüncede yobazlığa, meslekte işçiliğe mahkum edilecektir. "Dindar nesil" yetiştirme derdinde olduğunu söyleyen AKP yöneticilerinin hiçbirisinin çocuğunun imam hatip okullarına gitmiyor oluşu, yeterince çarpıcıdır.

Buna karşı yapılacak tek şey direnmek; parasız, bilimsel, özerk, demokratik eğitim hakkını savunmaktır. KESK'in Ankara'da yaptığı eylem önemlidir, ancak yetersizdir. KESK'li emekçiler çok daha büyük saldırıları göğüsleyebilecek bir kararlılıkla Ankara'ya yola çıkmış, ancak genel merkezin reformist tutumuna takılmışlardır. Diğer taraftan, Kadıköy'de yapılan "Adalet istiyoruz" başlıklı Alevi mitingi de, kitlelerin tepkisini ortaya sermesi yönüyle önemlidir.

Ancak, bu kadar şiddetli bir saldırıya karşı daha örgütlü ve daha cepheden bir mücadele verilmesi zorunludur.

4+4+4 yasa tasarısından mesleki olarak doğrudan etkilenmekte olan Eğitim-Sen, yasanın meclise geleceği gün genel grev yapacağını, yasanın kendileri için genel grev sebebi olduğunu duyurmuştu. Bu nedenle 28-29 Mart günle-

rini genel grev ilan eden Eğitim-Sen'liler, KESK ile birlikte Ankara'da meclisin önünde bir eylem gerçekleştirmek için bütün illerden yola çıktılar.

Ancak eylem karşısında devlet de hazırlığını yapmıştı, KESK'liler bütün illerde devletin kurduğu barikatlarla karşılaştılar. KESK genel merkezi, barikatlar karşısında geri bir tutum aldı. "Durdurduğumuz her yer eylem alanıdır" diyerek, görünürde eylemci, gerçekte ise barikatlar karşısında geri adım atmayı savunan bir açıklama yaptı. KESK Genel Başkanı Lami Özgen, "Başka illerdeki arkadaşlarımız gelemiyorsa, biz de Ankara'daki KESK'li-lerle eylem yaparız" diyerek diğer illerin Ankara'ya gelmeyi zorlamasını daha baştan durdurmuş oldu.

Onun bu tutumu, illerde kalanların kendi bölgelerinde yapacakları eylemleri de riske atmış oldu. Çünkü kamu emekçilerinin kendilerine diremeyeceğini düşünen polis, daha saldırgan bir tutum geliştirdi; biralakım

Ankara'ya gitmeyi, il içinde yapılacak eylemler bile şiddetli saldırıya uğradı.

Buna rağmen, birçok ilde KESK'liler barikatların başında militanca çatıştılar. Özellikle İzmir'de, gazbombalarına ve tazyikli sulara rağmen, KESK'liler çatışarak Konak Meydanı'na çıkmayı başardılar. Adana'da gözaltılar yaşandı.

Ankara'da ise şiddetli soğuk ve sulu kar yağışı, bir de polisin tazyikli sularına, gaz bombalarına karıştı. Farklı bölgelerden gelebilen kamu emekçilerinin birleşmesi devletin engeline takılınca, Kızılay bölgesinde 4 ayrı direniş noktası oluştu. Sonra eylemciler polis barikatlarını yara yara tek bir noktada toplanmayı başardı. Eylemi engellemeye çalışan devletle çatışmalar burada da sürdü.

Newroz direnişle kutlandı

Bu yıl Newroz, daha gelmeden önce yalan ve demagogilere, tehditlere, yasaklamalara sahne oldu. Günler öncesinden ev baskınlarıyla yüzlerce kişi gözaltına alındı. Fakat Kürt halkı, tüm tehditlere, yasaklara, tutuklamalara rağmen bayramını yine kendi bildiği şekilde kutladı. Bir isyan ve direniş günü olan Newroz'u ölümler pahasına, anlamına uygun olarak direnişlerle geçirdi.

Günler öncesinden burjuva medya aracılığıyla Newroz'da provokasyon olacağı yayıldı. Bakanlar, AKP'nin temsilcileri, bu doğrultuda demeçler verdiler. Amaç; Newroz'a katılımı düşürmek ve devletin yasaklamalarına meşru bir zemin yaratmaktır. Ardından BDP'nin Newroz'u 18 Mart Pazar günü kutlamak için yaptığı başvurular, reddedildi. Güya Newroz'u kendi tarihi olan 21 Mart'ta kutlamak gerektiği gerekçesiyle...

Oysa AKP'li belediyelerin Newroz kutlamalarına Pazar günü izin verilmişti. Geçtiğimiz yıllarda Kültür Bakanlığı Newroz'u bir hafta kutlama kararı almış ve hafta boyunca resmi "nevruz" kutlamaları yapılmıştı. Sözkonusu olan devletin "nevruz"u olunca, günü, yeri sorun olmuyordu. Ama halkların Newroz'u tarihsel anlamına uygun şekilde anmaları, bir biçimde engellenmeye çalışılıyordu.

Bu yılki gerekçelerden biri de, 18 Mart'ın Çanakkale şehitlerini anmasına denk gelmesi ve Newroz kutlamalarının Çanakkale anmasını gölgede bırakacağı kaygısıydı. Kürt illerinde valiler, Çanakkale ile ilgili Kürtçe afişler hazırladılar. Çanakkale zaferinin Türk ve Kürt halkının birlikte mücadelesiyle kazanıldığına dair söylevler verdiler. Ama bu çabalar da halkın Newroz'u Pazar günü kutlama kararını değiştirmeye yetmedi.

Newroz, Ortadoğu halklarının bayramıdır ve onun hangi günde, nerede, ne şekilde kutlanacağına halk karar verir. AKP hükümeti ise, ne 21 Mart'ı tatil ilan ediyor, ne de pazar günü halkın bayramını kutlamasına izin veriyordu. Newroz'un pazar günü kutlanmasıyla kitleselliği daha da artacaktı ve milyonlarca kişi meydanlara çıkıp taleplerini haykırıyordu. AKP'nin engellemeye çalıştığı şey buydu.

Bilindiği gibi Newroz, yıllarca yasaklandı. Her Newroz kutlaması, tehditle, şiddetle, kanla bastırıl-

maya çalışıldı. Fakat Kürt halkı her koşulda, bayramını kutlamadı. Bunun üzerine resmi "nevruz" kutlamalarını başlattılar. Newroz'un aslında Türk bayramı olduğunu yaymaya çalıştılar. Göbekli bürokratlar, ele ele tutuşup ateşin üzerinden atladılar, demir dövüp, yumurta tokuşturdu. Ama bu da tutmadı, sadece onları komik duruma düşürdü. Kürt halkı bayramını

kendi bildiği şekilde, yöresel kıyafetleri ve talepleriyle meydanlarda kutlamayı sürdürdü.

2006 yılından itibaren süregelen bu iki ayrı Newroz kutlaması, bu yıl yine yasaklamalarla birlikte '90'lı yılların kutlamalarına dönüştü. Devlet, başta İstanbul ve Diyarbakır olmak üzere Newroz kutlamalarının hepsine saldırdı. Sadece resmi güçlerle de yetinmediler, Zeytinburnu'nda olduğu gibi sivil faşistleri de devreye soktular. Bayramını kutlamak için sokağa çıkan Kürt halkını linç etmeye kalktılar.

Devletin bu tutumuna karşı Türkiye genelinde yüzbinler, sokaklara döküldü, İstanbul, Diyarbakır, Mersin, Adana, Şırnak, Van, Batman, Hakkari, İzmir, Ankara, Bursa başta olmak üzere birçok yerde halk, kıran kırana mücadeleler sonucunda Newroz alanlarına girmeye çalıştı. Diyarbakır gibi yerlerde bunu başardı da. Ama İstanbul başta olmak üzere polisin engeliyle karşılaştığı her yerde çatıştı. Neredeyse İstanbul'un tüm emekçi semtleri Newroz alanına dönüştü.

İstanbul'da BDP'nin Newroz kutlaması için istediği miting alanı Kazlıçeşme'ye giden bütün yollar tutulmuştu. Alana gitmek için yollara dökülen kitlelerin üzerine, gaz bombaları yağdı, tazyikli su sıkıldı ve silahla ateş açıldı. Bu şiddete maruz kalanlar içinde BDP Arnavutköy ilçe yöneticisi Hacı Zengin de vardı. Astım hastası olan Zengin, polisin attığı yoğun gaz bombası sonucu yaşamını yitirdi. Tıpkı Hopa'da AKP protestosu sırasında şehit düşen Metin Lokumcu gibi...

Buna karşın İstanbul valisi, yaptığı açıklamada Hacı Zengin'in vücudunda herhangi bir darp izi görülmediğini, "kalp krizi sonucu" öldüğünü söyleyerek, normal bir ölüm-müş gibi göstermeye çalıştı.

Hacı Zengin'in katledilmesinin ardından Taksim'de protesto gösterisi yapıldı. **Taksim** Tramvay durağında toplanan binlerce kişi, "Biji

Newroz, Yaşasın Newroz", "Hacı Zengin ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek" sloganlarıyla yürüdü. Emek ve Demokrasi Güçleri imzasıyla gerçekleştirilen yürüyüşe Proleter Devrimci Duruş okurları da destek verdi. Yapılan basın açıklamasının ardından

kitle Galatasaray Meydanı'nda Newroz ateşi yakarak kutlama yaptı.

İstanbul'da Aksaray, Çapa, Cevizlibağ, Bakırköy civarında yoğun çatışmalar yaşandı, E-5 otobanı trafiğe kapandı. Polis Gazi Mahallesi, 1 Mayıs, Gülsuyu, Tuzla, Bağcılar, Avcılar'ın giriş çıkışlarında yoğun abluka uygularken, kitleler çatışarak bu bölgelerde de Newroz'u kutladılar. 109 kişi gözaltına alınırken, 23 kişi tutuklandı. Polisin bu vahşetine karşı, halk da bankaları ve kamu kurumlarını, faşist işyerlerini taşladı.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin "hasar bilançosu"nda, kırılan camlar, taşlanan binalar ve bunların maddi tutarı vardı. 1 milyon 80 bin liralık zarar olduğunu açıkladı ve bu zararı BDP'ye kesmeye kalkıştı. Ne yitirilen canlar, ne yüzlerce yaralı, gözaltı ve tutuklama... Onların "hasar bilançosu"nda sadece para vardı.

Diyarbakır'da ise yüzbinlerce kişi Newroz alanına girdi ve kutlamaları fiilen yaptı. Sabah saatlerinden itibaren başlayan çatışmalarda, polisin tüm önlemleri yerle bir edildi. GSM operatörlerine ait araçların yanı sıra, polis arabaları ve panzerleri de yakıldı. BDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş ve birçok milletvekilinin konuşma yaptığı Diyarbakır'da Newroz, coşkulu biçimde kutlandı.

Sadece Diyarbakır'da değil, diğer Kürt illerinde de Newroz kutlamaları çatışmayla geçti. **Batman'da** polisin BDP'nin otobüsünün camlarını kırıp içine gaz atmasından sonra, gazın etkisiyle dışarı çıkanlar arasında milletvekili Ahmet Türk de bulunuyordu. Ahmet Türk'ü bir polis yumruklamaya başladı ve Türk'ün sol gözünde şişlik ve kızarma oldu. Fakat başta Batman Valisi olmak üzere yetkililer, olayı örtbas etmeye çalıştılar. Halen Ahmet Türk'e yumruk atan sivil polis tespit edilip mahkemeye çıkarılmış değil.

Kıran kırana yaşanan ve kazanılan Newroz'un ardından 21 Mart'ta da semtlerde Newroz ateşleri yakıldı. İstanbul, Ankara, İzmir ve Kürdistan illeri başta olmak üzere birçok yerde çatışmalı geçen Newrozların kazanılmış olması, coşkuyu artırdı. Proleter Devrimci Duruş okurları da Nurtepe, Gülsuyu başta olmak üzere bulundukları semtlerde Newroz kutlamalarına katıldılar.

NEWROZ ATEŞİ HER YERDE YANDI

Bu yıl yasaklı newroz kutlamalarında bir kişi hayatını kaybederken, yüzlerce kişi yaralandı, onlarca kişi tutuklandı. Pazar günü bunlar yaşanırken, 21 Mart akşamı İstanbul'un birçok semtinde tekrar newroz ateşi yandı. Biz de yapılan bu saldırıları kınamak ve bir direniş günü olan newroz ateşini harlamak için Güzeltepe'de newroz kutlamalarına katıldık. Akşam saat 20.00 de başlayan newroz kutlamaları yakılan ateşle başladı. Mahalle halkından ve yakın civardan gelenler, ateş başında halaya başlamışlardı. Biz de halaya katıldık. Atılan sloganlar newroz ateşinin sönmeyeceğini, zalimin zulmüne karşı başkaldırının bitirilemeyeceğini bir kez daha gösterdi. Yaşlılardan çocuklara kadar herkes newroz alanında yerini almıştı. "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Kürdistan goristan jibo faşistan", "Biji bira-tiya gelan" sloganları newroz alanını çınlattı. Sonrasında yapılan açıklamada newrozun yasaklanamayacağı, yasaklansa dahi her zaman için kutlanacağı üzerine kısa bir konuşma yapıldı. Ardından halaylar tekrar başladı. Saat dokuz buçuk gibi newroz kutlaması yine halaylarla bitirildi.

Simsiyah dumanlarla sloganlar yükseliyor

Newroz'dan birkaç gün önce atılan bütün manşetler, yapılan haberler, zaten yaşanacakların önceden habercisiydi. Bunun bilinciyle sabah saat dokuz sularında evimden çıkıp Kazlıçeşme'ye doğru yola koyuldum... Kazlıçeşme'ye doğru yaklaşırken, birkaç otobüsün çevrilip kimlik ve üst aramasına tutulduğunu gördüm. Polisin yığınak oluşturduğu bir yerde şoför herkesi üzülerek indirmek zorunda olduğunu söyledi.

Tam bu sırada polis 100 metre ilerideki eylemcilere doğru gaz bombası atarak saldırıyı başlattı. Ben de önümdeki 6-7 kişilik bir grubla ara sokaklardan ilerleyerek futbol sahası olan bir yere geldim. Burada yaklaşık 100-150 kişilik bir grup vardı. Bir süre sonra, üzerimize gaz bombası yağmaya başladı. Ara sokağa doğru çekilirken, polisler taşlandı. Bir grup genç de, cam şişe atık deposunu yere devirerek barikat kurdu. Yaşlı bir teyze, elindeki limonla gazdan etkilenenlere yardım ediyordu.

Ardından bir gaz bombası daha yine geriye doğru çekiliyoruz. Sonra ara sokaklardan ilerleyerek kalabalık uzun bir caddeye çıktık. Daha sonra edindiğim bilgilere göre, 58. Bulvarı'na. Buradaki en büyük olayın fitili ise şöyle ateşlendi: Lüks bir kafeden bir kişi, (tahminen sahibi) söylentiye göre silah gösterince, olan oluyor. Aralıksız 10 dakika taşlar yağmur gibi yağıyor ve dükkan paramparça. Ardından siyah bir araba başaşağı ters çevriliyor...

Başka bir yöne doğru ilerlemeye başlıyoruz. Bütün bankaların camları, güvenlik kameraları, ATM'leri, yoldaki otobüs duraklarının camları tuzla buz olup yerlere dökülüyor. Belediyenin diktiği ağaçlar yerlerinden sökülüp ateşe atılıyor. Dükkanların üst katında oturan aileler ise, camlarına astıkları bayrakları korku ve telaşla toplamaya başlıyorlar.

İlerlemeye devam ederken, geçen bir-iki araba kornaya basıp zafer işareti yaparak selam gönderiyorlar. Bir gaz bombası daha üzerimize geliyor. Yine ara sokaklara dalıyoruz. Tam bu sırada, aramızdaki mesafeyi bir hayli açmış olan bir arkadaş, çevik kuvvetin yakınlarında yuvalanmış 25-30 kişilik faşist grubunun "ya Allah, bismillah" bağırışlarıyla ortalarında kalıyor. Birkaç dakika içinde kan revan içinde bırakılınca, polisler, faşistlerin elinden alıyor. Birbirleriyle paslaşıyorlar adeta. Faşistler polislerin dibinden ayrılıp da üzerimize gelme cesaretini bulamıyorlar.

Son şahit olduğum olay ise, çevik kuvvet polisleri, bir gaz bomba daha atıp bir süre bekledikten sonra gitmeye çalışırken, iki arkadaşlarını almayı unutuyorlar! İki polis, soluk soluğa koşmaya başlıyor. Onlar koşarken çevreden yuhalama sesleri geliyor... Ve masmavi gökyüzüne simsiyah dumanlar yükseliyor, bir de sloganlar...

Sonuç olarak şunu söyleyebilirim ki, Kürt halkı her türlü yasağa, gaz bombasına ve şiddete karşın boyun eğmemiş, öfkelerini ve mücadelesini dostla düşmana göstermiştir.

Bir PDD okuru

POLSAN hızla yükseliyor

Polsan bir ürün markasını çağırıyor. Ama değil. Polis teşkilatına bağlı, holdingleşmiş bir şirket. Kendisine bağlı 8 şirketle turizmden akaryakıt dağıtımına, inşaat-tan silah ticaretine kadar faaliyet yürütüyor. Nasıl ki ordunun OYAK'ı varsa, polisin de Polsan'ı var.

Polsan (Polis Bakım ve Yardım Sandığı) 1952 yılında kurulmuş. Kuruluş tarihi hayli eski olmasına rağmen, ismi, varlığı pek bilinmiyor. **AKP hükümetiyle beraber Polsan çıkış yaptı, büyüdü, büyüyor. 97 bin üyesi olan Polsan'da emniyet teşkilatı mensuplarının yüzde 45'i bu sandığa üye.** Ticari faaliyetleri arasında; internet perakendecilik, turizm, akaryakıt dağıtımı, inşaat, portföy yönetimi, su, alışveriş merkezleri ve silah ticareti de bulunuyor. Toplam aktif varlığı 850 milyon liraya (570 milyon dolar) ulaştığı, geçen yıl 81 milyon 425 bin 801 lira net kar elde ettiği belirtiliyor.

Polsan, İsviçre malı Sin Saur silahlarının Türkiye distribütörü aynı zamanda. Yine kendisine bağlı Poltek isimli şirket, 2011 Temmuz ayında Hırvat mayın şirketi HCR-CTRO ile anlaşma imzalamış. TPDO (Türkiye Petrolleri Dağıtım AŞ) ile ticaret işbirliğine girerek akaryakıt dağıtım istasyonları açmış. TOKİ ile inşaat alanına el atmış. 2000 yılında Ankara Sigorta'yı satın almış, 2003'te Ankara Emeklilik Sigortası'na dönüştürerek bir süre işlettikten sonra, Hollandalı Argon adlı sigorta şirketine satmış. Polsan yakın bir zamanda Albaraka Türk Katılım Bankası ile anlaşma imzalayarak, polisler ve eşlerine "özel şartlarda" konut finansmanı olanağı sağlamış...

AKP döneminde polis teşkilatı

AKP hükümeti döneminde yükselişe geçen Polsan, ticaret ve yatırımlarında AKP hükümetinin sunduğu avantajlarla palazlandı. Bunlar yetmezmiş gibi, bütçeden önemli bir pay, emniyet teşkilatına ayrıldı. Son bütçe görüşmelerinde, Emniyet Teşkilatı'nın payı 5 kat artırılarak, savunma giderleri içinde en fazla arttırılan birim oldu. Keza "Kanun Hükmünde Kararname" (KHK) şeklinde yapılan bir düzenlemeyle, 5 milyar TL'yi bulan **savunma fonundan MİT ve emniyet teşkilatına, denetimsiz yararlanma imkanı sağlandı. Daha önce sadece TSK'nın yararlandığı bu hak, AKP'nin son gün KHK'sı ile MİT ve polise de verildi.** Böylece Kasım ayından itibaren "güvenlik ve istihbarat"a ilişkin acil ihtiyaçlar kapsamında, polis ve MİT de bu fondan yararlanmaya başladı.

"Osmanlıda oyun çok" derler ya, kendilerini "Osmanlı'nın torunları" olarak gören AKP de oyun ve kurnazlıkta dedelerini geçti. Çıkarmak istedikleri bir yasal düzenlemeyi, tepkilerden dolayı geri çekmek zorunda kaldıklarında, o yasal düzenlemeyi başka bir paketin içerisinde (tam gün yasasını, torba yasasına koydukları gibi) yasallaştırıp yürürlüğe koymada ustalaştılar. MİT ve polisin savunma fonundan denetimsiz bir şekilde faydalanmaları düzenlemesi de, üst başlığı AB Bakanlığı olarak görünen Kanun Hükmünde Kararname (KHK) içerisinde çıktı. 2 Kasım'da yürürlüğe giren bu düzenle-

meyle Emniyet ve MİT teşkilatları savunma fonundan istediği biçimde harcama yapacaklar. Bu harcamalar Sayıştay denetimine de tabi tutulmayacak. 2011 yılında merkez bütçeden 10 milyar 578 milyon TL pay alan Emniyet Müdürlüğü, yeni bütçe ile bugüne kadar bütçeden en fazla pay alan TSK'yı bile geçti.

Hatırlanacağı gibi AKP hükümeti bir dönem katliamlarıyla, gözaltı kayıplarıyla, işkenceleriyle nam salmış özel hareket timini, yeniden ağır silahlarla donatarak ve yetkilerini arttırıp faaliyet sınırlarını genişleterek daha aktif pozisyona getirmişti. Ayrıca İçişleri Bakanı, polis teşkilatına insansız hava araçları (İHA) alınacağını açıkladı. Bunlar açığa çıkan, açıklanan kısımlar. Bir de bilinmeyen, gizlenen kısımları düşününce, polis teşkilatının AKP eliyle giderek ne kadar güçlendirildiği anlaşılır. Yaptıkları katliamlardan, işkenceden aklanmalarına ise, hiç girmiyoruz.

Polis neden güçlendiriliyor?

Peki AKP neden polisi bu kadar güçlendiriyor? Kuşkusuz iş başına gelen bütün hükümetler, polis teşkilatı içerisinde kadrolaşma, tasfiye, kollama, koruma gibi işleri yapmıştır. Ama hiçbirisi AKP düzeyine erişememiştir. AKP, diğer hükümetleri aşmış durumda.

AKP dönemi, burjuva klik çatışmasının en şiddetli biçimde yaşandığı bir dönem oldu. İlk başlarda ordu içerisinde rakip klingen etkisinin güçlü olması, AKP'yi polis teşkilatına yönlendirmiş, orduya karşı polis teşkilatının köşe başlarına kendi adamlarını yerleştirerek polis teşkilatında güçlenmişti. Zaten Gülen cemaatinin polis teşkilatı içinde uzun bir süredir örgütlendiği biliniyordu. AKP dönemiyle birlikte, polis teşkilatı içinde terfi dahil her tür kararın cemaat tarafından alındığı da, artık sır değil. Geçmişte bu cemaatin içinde yer almış Hanefi Avcı gibi bir polis şefinin "Haliç'te Yaşayan Simonlar" kitabının diğer adı, "Dün Devlet, Bugün Cemaat"tır. **Hanefi Avcı, polis teşkilatı içinde emirlerin, devlet tarafından değil, cemaat tarafından verildiğini açıkça ortaya koymaktadır.** Bu kitabın çıkmasından kısa bir süre sonra da tutuklanmıştır.

AKP'nin polis teşkilatını güçlendirmesinin diğer ve belirleyici olan nedeni ise, **yükselen işçi ve emekçilerin mücadelesini, Kürt halkının özgürlük taleplerini bastırmaktır.** En ufak bir hak arama eylemi, polislerin pervasız saldırısına uğruyor. Kitlesele gözaltılar, kitlesele tutuklamalar ardı arkası kesilmiyor. Bu da onların korkularını gösteriyor.

Ancak ne polis teşkilatını güçlendirmeleri, ne de TSK'yı yenilemeleri, başta Kürt halkı olmak üzere işçi ve emekçilerin mücadelesini bastırmaya yetmiyor. Son aylarda iyice artan tutuklama terörü, katliam ve işkenceler, kitlelerin büyük bir tepkisi ve direnişiyle karşılaşılıyor. Klik çekişmesinde üstünlüğü ele geçiren AKP, polisi, ordusu, mahkemesiyle baskı ve zorbalığı arttırsa da, kitlelerin mücadelesini durduramayacaktır ve AKP'nin sonunu da bu mücadele getirecektir.

İktidar perspektifi ve DEVRİMİN GÜNCELLİĞİ

“Toplumlar tarihi, sınıflar mücadelesi tarihidir” der Marks. Köleci toplumdan, feodal topluma oradan kapitalist sisteme; bütün sömürücü sistemlerde iktidarı elinde bulunduran sınıf veya iktidarı almayı hedefleyen sınıflar açısından, hedeflerine ulaşmada tayin edici güç, kitleler olmuştur. İktidarı elinde bulunduran sınıf, onu korumaya, güçlendirmeye ve giderek iktidar alanını genişletmeye çalışır. Bunun ideolojik, politik, kültürel ayaklarını oluşturur. Fakat bütün bunları yaparken, kitle desteğine ihtiyaç duyar. Eğer kitleleri yanına çekememişse, onları “ikna” edememişse veya kitleleri manipüle edememişse, iktidarını koruması zordur. Bu yüzden **iktidarı elinde bulunduran sömürücü sınıf, sadece çıplak zor, baskı uygulama ile yetinmez, ideolojik saldırı ayağını da her daim sürdürür.**

Kapitalist sistemde de, burjuvazi kitleleri yanına almadan iktidarı elde edemedi. Yine kapitalist sistemden komünizme geçiş ve onun ilk aşaması sosyalist sistem de kendiliğinden gelmeyecektir. Ancak komünist partinin işçi ve emekçi kitlelerle buluşması, onları kendi bayrağı altında savaşırması sonucunda, iktidarı kazanacaktır. Nitekim Rusya’da Ekim devrimi, Asya’da, Latin Amerika’da ve Doğu Avrupa ülkelerindeki demokratik devrimler, kitlelerin devrimci savaşıyla gerçekleşmiştir.

Kitlelerin gücü

Bugün Tunus’ta, Mısır’da diktatörleri deviren de kitlelerdir. Kitlelerin öfkesi o kadar güçlüydü ki, yaddan çıkan ok gibi, diktatörleri devirmeden geri çekilmedi. Bu öfke ve kararlılık karşısında ne diktatörlerin kurduğu zor aygıtları, ne de onları himayesinde bulunduran emperyalistler durabildi.

“Wall Street’i işgal et” eylemcilerini parktan çıkarmaya çalışan Amerikan polisleri, kitlelerin kararlı duruşlarının karşısında şaşkınlıklarını gizleyemediler. “Her şey kitlelerdir. Onları parktan attığımızda, arı kovanına çomak sokmuş olduk” diyordu polislerden biri. Bu, kitle gücünün karşısında korkunun göstergesi olduğu kadar; **kitle gücüne hayranlığı, kitlelerin eylemi karşısında teslim oluşu ifade ediyordu.**

Karşı-devrimin kolluk güçlerini en fazla korkutan şeyin, kararlı kitleler olduğunu her yerde görüyoruz. Ülkemizde de böyledir. Yasaklı Taksim 1 Mayıs eylemlerinde polis telsizlerinden geçen “kontrol edemiyoruz, her taraftan çıkıyorlar” konuşması hatırlardadır. Elbette bunu polisleri söyleten, sadece kitlelerin kalabalık oluşu değildir. “Taksim meydanına girmeyi ara sokaklarda, kararlıca militanca çatışan kitlelere borçluyuz” söylemidir. **Kavgayı göze alamayan kitlelerin hiçbir hükmü olmaz, hedeflediklerine de ulaşamazlar.**

Çatışarak kazanılan her mevzi, işçi ve emekçilerin hanesine bir değer kattığı gibi, burjuvaziye de kaybettirir. Bu yüzden küçücük bir kazanım bile, bedel ödemeyi gerektirir. Ama kazanılan korunup ona yeni halkalar katılmazsa kaybedilir. Aynı zamanda hedefe parçalar değil, bütün çakılmalıdır. Bir kişi ya da bir kurum değil, bir bütün olarak sistem hedeflenmelidir. Kimi özel durumlarda kişi ya da kurumlar öne çıkabilir, fakat onun bütünle bağı mutlaka kurul-

İktidar perspektifi, yaptığımız her işte, bulunduğumuz her yerde iktidarı hedeflemek, iktidarı ele geçirme bilinciyle çalışmak demektir. Devrimin temel ve güncel bir görev olduğunu hiç akıldan çıkarmamak demektir. İster bir döviz hazırlama olsun, isterse bir alanın örgütlenmesi olsun, her işe devrim fikriyle sarılmaktır. Ona devrimci ruhunu katmaktır.

malı ve gerçek kurtuluşun ancak sistemin yıkılmasıyla mümkün olacağı belirtilmelidir.

İktidar perspektifi

“Kitlelerin gözünde ölüm küçüldükçe zafer yakınlaşır” der Lenin. Tıpkı Tunus’ta Mısır’da olduğu gibi.... Buralarda devletin tankı tüfeği, ölümü yenen kitleler karşısında hükümsüz kaldı. Ve diktatörleri yıktılar, hedeflerine ulaştılar. Fakat iktidar olma bilinci eksikti. **Komünist ya da devrimci bir öncüden yoksunluk, iktidar fikrinde çok yakıcı biçimde kendini gösterdi.** İktidar, sadece diktatörler olarak görüldü. Diktatörü devirmekle diktatörlüğün biteceği sanıldı. Kuşkusuz diktatörlerin alaşağı edilmesi çok büyük bir başarıydı. Ama yeterli değildi, iktidarın kendisi değildi çünkü. İktidar, mülksüzleştirilenlerin mülküne el koyup, sınıf olarak burjuvaziye alaşağı etmekle kazanılacaktı.

Mısır işçi ve emekçileri, Mübarek’i devirdiklerinde çok büyük bir coşku içindeydiler. Kale olarak seçtikleri Tahrir Meydanı’nda biriken çöpleri de kendileri süpürdüler. Çöplerle birlikte, ayaklanmanın sembollerini de kendi elleriyle silip süpürmüşlerdi. O anda bunun farkında olmasalar da... “Devrimin ilk günlerinde dillerden düşmeyen slogan ‘Halk sistemi devirmek istiyor’ idi. 12 Şubat’ta ulaştığımız tek şey bu sistemin başındaki şahsı çekilmeye ve Şarm el Şeyh’e gitmeye zorlamak olmuştur. “Sistem” hala yerinde duruyordu. Öyleyse Tahrir’de sloganların üzerine badanalamanın alemi neydi? Velhasıl böylece devrimin çalınacağına dair ilk kuşular gelişmeye başladı ve sonrasında hepimizi yoklar oldu” şeklinde yazıyordu Amr Slakani 9 Eylül 2011 tarihli Radikal gazetesinde.

Her devrimin temel sorunu iktidar sorunudur. Mısır’daki ayaklanmanın içerik ve sonuç itibarıyla devrim olmadığı ortadadır. “Halk sistemi devirmek istiyor” sloganı Mübarek’le sınırlı kaldı. Şimdi “devrimimiz çalındı” diyerek, durumun farkına varan Mısır işçi ve emekçileri, eksik bıraktıklarını tamamlamak için yeniden sokaklara döndüler.

İktidar bilinci eksik olan kitleler, kazanımlarını da koruyamazlar. Kırıntılarla yetinip geri çekilirler. Elbette diktatörleri devirmek, burjuvaziye geri adım attırmak veya burjuvazinin saldırısını püskürtmek önemli bir başarı ve kazanımdır. Mısır’da, Tunus’ta,

İtalya’da, Yunanistan’da, Şili’de kitleler bunu gösterdi. Kitlelerin gücünün neleri yapabileceğini pratikte sergilediler. Kitlelerin kendi gücüne güven duymasını sağladılar. Fakat iktidar perspektifinden yoksunluk, çok daha fazlasını başarabilecek durumda iken, parçalarla-kırıntılarla yetinmeyi getirmekte, bu da burjuvaziye soluk aldırta, yeni manevralarla iktidarda kalmasını sağlayan bir zemin yaratmaktadır.

Devrim günceldir

Dünyanın neredeyse bütün ülkelerinde işçi emekçiler sokaklarda, eylem halindeler. İrili ufaklı ve giderek militanlaşan bir seyir izliyor bu eylemler. Sokağın gücünün farkına varan kitleler, mücadeleyi sokakta örüyorlar.

Mesela Yunanistan işçi emekçileri dalga dalga grevlerle sınıf mücadelesinin en etkili silahlarından biri olan grev silahının nasıl kullanılacağını öğretiyorlar dünya işçi emekçilerine. Burjuvazinin kilit noktaları olan, bankaları, bakanlıkları işgal ediyorlar, polislerle çatışıyorlar. Hedeflerine, siyasi iktidarın kilit noktalarını koyuyorlar. Keza Şilili öğrenciler bakanlıkları işgal ederek, burjuvazinin karar mercilerinden birini, bir süreliğine de olsa işlevsizleştiriyor. “Devrimimiz çalındı” diyen Mısır halkı, bu kez ordu ve parlamentoyu hedefe çakıyor. Parlamento binasını yakıyorlar. Siyasi erki elinde bulunduran burjuvazinin temsilcileri kaçarak canlarını zor kurtarıyor. Burjuva iktidarının kilit noktalarından biri olan Wall Street eylemcileri, kapitalizmin kalbini dövmeyi sürdürüyorlar. Sokaklara çıkan Alman işçi ve emekçileri, “tarih boyunca devrimler olmuştur, şimdi de devrimler zamanı” pankartını taşıyor.

“Devrimler tarihin lokomotifidir” diyordu Marks. Şimdi bunu yeniden gündeme sokan, yükselen kitle hareketidir. Burjuvazinin kabus görmesi boşuna değil.

Devrim güncelliğini koruyor. Biz de devrimi güncel yaşamalıyız. **Tüm faaliyetlerimize devrimin güncelliği ruhuyla sarılmalıyız.** Bir eyleme giderken, bir faaliyeti gerçekleştirirken, bir alanı-bölgeyi örgütlerken, kısaca yaptığımız her işte, iktidar perspektifi ile hareket etmeliyiz. **İktidar perspektifi, yaptığımız her işte, bulunduğumuz her yerde iktidarı hedeflemek, iktidarı ele geçirme bilinciyle çalışmak demektir.** Devrimin temel ve güncel bir görev olduğunu hiç akıldan çıkarmamak demektir. İster bir döviz hazırlama olsun, isterse bir alanın örgütlenmesi olsun, her işe devrim fikriyle sarılmaktır. Ona devrimci ruhunu katmaktır. John Lothrop Motley’in söylediği gibi, “taşlar değil, yapılan işler anıtları oluşturur.” İktidar bilinciyle faaliyetlere yöneldiğimizde, koparılıp alınarak sonlandırılması, daha mümkün olacaktır. Küçük mevzilerden büyük mevzilere, kazanılmış en küçük haktan, daha kapsamlılarına doğru hedefler genişleyerek yürünecek ve iktidarın bütününü ele geçirmede her biri bir kaldıraç işlevi görecektir.

Unutulmamalıdır ki, bütün bunlar kitlelerle başılır. Devrim kitlelerin eseridir. İktidar, örgütlü kitleyle ele geçirilir. Marks’ın deyişiyle, “Proletaryanın sefaletinden yalnızca sefaletin kendisini değil, eski toplumu altüst edecek devrimci yanını da görmeliyiz.”

İşçiler, adına “iş kazası” dedikleri cina-yetlerde ölmeye devam ediyor. Bu artık bir katliama dönüşmüş durumda. Sadece Şu-bat ayında 42 işçi hayatını kaybetti.

Son toplu ölümler, Adana-Kozan ve İs-tanbul-Esenyurt'ta gerçekleşti. **Kozan'da baraj inşaatında çalışan 10 işçi, Esen-yurt'ta bir AVM inşaatında barakalarda çıkan yangında 11 işçi katledildi.** Daha önce de Kahramanmaraş-Afşin kömür sa-hasında toprak kayması sonucu 10 işçi öl-müştü. Ankara Ostim'deki patlamada 20 iş-çi, Davutpaşa'da 23 işçi... Rakamlar böyle sıralanıp gidiyor. Hepsi patronların azami kar dürtüsü ve onların devletin buna göz yumma-ları sonucu katlediliyorlar.

Tuzla tersanelerinde ise işçi cinayetlerinin sonu gelmiyor. Neredeyse ölüm veya yaralamanın ya-şanmadığı gün yok. TMMOB Mimarlar Odası'nın araştırmasına göre, 2007-2012 (ilk dört ayı) arasın-da toplam 500 işçi, bu cinayetlerde can vermiş.

Aynı araştırmada, **Türkiye'de her yıl 1072 işçi-nin katledildiği** belirtiliyor. Bu rakamlarla Türkiye, Avrupa'da birinci, dünyada üçüncü sırada. Fakat bu, kayda geçen rakamlar üzerinden yapılan sıra-lama. Bir de kayda geçmeyenler var...

İnşaat sektörü birinci sırada

Bunların ilk sırasını inşaat sektörü alıyor. Son iki işçi katliamı da inşaat sektöründe yaşandı. **Tür-kiye'de yaklaşık 2 milyon inşaat işçisinin oldu-ğu söyleniyor.** Ve bunlar, son derece tehlikeli iş-lerde ve her an ölümlerle burun buruna çalışıyorlar. Ne sigortaları ne de sendikaları var. Büyük bir bö-lümü asgari ücretin altında çalışıyor. (500 TL'den az alanlar çoğunlukta) Bunların önemli bir kısmını Kürt bölgelerinden gelen işçiler oluşturuyor. Bu iş-çiler, tıpkı Esenyurt'ta olduğu gibi, büyük alış-veriş mağazaları (AVM) gökdelenler, oteller, rezidanslar yapıyorlar, zengin sınıfına mensup olanlar yesin, içsin, eğlensin diye...

Bu binaların sahipleri ise, astronomik karlar el-de ediyorlar. İşte son dönemin ünlü mütahhitlerin-den Ali Ağaoğlu, “Türkiye'nin en zenginleri” listesin-de 10. sıraya yükseldi. Ama orada çalışan işçilerin güvenliği için bir tek kuruşun hesabını yapıyorlar. Esenyurt'taki işçileri, konteyner yerine çadırlarda yaşattıkları gibi...

Devlet, Van depremzedelerini zemheri soğukta nasıl çadırlara mahkum ettiyse ve o çadır yangınla-rında onlarcasını katlediyse, patronlar da işçileri aynı şekilde çadır yangınlarında katlediyorlar. Esenyurt'ta ölenlerden birinin Van depreminden sonra gelenlerden olması, yaşanan trajediyi çarpıcı biçimde ortaya koyuyor. Ezilen ulusun ezilen sınıf-larını her yerde aynı akıbet bekliyor. Ta ki örgütle-nip haklarını söke söke alana dek...

Bu sadece Türkiye'ye özgü de değil. Azami kar dürtüsüyle çalışan emperyalist-kapitalist sistemin kendisi, bu sonucu doğuruyor. Mücadeleler sonucu kimi ülkelerde bu oran biraz daha azalıyor fakat hiçbirinde tümünden ortadan kalkmıyor, tıpkı işsizlik gibi, açlık gibi...

ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü) Türkiye temsilciliğinin tespitlerine göre, inşaat sekt-öründe dünyada her yıl 60 bin ölümcül kaza olu-yar ve her on dakikada bir kişi, inşaatta hayatı-nı kaybediyor. İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği

Meclisi tarafından açıklanan rapora göre ise, 57 iş-çinin hayatını kaybettiği, yaklaşık 2 bin işçinin ise yaralandığı Kasım ayında, en çok ölüm inşaat sek-töründe yaşanmış. Kasım ayında 19 işçi inşaatlar-da hayatını kaybetmiş. Elbette önceki ve sonraki aylarda da onlarca-yüzlerce işçi yaşamını yitirdi. Ve bunların içinde inşaat sektörü birinciliğini koru-yor.

Türkiye'de her ay en az 55 işçi ölüyor!

Emperyalist-kapitalist sistemde, işçinin canı su-dan ucuz! İşsizliğin sürekli olduğu ve kriz dönemle-rinde bunun kronik bir hal alarak iyice arttığı bir sis-temde, ölen işçilerin yerine yenisini bulmak, onlar için hiç zor değil! **Köleci toplumlarda bile köle sahibi, kölesini iş yapacak şekilde yaşatmakla kendisini yükümlü hissederken; “ücretli kölelik sistemi”nde patronlar bu yükümlülüğü bile duymuyorlar!**

ILO raporuna göre, dünyada her yıl 250 milyon “iş kazası” meydana geliyor. Ve her gün 5 bin kişi bu “kaza”larda yaşamını yitiriyor. Türkiye'de ise, her iş saatinde 32 “iş kazası” gerçekleşiyor. 80 da-kikada bir işçi, “iş göremez” duruma geliyor. 3 saat içinde bir işçi ölüyor. Ve buna hala “iş kazası” deni-yor. Oysa **“işçi cinayetleri” kavramı bile yetersiz kalıyor bu tablo karşısında. Gerçekte işçi katlia-mı yaşanıyor.**

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Mecli-si'nden Marmara Üniversitesi öğretim üyesi Berna Güler Müftüoğlu'nun verdiği bilgilere göre, Türki-ye'de Temmuz ayından bu yana her ay en az 55 işçi, ölümlü kazalarda yaşamını yitiriyor. Son 5 ay-da 400 ile 450 arasında işçinin yaşamını yitirdiği belirtiliyor. Bu rakamlarla Türki-ye, “iş kazaları”nda Avrupa'da birinci, dünya üçüncü olma şe-refini(!) elinde tutuyor.

Günümüzde işçiler 12-14 saat çalıştırılıyor, bu süre içeri-sinde daha çok iş çıkarmak için, daha hızlı çalışmaya zorla-nıyorlar. İşyeri koşulları son de-rece sağlıksız, bazen bir sabu-nun bile verilmediği koşullarda çalışmak zorunda bırakılıyorlar. Uzun çalışma saatleri, sağlıksız işyerleri, düşük ücretler, çoğu kez bu ücretlerin bile verilme-mesi, geciktirilmesi ve üstüne üstük her tür hakaret-küfrün savrulması, hem “iş kazaları”nı, hem de “meslek hastaları”nı arttırıyor.

Müftüoğlu da “insanların ar-

tık daha sıkı ve yoğunlaştırılmış bir çalışma ortamında oldukları için çalışırken hastalandıklarını” söylü-yor. Çalışırken hastalanmanın en önemli nedenini, “güvencesizlik” olarak açıklıyor. Türkiye'de meslek hastalıklarının neredeyse yokmuş gibi algılandığını belirten Müftüoğ-lu, **Türkiye'de hali hazırda 1000 hastalığın meslek hastalıkları olarak tanımlandığını, oysa dün-yada bu rakamın 43 bin ile 130 bin arasında değiştiğini ekliyor.**

Bunun üzerine Ulusal Sağlık Kon-seyi'nde meslek hastalıklarının yüzde 500 arttırıl-ması gerektiğinin gündeme geldiğini belirtiyor.

Örgütlenmekten başka çare yok!

Artan meslek hastalıklarından ve iş cinayetlerin-den her gün beşer-onar işçilerin öldüğü bir ülkede-yiz. Patronlar, daha fazla kar elde edebilmek için işçinin canını hiçe sayan çalışma koşullarını daya-tıyor. Buna karşı örgütlenmeye çalışan işçileri, iş-ten atarak cezalandırıyorlar. Sırtlarını devlete da-yamış olarak, işçiye her tür ekonomik ve ekonomi-dışı zoru uyguluyorlar.

Her işçi cinayetinden sonra devletin yetkilileri, ya “takdiri ilahi” diyerek geçiştiriyor, ya da sıkıştık-ları yerde “sorumlulardan hesap sorulacağı” üzeri-ne konuşmalar yapıyorlar. Oysa bugüne dek hesap sorulan tek bir patron yok! Yasaların eksikliğinden, mevzuattan dem vurup duruyorlar. İstedikleri za-man istedikleri yasayı nasıl çıkarttıklarını herkes görüyor oysa. Ayrıca mesele “yasal mevzuat” me-selesi de değil! Sözde “iş müfettişleri” var ve bunla-rın görevi, işyerlerini denetlemek! Bu müfettişler ne kadar denetliyor ve varolan durumu ne kadar doğ-ru yansıtıyor? Müfettişlerin raporuna göre kaç pat-ron ceza almış?

Bu soruların cevabı ortada. Danışıklı dövüş ya-pıyorlar, o da çok sıkıştıkları yerlerde. Gerçekte ise patronlar ve onların devleti kol kola girerek katledi-yorlar işçileri, emekçileri...

Bu zalim çarkı, işçilerin canı-kanı pahasına dö-nen bu çarkı durdurabilmenin tek yolu, birleşmek-ten ve örgütlenmekten geçiyor. Aksi halde bizi da-ha fazla sömürü, açlık ve ölüm bekliyor...

Esenyurt'ta bir AVM inşaatında çalışan işçilerin kaldığı çadırlarda çıkan yan-gında 11 işçi yaşamını yitirdi. İşçilerin ölümü, kapitalizmin azami kar hırsının bo-yutunu bir kere daha gözler önüne serdi. Yangın, çadırların naylonları ve soğuk-tan ısınamayan işçilerin ranzaların etrafına battaniye sermesi gibi etkenlerle iki kat hızlı yayılmış ve daha fazla işçinin ölümüne neden olmuştu. İşçiler barakalarda kalsaydı, ya da çadır brandaları, metrekare fiyatı 5 TL daha fazla olan ama “yan-gın geciktirici” özelliği bulunan brandalardan olsaydı, bu ölümler gerçekleşmeye-cekti. Bu kadar küçük önlemler bile iş cinayetlerini büyük oranda azaltacaktır.

Gazi Direnişi'nin 17. yıldönümü

Gazi katliamının 17. Yılında Gazi Mahallesi'nde Gazi şehit aileleri, devrimci ve ilerici kurumlar tarafından anma yürüyüşleri düzenlendi. 12 Mart'ta sırasıyla Gazi 12 Mart Platformu, şehit aileleri, Halk Cephesi ve HDK bileşenleri ayrı anmalar gerçekleştirdi. Sabah saatlerinden itibaren

Eski Karakol'da toplanmaya başlayan kortejler, sloganlarla bekleyişlerini sürdürürken, aileler Alibeyköy mezarlığında anma yaptı.

Proleter Devrimci Duruş, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Federasyonu, Kaldıraç ve Mücadele Birliği Platformu'nun oluşturduğu Gazi 12 Mart Platformu "Katil devlet hesap verecek" ana pankartının arkasından kortejler oluşturarak 10.40'ta yürüyüşe geçti. Yürüyüş sürecine kadar kortejlerden ortak olarak "Gazi şehitleri ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın halkların kardeşliği" vb. sloganlar atıldı.

Proleter Devrimci Duruş okurları da "Asla unutmayacağız, asla bağışlamayacağız" pankartının arkasında flamalarıyla kortej oluşturdular. "Yaşasın Gazi direnişimiz", "Taş, yürek, barikat, yaşasın Gazi direnişimiz", "Zeynep-Hakan yoldaşlar ölümsüzdür", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Katil devlet hesap verecek" sloganları atıldı. Ayrıca "Orak-Çekiç-silah-yıldız bayrağımız", "Yaşasın TİKB (Bolşevik)", "TİKB (Bolşevik) Savaştı, savaşıyor" sloganları atıldığı duyuldu.

Soğuk hava ve kar yağışı altında yapılan yürüyüşün ardından, mezarlıkta Gazi şehitlerinin mezarı başında yapılan saygı duruşuyla anma programı başladı. Platform adına metin okundu. Emeğe Ezgi grubunun söylediği marşlar ve atılan sloganlardan sonra, daha güçlü sahiplenme çağrısı yapılarak anma tamamlandı. Tekrar kortej oluşturan Platform bileşenleri, cemevine kadar yürüyüş yaptı.

12 Mart Platformu, anma öncesinde de Gazi Mahallesi'nde yaygın bir şekilde afişleme, bildiri dağıtımı ve stant çalışması gerçekleştirerek, kitlelere Gazi anmasını sahiplenme ve hesap sorma çağrıları yapmıştı.

Bu yıl anmaya katılım geçen yıllara göre düşük olurken, parçalı bir anma tablosu bir kez daha kendisini gösterdi. Bu parçalı yapının bir an önce giderilmesi için sorumlu davranılmalı ve birliktelikleri zedeleyici tutumlardan kaçınılmalıdır. Anmaya katılımın artması da, ailelerin gittikçe devrimcilerden uzaklaşarak CHP'lilere ve liberal kesimlere bel bağlamalarının önüne geçilmesi de, buradan geçmektedir.

Boğaziçi Üniversitesi'nde "Hapishaneler" söyleşisi

Boğaziçi Üniversitesi'nde devrimci öğrenciler, 26-30 Mart tarihleri arasında "Boğaziçi Barış ve Adalet Haftası" düzenledi. Bu nedenle pek çok etkinlik, söyleşi, atölye çalışmaları ve film gösterimleri yapıldı.

Bu kapsamda, dergimiz yazarlarından Nevin Berktaş da etkinliğe davet edildi. "Bir Sindirme Mekanı Olarak 'Hapishaneler'" adlı atölye çalışmasına katılımcı olarak Binghamton Üniversitesi Sosyoloji Bölümü Öğretim Üyesi Denis O'Hearn de bulundu. Hem ABD hem de İrlanda'dan örnekler vererek, hücre tipi hapishaneleri ve direnişleri anlattı. Özellikle arkadaşı da olan Baby Sands'i etkili bir şekilde anlatması dinleyenleri heyecanlandırdı.

Nevin Berktaş da Metris Askeri Cezaevindeki direnişten ve '84 yılındaki Ölüm Orucu eyleminden söz ederek, Baby Sands ve arkadaşlarının direnişlerinden ve Sans'ın "Hücrede Bir Gün" kitabından nasıl etkilendiklerini anlattı. Kitabı, minicik yazılarla zuladan okuduklarını, Baby Sans'ın da kitabını işkenceli günlerde yazdığını ve zulalayı dışarı çıkardığını belirtti.

İki konuşmacı da, devrimci tutsakların, hücre tipi hapishanelerin duvarlarını direnişleriyle yardımlarını anlatarak, dünya hapishaneleri arasında dolaştı ve hapishaneleri sindirme aracı olarak kullanan burjuvazinin duvarlar arasında da yenilebildiğine vurgu yaptı.

Kızıldere için ortak anma

30 Mart günü Taksim'de gerçekleştirilen eylemde, Kızıldere'de şehit düşen THKP-C militanları anıldı. Anma ilk defa devrimci örgütlerin ortak anması biçiminde gerçekleştirildi. Siper yoldaşlığının çarpıcı bir ifadesi olan Kızıldere direnişinin 40. yıldönümünde, yine siper yoldaşlığı ve devrimci dayanışma öne çıktı.

Eylemde okunan metni kısaltarak yayınlıyoruz.

KIZILDERE, EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELENİN VE SİPER YOLDAŞLIĞININ YÜKSELTİLDİĞİ GÜNDÜR!

Kızıldere, emperyalizme karşı işçi-emekçi halklarımızın direniş bayrağının yükseltildiği gündür. Kızıldere'de katledilen devrimciler yok edilememiş; kendilerinden sonraki kuşakların da yolunu aydınlatacak olan devrim ve sosyalizm meşalesini tutuşturmuşlardır. Onların yaktığı bu meşale, bugün halen yolumuzu aydınlatmaktadır.

Bundan tam 40 yıl önce, 30 Mart 1972'de, Kızıldere'de, on devrimci, devlet tarafından katledildi. Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Ertan Saruhan, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdayi Arkan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz ve Ahmet Atasoy, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamlarını engellemek amacıyla, NATO'ya bağlı Ünye Radar Üssü'nden, İngiliz emperyalizminin üç askerini kaçırdılar. On'lar bu yola çıkarken canlarını Deniz, Yusuf ve Hüseyin için ortaya koydular. Bu yüzden Kızıldere, devrimci dayanışmanın ve kardeşliğin, eşine az rastlanır örneklerinden biridir.

6 Mayıs 1972'de asılarak katledilen üç karanfilimiz; Deniz, Yusuf ve Hüseyin, darağacında devrimci birer anıta dönüşmüş ve son sözleriyle Marksizmin-Leninizmin ideolojisini yükseltmişler ve halkların kardeşliği vurgu yapmışlardır.

18 Mayıs 1973'te, doksan gün süren işkenceler sonucu katledilen İbrahim Kaypakkaya, dünden bugüne direnmenin ne demek olduğunu hepimize öğretmiş; düşmanın zindanda da yenilebileceğini gösterirken, işçi, köylü, emekçi halklarımızın yüreğinde hak ettiği yeri almıştır. (...)

Emperyalistler ve onların işbirlikçi ve uşakları bilmelidir ki, birgün ülkemizdeki emperyalist tahakkümü mutlaka ortadan kaldıracaktır.

Başta Malatya-Kürecik'te kurduğunuz ve Ortadoğu halklarına açık bir savaş ilanı olan "Radar Üssü"nü olmak üzere, bütün saldırı araçlarınızı çöpe atacaktır. Bu yüzden, siz emperyalistler ve onların ülkemizdeki işbirlikçileri ve uşakları, 6. Filo'yu sakın unutmayın!

Kızıldere'den Çorum'a, Maraş'tan Sivas'a değin, emekçi halklarımıza katliamdan başka hiçbir şeyi reva görmeyen dünyanın egemenleri ile bugünkülerin arasında öz itibarıyla hiçbir fark yoktur. (...) Sivas'ta 35 canımızı yakanlarla, o katilleri bugün 'aklayanlar', Uludere'de 35 Kürt köylüsünü bombalayarak katledenlerle, halklarımızın Newroz'unu kana bulayanlar ve Kızıldere'de yoldaşlarımızı katledenler aynı düzenin birbirini tamamlayan parçalarıdır. (...)

İşte bu yüzden, burada bulunan devrimciler olarak diyoruz ki; tüm baskı ve katliamlara rağmen, bedeli her ne olursa olsun Mahir'ler, Deniz'ler ve İbrahim'ler gibi yaşayacak, onlar gibi mücadeleye devam edeceğiz. Devrim ve sosyalizm mücadelesini yükselteceğiz. Biz halkı, halkın katledilerek tükenmeyeceğini dostla da düşmana da göstereceğiz! (...)

Demokratik Haklar Federasyonu, Devrimci Hareket, Emekçi Hareket Partisi, Emek ve Özgürlük Cephesi, Kaldıraç, Proleter Devrimci Duruş

Devrimci 1 Mayıs Platformu 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırdı

Devrimci 1 Mayıs Platformu emperyalist savaşa, sömürü ve zulme karşı 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkma çağrısı yaptı.

30 Mart günü Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde yapılan açıklamada, emperyalist savaşa, sömürüye ve zulme karşı; birleşik, kitlesel bir 1 Mayıs'ın devrimci özüne uygun bir şekilde kutlanmasının önemi vurgulandı. Okunan metni kısaltarak yayınlıyoruz.

Basına ve Kamuoyuna..

2012 1 Mayıs'ı yaklaşıyor. Geçen yıl, Taksim'de bir araya gelen yüz binlerin kutladığı kitlesel ve coşkulu 1 Mayıs'ın ardından işçi-emekçilere, ezilen halklara saldırıların artarak devam ettiği; her türlü yöntemin mübah sayıldığı bir tarzda baskıların dizginlerinden boşandığı koşullar altında 1 Mayıs'ı kutlayacağız..

Bölgemizde, emperyalist saldırganlık ve işgallerin Libya'dan sonra Suriye ve İran'ı hedef aldığı; yanı başımızda T.C egemenlerinin Suriye'ye karşı savaş kışkırtıcılığı yaptığı;

Tüm bölgeyi kapsayacak emperyalist bir savaşın hazırlıklarının açık bir şekilde sürdürüldüğü, bunun için İzmir Nato üssünün bölgeye müdahalenin merkezi haline getirildiği, Malatya Kürecik'e Füze Kalkanı radarının yerleştirildiği;

Kapitalist-emperyalist sistemin devam eden krizinin maliyetini milyonlarca işçi-emekçiye yitirilecek saldırı yasalarının artık yasalaşma aşamasına getirildiği;

Bunun için Ulusal İstihdam Stratejisi adı altında, kıdem tazminatlarının gaspı, özel istihdam büroları, bölgesel asgari ücret, gibi uygulamaların yasalaştırılacağı;

Kısaca, işçi emekçi halka güvencesiz ve geleceksiz kölece yaşam koşullarının dayatıldığı;

En son 4+4+4 yasasında olduğu gibi, sürekli yeni düzenlemelerle eğitimde, sermayeye ucuz işgücü sağlamak için bilim dışı ve itaatkâr bir nesil yetiştirme hedefinin derinleştirildiği;

Sağlıkta, Genel Sağlık Sigortası uygulamaları-

nın 2012 başından itibaren hayata geçirilmesi ile sağlığın paralı hale getirilmesinde önemli adımların atıldığı;

Emekçi kadınlara, evde, işyerinde vb. yaşamın her alanında hayatın cehenneme çevrildiği, kadın cinayetlerinin artık sıradan vakalara dönüştüğü; (...)

Hapishanelerde, disiplin soruşturmaları vb. her türlü yolla keyfi bir biçimde tecrit uygulamalarının derinleştirildiği, hasta tutsakların ölüme terk edildiği, en son Pozantı Cezaevi'nde yaşandığı gibi çocuklara insanlık dışı saldırıların gerçekleştirildiği;

Kürt halkı başta olmak üzere halklara dönük imha ve inkâr politikaları sürdürmek için, ırkçılığın, milliyetçiliğin yükseltildiği, Uludere'de, Newroz kutlamalarında olduğu gibi katliamlar, cinayetler ve kitlesel gözaltı, tutuklamalarla devlet terörünün tüm çıplaklığı ile devam ettirildiği;

Alevilere dönük, en son Sivas katliamı davasının zamaşımına uğratılması, evlerin işaretlenmesi gibi gelişmelerle katliam tehditlerinin sürekli gündemde tutulduğu;

Tüm bunlara karşı çıkan toplumsal güçlere dizginsiz gözaltılar, tutuklamalar, yayın durdurma cezaları, toplatma ve kapatma cezaları ile devlet terörünün her yolla uygulandığı;

Bu yaşananlara rağmen yeni, demokratik bir anayasa adı altında halk düşmanı bir anayasa çalışmalarının sürdürüldüğü bir dönemde 1 Mayıs'ı karşılıyoruz.

Bununla birlikte, tüm dünyada, sömürüye ve baskıya karşı umudu büyüten halk isyanlarının patlak verdiği; İçeride, işçi-emekçi direnişlerinin lokal boyutu aşamasa da, sürdürüldüğü ve giderek bir kararlılık kazandığı, halkların kimliklerini, inançlarını, kültürlerini özgürce yaşama arayışlarının arttığı bir dönemde 1 Mayıs'ı karşılıyoruz.

Böylesi bir dönemde kutlayacağımız 2012 1 Mayıs'ının birleşik, kitlesel olmasının yanında, devrimci özüne uygun bir şekilde kutlanması hayati önemdedir.

**EMPERYALİST SAVAŞA, SÖMÜRÜYE
VE ZULME KARŞI
1 MAYIS TA TAKSİM E!**

1 Mayıs 2012, kapitalist-emperyalist sistemin askeri, ekonomik, kültürel ve ideolojik saldırılarına karşı mücadeleyi büyütmenin bir adımı olmalıdır. / 1 Mayıs 2012, bölgemizde yeni boyutlar kazanan emperyalist saldırı ve işgallere güçlü bir karşı duruşun ortaya konduğu bir gün olmalıdır. / 1 Mayıs 2012, yukarıda belirttiğimiz tüm sorunlara karşı, kendi taleplerimizin ve önerilerimizin gündemleştirildiği bir gün olmalıdır. / 1 Mayıs 2012, bu topraklarda yaşayan, üreten, hayatı her gün yeniden yaratan ama yok sayılan emekçi halkların tüm coşkusu, kitleselliği ile kendini ortaya koyduğu bir mücadeleye günü olmalıdır.

Uzun yıllar süren ve bedeller ödediğimiz mücadele sayesinde, yeniden 1 Mayıs alanı haline getirdiğimiz Taksim'de kutlanacak 2012 1 Mayıs'ında, emekçi halklarımız açısından temel konu, saldırılara yanıt olacak içerikte, devrimci özüne uygun bir 1 Mayıs'ın örgütlenmesidir.

Bunun yolu, emekten ve halktan yana tüm devrimci, ilerici güçlerin bir araya gelerek, böyle bir devrimci 1 Mayıs'ı nasıl örgütleyeceğini birlikte tartışarak netleştirmesidir. Bu sorumluluk hepimizindir. (...) Bizler 2012 1 Mayıs'ının yukarıda çizdiğimiz çerçevede geçmesi için her türlü çabayı göstereceğimizi deklare ediyoruz. Tüm devrimci yapıları, sendika ve kitle örgütlerini güçlerini birleştirmeye ve ortak davranmaya çağırıyoruz.

**EMPERYALİST SAVAŞA, SÖMÜRÜ VE
ZULME KARŞI 1 MAYIS'TA TAKSİM'E!**

30 Mart 2012

Devrimci 1 Mayıs Platformu

"Suriye'nin Dostları" toplantısı protesto edildi

İlk toplantısını Tunus'ta yapan "Suriye'nin Dostları", ikinci toplantısını 1 Nisan'da İstanbul'da Harbiye'deki Kongre Merkezi'nde yaptı.

Emperyalistler ve işbirlikçilerinin Suriye'yi işgal planlarını görüştüğü toplantıya emperyalist ülke dışişleri bakanlarının da içinde olduğu 80 ülke katıldı.

"Suriye'yi demokratikleştirme" diyerek halkları kandıran emperya-

listler ve işbirlikçilerinin bu toplantısı, ilerici ve devrimci güçler tarafından protesto edildi.

Proleter Devrimci Duruş'un da bileşenlerinden olduğu

Nato ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik(NFKB) saat 14.00'de Taksim Tramvay durağında toplanarak Kongre Merkezi'nin bulunduğu Harbiye'ye yürüdü.

"Onlar Suriye'nin dostları değil halkların düşmanıdır! Emperyalistler ve işbirlikçi uşakları Ortadoğu'dan defolun" pankartının arkasında flamalarla kortej oluşturan NFKB, "Katil ABD'de Ortadoğu'dan defol", "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. filoyu unutmayın", "NATO'dan çıkılsın emperyalist üsler dağıtılsın" sloganlarıyla yürüdü.

Polisin kongre merkezi civarını abluka altına aldığı görülürken, yapılan basın açıklamasında "Suriye'nin dostları" diyerek yalan söyleyenlerin amacının Suriye'yi işgal etmek olduğu vurgulandı.

Eyleme Mücadele Birliği de katıldı. Yapılan basın açıklamasının ardından kortej tekrar sloganlarla Taksim meydanına yürüyerek eylemi sonlandırdı. Eylemin ardından reformist partiler bir eylem gerçekleştirdiler.

İki ayrı 8 Mart

8 Mart Dünya Emekçi Kadınları Günü, 2005 yılından bu yana iki ayrı etkinlikte kutlanıyor. Birini “Kadın Platformu” ismini taşıyan feminist platform, diğerini ise Devrimci 8 Mart Platformu gerçekleştiriyor.

Ancak 2005'teki ayrışmadan bugüne çok şey değişmiş durumda. Elbette diyalektiğin doğasıdır; hiçbir şey aynı kalmaz, değişmeyen tek şey değişimdir. 8 Martların da hep aynı kalmaması, bu doğaya uygundur. Fakat ne yazık ki, bu değişim, ileri ve olumlu yönde değildir. Reformizmin güç kazanmasına paralel olarak, onun kadın sorunundaki tezahürü olan feminizm de her geçen gün güç kazanmaktadır.

gaz bombalarına, coplara rağmen fethedilmiş ve bu tablo günlerce basını meşgul etmişti. Devrimciler, kazanmış olmanın özgüveni ile 8 Martlara, hak ettiği devrimci ruhu yeniden kazandırmıştı.

Ancak geçen süre içinde, feminist ideolojinin güç ve etki alanı adım adım genişledi. 2012 8 Martı ise, feminizmin artan etkisini, onun sonuçlarını, net bir biçimde ortaya koydu. Feminist saldırganlığın ve hegemonya oluşturma en akıl almaz dışavurumuna tanıklık etti.

8 Mart günü iş bırakma eylemi yapan KESK'liler, iş bırakmanın bir parçası olarak yürüyüşe kadınlı-erkekli bir kortej olarak geçtiklerinde, feminist

Ayrışma, Devrimci 8 Mart Platformu'nun, hem feministlere hem de devlete karşı büyük bir çatışma ile kazandığı mevzi üzerinden gerçekleşmişti. Devrimcilere izin verilmeyen alan,

KESK'liler, “hepiniz ta-cizcisiniz, defolun buradan” diye çığlıklar atarak KESK'li-erkek mesai ve eylem arkadaşlarına saldırdılar.

11 Mart günü gerçekleşen feminist 8 Mart mitinginde, erkek

simitçiler ve erkek muhabirler, alandan kovuldu. Mitinge davet edilen kadın sanatçılara, arkalarında sahne alan erkek saz heyetinin yerine kadın saz heyeti oluşturması dayatıldı. Direnişteki Hey Tekstil işçilerini feminist 11 Mart mitingine davet ederken, Devrimci 8 Mart Platformu'nun gerçekleştireceği mitinge katılma yasağı kondu. Kadın-erkek birlikte mücadele etmek gerektiğine inanan devrimci KESK'lilerin, Devrimci 8 Mart Platformu'nun mitingine katılmalarını engellemek için “sendikal yaptırım” tehdidi savruldu.

Devrimci 8 Mart Platformu'nun mitingi ve etkinlikleri genel olarak yok sayıldı. Feminist platformun basın organlarında yer alan tek haber ise; kadınla erkeğin kolektif mücadelesini, erkeklerin kadın sorunlarını sahiplenerek alanlara çıkmasını aşağılamaya çalışan bir üslupla verildi. Bu konuda burjuva basınla aynı zeminde buluştular. Burjuva basın da Devrimci 8 Mart Platformu'nun mitingini görmezden gelmeyi tercih etti.

Diğer yandan devrimci-demokrat bir tabana sahip, mücadeleciler bir çizgide durmaya çalışan kimi işçi sendikaları, bugüne kadar her platformda devrimcilerle birlikte hareket etmiş olan kimi yöre dernekleri, feminist 8 Mart'a katılarak bu akıl almaz tabloya ortak oldular. Neyi güçlendirdiklerinin farkına bile varmadan, nereye düştüklerini anlamadan, bütün bu düşkünlüğün altına imzalarını attılar.

Feminist ideoloji, feminist örgütlerden ibaret değildir

En büyük yanılgı, feminist ideolojinin sadece feminist örgütlerce savunulduğu, feminizmin sadece bu örgütler nezdinde yaşam bulduğu düşüncesidir. Feminist örgütlerin sayıca az, tabanlarının küçük, kadrolarının sınırlı olduğunu görmek, feminizmin sınırlarının da dar olduğu yanılısamasını ya-

8 Mart devrimci bir tarzda kutlandı

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 10 Mart 2012'de Kadıköy'de yapılan mitingle kutlandı. Proleter Devrimci Duruş'un da bileşenlerinden olduğu Devrimci 8 Mart Platformu tarafından düzenlenen miting soğuk havaya rağmen coşkulu ve devrimci bir hava içinde gerçekleşti. Kadın ve erkek emekçilerin omuz omuza yürüdüğü kortejlerden yükselen devrimci sloganlar, burjuvaziye karşı olduğu kadar, onun propagandasından etkilenerek 8 Mart'ın özünü boşaltan ve sıradan bir “kadın gününe” indirgeyen feminist ve liberal yaklaşımlara karşı da bir cevap oldu.

Saat 15'ten itibaren Tepe Natulius önünde kortejlerini oluşturan Platform bileşenleri, sloganlı ve halaylı bekleyişlerinin ardından 15.30'da yürüyüşe başladılar. “8 Mart kızıldır kızıl kalacak”, “Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü”, “8 Mart tatil ilan edilsin”, “Kadın erkek elele mücadeleye”, “Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek”, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Biji bratiya gelan” sloganları atıldı. Kortejlerde ağırlıklı olarak komünist kadın önderlerin yanı sıra devrim mücadelesinde şehit düşenlerin resimleri taşındı.

Proleter Devrimci Duruş okurları da mitingte pankartları, dövizleri ve flamalarıyla katıldı. Coşkulu sloganlarla yürüyen kortejden “Yaşasın 8 Mart dünya emekçi kadınlar günü”, “8 Mart kızıldır kızıl kalacak”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm”, “Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz”, “8 Mart tatil ilan edilsin”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni”, “Zeynep Nilgün yoldaşlar ölümsüzdür”, “Selma-Songül yoldaşlar ölümsüzdür”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür” sloganları atıldı.

Kortejlerin alana girmesinin ardından program devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Mitinge katılanlar selamlandıktan sonra Platform adına konuşma yapıldı. Direnişteki işçilerin konuşmalarının yanı sıra hapishanelerden tutsak kadınların mesajları okundu. Program Grup Adalılar, Bilgesu Erenus, Pınar Sağ ve Grup Yorum Korosu'nun söylediği marşlar ve halaylarla son bulurken, miting alanından ayrılanlar, 8 Mart'ı devrimci bir özde kutlamanın mutluluğunu yaşadılar.

11 Mart'ta ise HDK bileşenleri ve feminist grupların mitingi yapıldı. Miting feminist söylemlere boğulurken, BDP'li kadınların katılımı yoğundu. Ayrıca, Ankara, İzmir, Adana, Mersin, Diyarbakır, Bursa illerinde de miting ve basın açıklamaları yapıldı.

Yasemin Karadağ'a ziyaret

Devrimci 8 Mart Platformu 23 Mart günü hasta tutsak Yasemin Karadağ'ın tutuklu olarak sağlık kontrolünün yapıldığı Samatya Hastanesi'ne bir ziyaret gerçekleştirdi. Platform bileşenlerinden PDD, HC, EÖC, BDSF ve Kaldıraç'ın katıldığı ziyaret sırasında, hastanenin önünde nöbette olan TAYAD'lılarla birlikte basın açıklaması yapıldı. Platform adına Ümit Efe kısa bir konuşma yaptı. Aynı gün akşam saatlerinde Yasemin Karadağ'ın tahliye olduğu haberi geldi.

ratmaktadır. Oysa sorun bundan çok daha boyutludur.

Feminizm burjuva ideolojisi. Kadın sorununun burjuva ideolojisi doğrultusunda yorumlanması ve kadınlara düzenici çözümler sunulmasıdır. Kimi zaman sadece çıplak-doğrudan burjuva propaganda olarak varolur. Mücadelenin yüksek, devrimci etkinin güçlü olduğu dönemlerde feminist propagandayı görmek ve ona karşı mücadele etmek daha kolaydır. Ancak mücadelenin geriye düştüğü dönemlerde, durum farklılaşır.

Devrimci etki zayıfladığında, siyasette reformizm, sınıf mücadelesinde ekonomizm, kadın sorununda feminizm güç kazanır. Burjuvazi, yenilgi dönemlerinde bu akımların önünü açar, destekler ve palazlanmasını sağlar. Çünkü bunların hepsi, özünde burjuva ideolojisidir. Hepsisi düzenici çözümler sunmaktadır. Dolayısıyla hiç biri, burjuvazinin sınıfsal iktidarına karşı bir tehdit oluşturmazlar.

İşte bu nedenle feminist ideoloji, feministlerden ibaret değildir; **reformistler ve reformizmin etkisi altında bulunan devrimciler, ekonomizmden muzdarip devrimci-demokratlar, kadın sorununda feminist kulvara girmeye meyillidirler. Reformist dalganın baskın olduğu anlarda, o kulvara kolayca iltihak ederler.**

Bugüne kadar Devrimci 8 Mart Platformu'nda yeraldığı halde bugün ayrılan devrimci yapıların durumu da budur. **Bu devrimci yapılar, neden Devrimci 8 Mart Platformu'ndan ayrıldıklarını ve neden feminist platforma dahil olduklarını açıklayabilecek durumda değildirler.** Bu konuda dergilerinde yazdıkları birkaç satır, ya da sözlü olarak söyledikleri birkaç cümle, böylesine büyük bir ideolojik farklılaşmanın açıklaması olamaz. Sorunu sadece "erkekli-ereksiz" tartışması olarak yansıtmak ve bunu "şekilcilik" olarak addetmek, bugüne dek feministlerden ve bilumum reformist-sağcı anlayışlardan sıkça duyduğumuz demagojik argümanlardır. Hatırlanacağı gibi, 1 Mayıs'ta Taksim alanının devrimciler tarafından zorlanması, reformist partilerce, "alan sorunu" olarak gösterilmiş ve yıllar yılı "biçim" denilerek küçümsemişti. Oysa 1 Mayıs'ları resmi tatil yapan da, Taksim'i 1 Mayıs'lara açan da, devrimcilerin bu "biçim"deki ısrarı olmuştur. Gerçekte **"biçim", özün yansımasıdır. O yüzden de her "biçimcilik-şekilcilik" küçümseyişi, özü saklama çabasının ürünü olarak karşımıza çıkar.**

"Özgür Gelecek" 22 Şubat-6 Mart tarihli sayısında, *"erkeklerin mitinge katılımı... bizim açımızdan tamamen biçimsel ve talidir"*(abç) diyor. Ve *"kadın tek başına olduğu zaman 'feminist', yanına erkeği yerleştirdiğinde 'devrimci'"*(sf 12) diyerek dalga geçiyor! Gerçekte ise, durumu bu denli basite indirgeyerek üstünü kapatıyor. *"Bizim için ilke, kadına dair politikalarımızı 8 Mart'ta en güçlü neredede ifade edebilmektir. Bu dün Devrimci 8 Mart Platformu idi, bugün kadın platformu, yarın da tek başımıza... Bu konular dogmatik ele alınacak konular değil"*(sf 13) derken, yani ünlü "dün dündür, bugün bugündür" pragmatizmiyle hareket ederken, "dogmatik"lik olarak gösterdiği şeyin gerçekte "ilkesellik" olduğunu görmezden geliyor ya da çarpıtıyor. Aynı şekilde, *"kadınla erkeğin birlikte yürü-*

mesi ideolojik bir yaklaşım değildir" deyip, bunu "şekilcilik" olarak küçümserken; birkaç cümle altında *"kadınla erkeğin birlikte yürümesinde ısrar etmek, ideolojik bir zaafıdır"* diyebiliyor. Neden platform değiştirdiğini açıklayabilmek için, birbiriyle çelişik, kendi kendini yalanlayan cümleleri alt alta sıralıyor böylece. "Kadınla erkeğin birlikte yürümesi" ona göre "ideolojik bir yaklaşım değil"(!) Fakat bunda "ısrar", "ideolojik bir zaaf"(!) Aslında ilk cümlede, kendisinin bugüne kadar savunduğu temel doğruları, özeleştirisini bile vermeden geçiştirme çabası varken; ikincinde, Devrimci 8 Mart Platformu'na saldırı sözkonusudur.

Elbette bu tür argümanlar, sadece "Özgür Gelecek" dergisine ait değil. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, kendisine "sol" ya da "sosyalist" diyen feministlerden çok daha fazlasını yıllardır duyuyoruz. **"Özgür Gelecek" in farkı, bu platforma katılan son bileşenlerden olması ve daha düne kadar Devrimci 8 Mart Platformu'nun içinde yer almasıdır. Feminizmin devrimci saflara kadar uzanan etkisini göstermesi yönüyle önem taşımaktadır.**

İki ayrı platform, iki ayrı ideoloji

8 Mart'larda ortaya çıkan iki ayrı platform, kadın sorununa bakışta iki ayrı dünya görüşü, iki ayrı ideolojidir. "Kadın Platformu"na "feminist platform" dememiz boşuna değildir. İçindeki feminist örgütlerin küçük ve az sayıda olması, devrimci saflarda olduğumuz, çeşitli platformlarda birlikte hareket ettiğimiz yapıların orada bulunması, bu durumu değiştirmemektedir. **O platformda devrimci ideolojinin değil, feminist ideolojinin güç ve etkinliği vardır çünkü.**

"Kadın platformu"nun daha önceki eylemleri ve görüşleri bir yana; 8 Mart mitinginde alandaki erkek simitçiler bile kovuluyorsa, 8 Mart günü yapılan işbirlikçi eyleminde KESK'li devrimci erkeklere "hepiniz tacizcisiniz" diyerek saldırılıyorsa, kadın sanatçıların erkek saz ekibi reddediliyorsa ve devrimciler buna hiçbir tavır koymuyorsa, yayın organlarında bile eleştirmiyorsa, -sadece bu kadarı bile- o platforma katılan örgütlerin, kadın sorununda feminist ideolojinin çekim alanına girdiğini gösterir. **8 Mart'ın rengi "mor"armışsa, bir mücadele gününden ziyade "kadınlar matinesi"ne bürünmüşse, davullar-tefler, trampetlerle karnavala dönüşmüşse, 8 Mart'ın içi boşaltılmış, burjuvazinin "kadın günü"ne çevrilmiş demektir. Böyle bir mitinge de -içinde kimlerin yer aldığından bağımsız olarak- feminist miting denir.** Çünkü damgasını vuran onun ideolojisidir.

Devrimci 8 Mart Platformu, bugüne kadar hattını temel ML doğrular çerçevesinde oluşturmuştur. Ve **bu hat, burjuva ideolojisine (yani femi-**

nizme) karşı mücadele içinde çizilmiş, devletin saldırıları altında sınılanmış bir mücadele hattıdır. Başlangıç noktası, 8 Mart'ın "kadın" günü mü yoksa "emekçi kadın" günü mü olduğu mücadelesine kadar uzanır. Bu doğrultuda, merkezinde **kadın sorununun devrim ve sosyalizm mücadelesinin bir parçası olarak çözülebileceği, bu mücadelede kadınla erkeğin birlikte yürümesi gerektiği, kadın sorununun öncelikle sınıfsal bir sorun olduğu gibi temel ideolojik doğrular** bulunmaktadır.

Oluşturulan feminist baskıya karşın, tüm bu doğrular, bundan sonra da güçlü bir şekilde savunulmalıdır. Diğer taraftan, **feminist platformun çekim alanına giren devrimci örgütlere, kitle örgütlerine, yöre derneklerine ve muhalif işçi sendikalarına hataları gösterilmelidir.** Çok da farkına varmadan, yükselen reformist dalganın etkisi altında oraya kayan bu kurumların hataları düzeltilmelidir. Devrimci 8 Mart Platformu, kadın sorununa ML bakış açısını daha geniş kesimlere yaymalı, emekçi kadın mücadelesini devrimci zeminde yükseltmelidir.

"Hücreler" kitabı üzerine Londra'da söyleşi

Dergimiz yazarlarından Nevin Berktaş, Londra GİKDER'de, "Hücreler Dava Dosyası" kitabı üzerine bir söyleşi yaptı. "Sosyalist Kadınlar Birliği"nin düzenlediği bu etkinlik, son derece canlı bir ortamda geçti ve karşılıklı sorular şeklinde sohbete dönüştü.

İngiltere'de 2011 Kasımı'nda gerçekleşen gençlik eylemlerine katıldığı için bir yıllık hapis cezası verilen Özgür Akbaba, bir sunum konuşmasıyla etkinliğin açılışını yaptı. "Sosyalist Kadınlar Birliği"ni temsilen yapılan ikinci konuşmada ise "devrimci tutsaklar onurumuzdur" dendi ve aralarında Ölüm Orucu direnişçisi Hatice Güden'in de bulunduğu katılımcılara ve Nevin Berktaş'a teşekkür edildi.

Etkinlikte, hapishanelerin dünü ve bugünü konuşuldu, içerdeki direnişin dışarıdaki mücadele ile birleşmesi üzerinde duruldu. Öncelikle hasta tutsakların dışarıda tedavi olabilmeleri için çabalamak gerektiği üzerinde duruldu. Yase-min Karadağ'ın serbest bırakılması için imza toplandı. Ayrıca göçmen gençlerin durumu ve mücadeleye katılımlarına vurgu yapılan sohbette, örgütlenme çağrıları yapıldı.

Etkinlik, Nevin Berktaş'ın kitabını imzalamasından sonra sona erdi.

“Her sınıfın sevdiği öz bayramları vardır” diyor Stalin. “Asiller kendi bayramlarını yürürlüğe koyuyor ve bu günlerde köylüleri yağma etme ‘haklarını’ ilan ediyorlardı. Burjuvalar, kendi bayramlarına sahipler ve bu günlerde işçileri sömürme ‘haklarını’ aklıyorlar. Papazların da kendi bayramları var ve bu günlerde çalışanların sefalet içinde çürüdükleri, fakat asalakların lüks içinde sefahate daldığı mevcut durumu övüyorlar.”

İşçi ve emekçilerin de bayramı var! Fakat onların bayramı, taleplerini haykırdıkları, sınıf mücadelesini yükselttikleri günün adıdır. O yüzden “kavga günü” denmiştir. Çünkü işçi sınıfının tarihsel rolünü ortaya koyması, yani kendisi için sınıf haline gelmesi, büyük kavgaların ve çarpışmaların sonucunda gerçekleşmiştir. Nasıl savaşıacağını bilmediği günlerden Lyon barikatlarına, Paris Komünü’nden Ekim Devrimi’ne uzanan mücadele seyrinde büyük bedeller ödemiş; bu tarihi kaniyla yazmıştır.

1 Mayıs’ı ortaya çıkaran da, işçi sınıfının haklarını burjuvaziden koparıp almak için giriştiği militan ve kitlesel kavgadır. İşçi sınıfı, insanca yaşama hakkını sadece ve sadece kavgayla kazanmıştır. Onun umudu, ekmeği, sevdasıdır, kavgası... Kavganın rotasından çıkmak, barışçıl beklentilere girmek, ona hep kaybettirmiştir. Yalnız ekonomik anlamda değil, siyasal özgürlüklerini, kişiliğini, onurunu da eritmiştir. “İşçi sınıfı ya devrimcidir, ya hiçbir şey” sözünün anlamı da, burada yatar...

1 Mayıslar, burjuvazi ile proletaryanın, devrim ile karşı-devrimin en açık bir şekilde karşı karşıya gelişi ve birbirlerini sınama günüdür. Bir sınıfsal hesaplaşma, güç göstergisidir. Yıl boyunca yaşananların bir günde toplanması, kristalize olmasıdır. Sonraki dönemde sınıflar mücadelesinin nasıl seyredeceğinin işaret fişegidir.

O yüzden de her iki karşıt sınıf, 1 Mayıs’lara özel olarak hazırlanır. Proletarya ve onun müttekleri, kendi içinde birliği, dayanışmayı pekiştirir ve egemenlere karşı mücadele azmini, kararlılığını büyütürken; burjuvazi ve onun çanak yalayıcıları da, işçi ve emekçileri parçalayarak, birbirine düşürmeye, 1 Mayısların kendisi için bir tehlike olmaktan çıkmasına çalışır. Bin bir türlü önlem alarak sınıfın üretimden gelen gücünü ortaya koymasını engellemek, milyonların bir ırnak gibi alanlara akmasını durdurmak ister.

Ama yüzyılı aşkın süredir burjuvazinin tüm engelleme çabalarına rağmen 1 Mayıslar, işçi ve emekçiler tarafından bir biçimde kutlanmıştır. Çünkü 1 Mayıs, işçi ve emekçinin günüdür.

Kendi içinde bayramı, burjuvaziye karşı savaşıdır. Çünkü **1 Mayıs, işçi sınıfının 8 saatlik işgünü için burjuvaziyle girdiği amansız mücadelede, 4’ü asılmak üzere yüzlerce sınıf kardeşini yitirdiği gündür.** 1886 yılında gerçekleşen bu büyük direniş ve bu direnişi bastırmak için burjuvazinin giriştiği provokasyon ve katliam, 1889 yılında Enternasyonal tarafından tüm dünya işçileri için “birlik, mücadele ve dayanışma günü” olarak ilan edilir.

O günden bu yana 1 Mayıslar, işçi ve emekçinin “kavga bayramı”dır. Ve egemen sınıfların tüm engelleme çabalarına rağmen kutlanır. Bazen yakaya takılan bir kırmızı karanfil, bazen fabrikada okunan bir bildiri, bazen şalterlerin inmesi ve bir sel gibi alanlara akması şeklinde,

ama mutlaka kutlanacaktır. İşçi ve emekçiler, işte böylesine benimsemiş, sahiplenmişlerdir günlerini... Ve 1889’dan bu yana her 1 Mayıs’ta ona yeni halklara ekleyerek büyümüşler, egemenleri bu günü tanımak zorunda bırakmışlardır...

Türkiye’de de Osmanlı’dan bu yana kutlanmaktadır 1 Mayıs! Ne baskı ve şiddet, ne “bahar bayramı” aldatmacaları, ne de katliam ve tutuklamalar, 1 Mayıs’ların kutlanmasını engelliyebilmiştir. 1977’de Taksim alanında gerçekleşen provokasyon ve katliam başta olmak üzere, egemenler birçok kez 1 Mayıs’ı kana buladılar. **Yıllarca 1 Mayıs’ı ve Taksim’i yasakladılar ama her yıl artan sayıda işçi ve emekçi, 1 Mayıs’ı kutladı ve yasaklı Taksim alanını zorladı.**

Onlarca şehit, binlerce yaralı ve tutuklamalar pahasına, sonunda 1 Mayıs resmi bayram ilan edildi ve Taksim alanı 1 Mayıs’a açıldı. Ancak halen **’77 1 Mayıs’ının katilleri yargılanmış değildir.** AKP hükümetinin sözde darbecilerle, kontrgerilla ile mücadelesi, ’77 1 Mayıs’ı dahil, işçi ve emekçilere dönük hiçbir katliama dokunmamıştır. O sadece kendisine karşı olanları yargılamış ve halka düşmanlıkta rakipleriyle hiçbir sorunu olmadığını ortaya koymuştur.

AKP’nin “demokrasi” balonu, her defasında 1 Mayıs’larda söndü. Onca yasaklamaya, tutuklamaya, hatta İstanbul’da fiili sıkıyönetim uygulamalarına rağmen kitlelerin 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama iradesini kıramadılar. Sonunda pes ederek Taksim’i açmak zorunda kaldılar, fakat 1 Mayıs’lar onun ve tüm sömürücülerin kabusu olmaya devam ediyor. Çünkü **1 Mayıs’lar egemenlerin icazetine sığmaz! Her defasında onların sınırlarını aşar gider!**

Sarı sendikalarla 1 Mayıs’ı karnavala çevirme, içini boşaltma çabaları da tutmamıştır! 1 Mayıs, son 3 yıldır Taksim’de, adına layık biçimde kutlanmaktadır. Alana 1 Mayıs’ın kızıl rengi damgasını vurmakta, devrim ve sosyalizm sloganları yükselmektedir. **Çünkü bu alan, devrimcilerin önderliğinde işçi ve emekçilerin kazandığı bir alandır. Çünkü 1 Mayıs, tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de komünist ve devrimcilerin çabalarıyla meşrulaşmış ve tüm sınıfın, yüreği sınıftan yana atan herkesin günü olmuştur.**

2012 1 Mayıs’ına bu kazanımlarla giriyoruz. Buna karşın işçi ve emekçilere dönük saldırılar, tüm hızıyla sürüyor. Can ve kan bedeli elde edilen haklar, bir bir gaspediliyor! En son **kıdem tazminatının gaspına** gelip dayandılar. Bu yöndeki hazırlıkları, yükselen tepkilerle geri çekilmiş görünse de, kapalı kapılar ardında devam ediyor.

Bundan 116 yıl önce kazanılan **8 saatlik işgünü, şimdi 10-12 saate çıkmış durumda.** Temel ihtiyaçlar astronomik rakamlarda artarken, ücretler komik artışlarla gerçekte sürekli düşüyor. Böylece yoksulluk ve açlık daha da artıyor. Zaten **sağlık ve eğitim, ayrıcalıklı kesimlerin yararlanabileceği bir hizmet haline**

getirildi. “Paran yoksa öl!” diyorlar. **İşçi ve emekçilerin çocuklarına meslek liselerinden ötesi imkansız kınıyor.** “Kesintili eğitim” ile bir yandan dini eğitime ağırlık veriliyor, bir yandan da “çocuk işçiler”le sömürü çarkına yeni kanlar taşıyor. Artan iş cinayetleriyle boşalan yerleri doldurmak için...

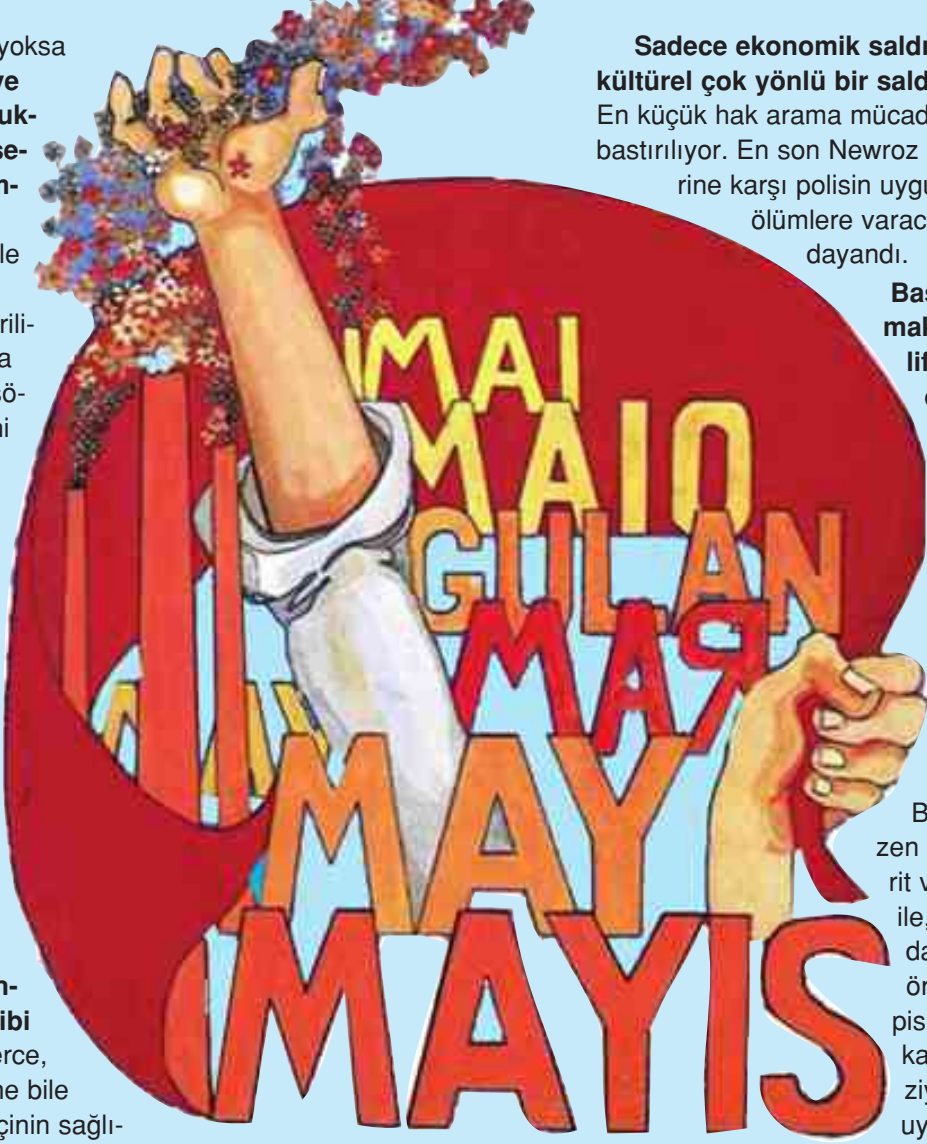
Neredeyse her gün bir iş cinayeti yaşanıyor artık. **İşçiler birer birer ve topluca katlediliyorlar. Ya Adana-Kozan’da olduğu gibi boğularak, ya İstanbul-Esenyurt’ta olduğu gibi yanarak...** Günlerce, aylarca cesetlerine bile ulaşamıyor... İşçinin sağlığı ve güvenliği “maliyet” hesabıyla patronların kar hirsına kurban edilirken, devlet yetkilileri her defasında timsah gözyaşlarıyla durumu ört-bas etmeye kalkıyor.

“Kentsel dönüşüm” adı altında işçilerin göç ettikleri şehirlerde başlarını soktukları gecekondu da yıkım tehlikesi altında. Kapitalizm işçi ve emekçiyi açlık sınırında yaşattığı gibi, barınma hakkını da elinden alıyor. Onların kendi çabalarıyla kurduğu kulübeleri de başlarına yıkıyor.

Bütün bu saldırılara karşı örgütlü bir tepkinin önünü baştan kesmeye çalışıyor. Öyle ki zaten son derece sınırlı üyeye sahip olan sendikalara karşı yeni bir saldırı taslağı hazırlanmış durumda. **İşçilerin sendikaya üye olmasını zorlaştıran 12 Eylül yasalarını aynen koruyarak sendikal barajı muhafaza ettikleri gibi, taşeron çalışmayı yaygınlaştırarak sendikaları daha da işlevsizleştirme, güçsüzleştirme peşinde-**

Kısacası AKP hükümetinin 3. dönemi, işçi ve emekçilere, onların çocuklarına topyekün bir saldırı dönemidir. Başbakan Erdoğan, bu dönemi “ustalık dönemi” olarak boşuna nitelememiş! Rakip kliklere indirdiği darbelerle devletin tüm kurumlarını ele geçirmiş olarak, saldırılarını daha da pervasızlaştırıyor.

Her sınıfın kendi bayramı vardır

Sadece ekonomik saldırı da değil, siyasikültürel çok yönlü bir saldırı söz konusudur. En küçük hak arama mücadelesi copla-gazla bastırılıyor. En son Newroz ve eğitim emekçilere karşı polisin uyguladığı vahşet, ölümlere varacak raddeye gelip dayandı.

Başta Kürt halkı olmak üzere tüm muhalif kesimlerin üzerinde tutuklama terörü estiriliyor. Son birkaç yıl içinde 6 binden fazla BDP’liyi tutukladılar. 100’den fazla gazeteci, 600 civarında öğrenci tutuklu. **Hapishaneler ağzına kadar dolmuş, hatta taşmış durumda.** Bir ranzada iki, bazen üç kişi yatıyor. Tecrit ve disiplin cezaları ile, zindan içinde zindan yaşıyorlar. Son örneği Osmaniye Hapishane’sinde açığa çıkan, mahkumlara ve ziyaretçilerine dönük uygulamalar, işkence ve zulmün boyutlarını

gösteriyor. Pozantı’da çocuk mahkumlara yapılanlar, faşizmin ahlakını ve iğrençliğini bir kez daha gözler önüne seriyor.

Diğer yandan hasta tutsaklar ölüme terk edilmiş durumda. **Ard arda tabutlar çıkıyor hapishanelerden...** Ya da büyük mücadeleler sonucu ancak ölüm döşeginde iken çıkabiliyorlar. Güler Zere ve Yasemin Karadağ’da yaşandığı gibi...

Ülke içinde bu saldırganlık ve vahşet hüküm sürerken, emperyalizme hizmette sınır tanımıyorlar. AKP, çoktandır ABD’nin Ortadoğu’daki çıkarlarının taşeronluğunu üstlenmiş durumda. Son olarak Suriye’de Esat rejimini devirmek için ABD ve Batı emperyalistlerin desteklediği muhalif güçlere her tür yardımı sunuyorlar. Sınır bölgelerde kamplar kurup Suriyeli muhalifleri eğitiyor, silahlandırıyorlar. “Tampon bölge”, “koridor” vb. isimlerle Suriye’nin içine bir kama gibi sokuluyorlar.

Diğer yandan ABD’nin hiçbir Doğu Avrupa ülkesine koymayı başaramadığı **Füze Kalkanı’nı Malatya-Kürecik’e kurmuş durumdalar.** Bu kalkan ABD’nin Ortadoğu’daki üslerini ve İsrail’i koruyor. Asıl olarak İran ya da Rusya’dan gelebilecek herhangi bir saldırıya karşı ABD çıkarlarını korumayı hedefliyor.

Buna karşın İran, kendisine dönük herhangi bir saldırıda Türkiye’deki Füze Kalkanı’nı vuracağını açıkça ilan etti. Rusya, bu konudaki rahatsızlığını sık sık dile getiriyor. Öyle ki ABD Başkanı Obama, Rusya’yı rahatlatma ihtiyacı duyarak, seçimlerden sonra bu konuda “esneme” yapabile-

ceğini söyledi. Çin, Rusya ve İran, açıkça Suriye’deki Esat rejimini destekliyorlar. Esat, son günlerde muhaliflerine büyük darbeler indirdi. Türkiye, Füze Kalkanı’nda olduğu gibi Suriye konusunda da kendini ittiren güçlerin geri çekilmesiyle birlikte ortada kalma tehlikesi yaşıyor. Suriye ordusu, Lübnan içlerine kadar girip muhalifleri temizliyor. Esat rejimi güçlendikçe, Türkiye’ye dönük tehditler de artacaktır.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin kendi çıkarları için attıkları her adım, halkları birbirine kırdırmakta ve yüzbinlerce insanın ölümüne, sakat kalmasına, yurdunu terk etmesine sebep olmaktadır. Libya’dan sonra, Suriye halkı da benzer bir oyunun kurbanı olmuştur. Türk egemenlerinin ateşle oynamalarının kefaretini de Türkiye halkları çekecektir.

Bunu durdurmanın tek yolu, başta bölge halkları olmak üzere tüm ezilen halklarla birlikte emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltmektir. Emperyalist savaşa karşı sınıf savaşını yükseltmek, yeni devrimlerle emperyalist kampta gedikler açmak, onları zayıf düşürmektir. **Eğer devrimlerle durdurulamazsa, emperyalist savaş kaçınılmaz olacaktır.** Her ne kadar savaşın kendisi yeni devrimlere yol açacak ise de, bu tüm insanlığa büyük acılar ve yıkımlar yaşatacaktır.

Emperyalizm, savaş ve kriz demektir. Savaş ve kriz, emperyalizmin doğasında olan ve birbirini doğuran iki canavar gibidir. Ne yazık ki, bugün hem krizi, hem de savaşı çeşitli boyutları ile yaşıyoruz. Kriz derinleştikçe, savaş olasılığı daha da artıyor. Bugüne dek yaşanan dünya ölçeğindeki emperyalist savaşlar, hep bir krizin sonucu çıkmıştır. Emperyalist tekeller, krizden kurtulabilmenin tek yolunu savaşlarda bulmuştur. Fakat her iki savaşta da kitlelerin artan uyanışı ile patlak veren ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri, devrimlere yol açmış, onları daha derin ve boyutlu kirlere sürüklemiştir. Bu kısır döngü, yüz yılı aşkın bir süredir böyle devam etmektedir. Bu döngüyü ortadan kaldıracak tek kuvvet, işçi sınıfının önderliğinde gerçekleşecek olan devrimlerdir. **İşçi sınıfının kurtuluşu, tüm insanlığın kurtuluşu olacaktır.**

Dünya işçi ve emekçileri, bu yılki 1 Mayıs’a burjuvazinin krizinin üzerlerine bindirdiği yükte giriyorlar. Ezilen halklar, krizle birlikte artan emperyalist işgalin ve saldırganlığın ağır sonuçlarını yaşıyor. Fakat buna sessizce katlanmıyorlar! Dünyanın dört bir yanında direnişler, grevler, gösteriler sürüyor. **Yunan halkı** yıllardır krize karşı mücadelesinin bayrağını en önde taşıyor. **Fransa, İngiltere, İspanya, Portekiz** vb. tüm Avrupa işçi ve emekçileri, krize karşı eylem üzerine eylem yapıyor. Geçen yıl Tunus ve Mısır’la başlayan Arap isyanları, diktatörleri devirmiş ancak diktatörlüğü yıkamamıştı. **Arap halk-**

larının direnişi bu yıl da sürüyor. Emperyalizmin kalbi ABD de bile **“Wall Street’i işgal et”** eylemcileri, aylardır meydanları doldurdu. **Şili’de öğrenciler,** kaç eğitim bakanını devirdiler ama “parasız eğitim” talebinden ve eylemlerinden vazgeçmediler.

Kısacası Amerika’dan Avrupa’ya Asya’dan Afrika’ya işçi ve emekçilerin, ezilen halkların krize, işgale ve onun sonuçlarına karşı mücadeleleri büyüyerek devam ediyor. 1 Mayıs günü, dünyanın dört bir yanında tüm emekçiler, benzer taleplerle meydanlara çıkacak ve hep birlikte haykıracaklar. Bunun başında hiç kuşkusuz krizin ve savaşın halkın üzerinde yol açtığı yıkım gelecek.

Türkiye işçi ve emekçileri de benzer taleplerle meydanları dolduracaklar. **“Emperyalizmin askeri olmayacağız!” “Füze Kalkanı’na Hayır!”** diyecekler. **“Parasız eğitim-Parasız sağlık”** isteyecekler. Artan iş cinayetlerine karşı **“İşçi Sağlığı-İş Güvenliği”** taleplerini yükseltecekler. Başta sendikalar olmak üzere örgütlenme hakkı önündeki engellerin kaldırılmasını, **“ifade, örgütlenme ve eylem özgürlüğü”**nün sağlanmasını haykıracaklar. Kürt ulusu başta olmak üzere ezilen ulus ve topluluklara dönük baskı ve şiddeti kınayacak, **“halklar kardeşdir”** diyecekler. Egemenlerin böl-yönet taktiğine karşı, **ulusal-mezhepsel-cinsel ayrımcılığı** ortadan kaldıran işçi ve emekçilerin birliğini gösterecekler. Başta devrimci tutsaklar olmak üzere hapishanelerde hüküm süren tecride ve işkenceye karşı **“Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük”** şiarını haykıracak, içerideki öncülerine 1 Mayıs’ta 1 Mayıs alanından selam gönderecekler.

1 Mayıs, işçi ve emekçilerin en yakıcı taleplerini haykırdığı gündür! Bunu enternasyonal bir dayanışma ile tüm dünyada birlikte seslendirdikleri, emperyalistlere ve işbirlikçilerine duyurdıkları gündür! Yükselttikleri bu talepler karşılanmadığı durumda, “kahreden ve yaratan” o gücü ortaya koyacaklarını hatırlattıkları gündür.! Kendi güçlerinin farkına vararak, dostlarına güven, düşmanlarına korku saçtıkları gündür!

Bu 1 Mayıs’ta da yukarıda sıraladığımız talepler başta olmak üzere taleplerini haykıracaklar. Karşılanmadığı durumda tepkilerini çok daha farklı biçimlerde ortaya koyacaklarını hissettirecekler. İşçi ve emekçilerin gücünü bir kez daha ortaya koyacaklar. 1 Mayıs’ın bir karnaval değil, güç gösterisi olduğunu bilerek, bir kızıl deniz gibi akacaklar alanlara... Ve nasırlı eller, tek bir yumruk olarak birleşecek, burjuvaziye ve tüm sömürücülere korku salacak!

“Her sınıfın kendi bayramı vardır.” Ve her sınıf, kendi sınıfsal kimliğine uygun bir şekilde bayramını kutlar. İşçi ve emekçiler de kavga alanlarında yarattıkları bayramlarını, yine kavga alanlarında kutlayagelmıştır. Sömürü sistemi devam ettiği sürece de böyle kutlayacaktır. Çünkü bize bayram, insanın insan tarafından sömürüsüne son verildiği gündür!

1 Mayıs’ta 1 Mayıs Alanına! Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi! Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Amerika'da günde 15-16 saati bulan ağır çalışma şartlarına karşı, Amerika işçi sınıfı günlük

çalışma süresinin 8 saate indirilmesi için, 1 Mayıs 1886 günü onbinlerce işçinin katıldığı büyük bir gösteri örgütler.

Amerikan İşçi Federasyonu (AFL)'nin başını çektiği 8 saatlik işgünü mücadelesine tahammül edemeyen Amerikan burjuvazisi, 3 Mayıs'ta Kereste Sürücüleri Sendikası işçilerinin Mc Cormic fabrikası önünde düzenlediği mitingte polis aracılığıyla örgütlediği bir provakasyon düzenler. 8 saatlik işgünü için miting yapan savunmasız işçilerin üzerine polis ateş açar. Bunun üzerine 4 işçi ölür, onlarcası yaralanır.

Bu vahşi terörü protesto etmek için işçiler ertesi gün Şikago'da, Haymarket Meydanı'nda büyük bir gösteri düzenler. Ama burjuvazi aynı provakasyonu burada da gerçekleştirecektir. Burada toplanan onbinlerce işçiye hitaben işçi önderleri birer konuşma yapar. Bir gün önce gerçekleşen katliamı kınarlar ve bu mücade- lenin 8 saatlik işgünü elde edilene kadar devam edeceğini haykırırlar.

Mitingin bitimine doğru kürsüden son konuşmalar yapılırken polis şefi, miting bitirilmesi ve işçilerin dağılmasını anons eder. Polisin bu anonsunun hemen ardından nereden geldiği belli olmayan bir bomba patlar eylem alanında. Bunun üzerine çoğu polis 8 kişi ölür. Bombanın atılmasından sonra polis tıpkı bir gün öncesinde olduğu gibi işçiler üzerine ateş açar ve bu ateş sonucu 6 işçi ölür. Düzenlenen bu katliamın ardından polis tüm Şikago'da süre avına çıkar. Binlerce işçi gözaltına alınır, işkence tezgahlarından geçirilir, yüzlercesi tutuklanır.

Amerikan burjuvazisi gitgide büyüyen 8 saatlik işgünü hareketini bastırıp, ka- na boğmaya karardır. Ve bizzat kendisinin düzenlediği Haymarket katliamını 8 işçi önderinin üzerine yıkar. Bu önderler 8 saatlik işgünü mücadelesini örgütleyen öncü işçiler olan August Spies, Louis Lingg, George Engel, Adolph Fischer ve Albert Parsons'tur. İşçi önderleri hakkında açılan dava tamı tamına 1,5 yıl sürer. 1,5 yıl boyunca tüm Şikago ve Amerika işçileri, yargılanmak istenen sınıf bi-

I Mayıs, işçilerin kanıyla yazıldı

birer neferi gibi davranmış ve burjuvaziyi oturtuldukları sanık sandalyesinden yargılamışlardır. Davanın bitiminde 8 işçi önderinden 4'ü idama mahkum edilir. Louins Lingg ise ar- kadaşları idam edilmeden beş gün önce hücrelerinde ağ- zına dinamit konulup patlatılarak katledilir.

George Engel karar duruşmasında şöyle bağı- rıyordu: "Hakları yalnız imtiyazlı olanlara göre ayarla- yan ve işçilere hiç hak tanımayan hükümete karşı kim saygı duyabilir? Böyle bir hükümete saygım yok be- nim."

Adolph Fischer ise, "Ölüme mahkum edilmemi pro- testo ediyorum, çünkü cinayet işlemedim. Ancak fikirlerim- den ötürü öleceksem, bir sözüm yok."

August Spies, idam sehpasından son bir kez haykırıyordu: "Öyle bir zaman gelecek ki, bizim suskunluğumuz sizin bugün ipe çektiğiniz seslerden daha güçlü çıkacaktır!"

Albert Parsons, çocuklarına yazdığı son mektupta şöyle diyordu: "Sevgili çocuklarım. Sevdiklerimiz için yaşamakla gösteririz sevgimizi ve gerektiğinde sevdiklerimiz için ölmekle de gösteririz... Babanız özgürlük ve mutluluk uğruna gönüllü olarak canını vermiş bir kurbandır. Size miras olarak şerefli bir ad ve ye- rine getirilmiş bir görev bırakıyorum. Onu koruyun, bu yolda yürüyün!"

İşçi önderlerinin idamının ardından AFL, 1888'de Saint Louise'de yaptığı kongrede 8 saatlik çalışma süresi kabul edilene kadar her yıl 1 Mayıs günü grev yapılmasını kararlaştırdı.

II. Enternasyonal, Engels'in önderliğinde 1899'da yapılan Paris Kongre- si'nde, Amerikan İşçi Federasyonu (AFL)'nin önerisi üzerine, 8 saatlik işgünü mücadelesini desteklemek için her 1 Mayıs'ta tüm dünyada eylemler örgütlen- mesi kararını aldı. O gün bugündür 1 Mayıs, her yıl tüm dünyada işçi sınıfının uluslararası birlik-mücadele-dayanışma günü olarak kutlanır.

Zindanlarda 1 Mayıs...

Gestapo hücrelerinde kurşuna dizilme- den bir süre öncesi...Yiğit Çek devrimci- si, gazetecisi Julius Fučík anlatıyor:

BİZ DE SENİNLEYİZ...

"Bugün 1 Mayıs 1943. Yazmak için fırsat bulduğum bir dinlenme anı. Ne şans. Bir an için yeniden komünist bir baş yazar olmak ve yeni dünyanın mücadele gücü- nü dile getiren 1 Mayıs töreni üzerine bir yazı yaz- mak ne şans.

Sakın dalgalanan bayraklardan söz edeceğimi sanmayın, öyle şeyler anlatmayacağım. İnsanların dinlemeyi çok sevdikleri coşturucu eylemlerden de söz edemeyeceğim. Bugün olanlar çok daha basitti, daha önceki yıllarda olduğu gibi 1 Mayıs'ta Prag caddelerinden yükselip kırılan dalgalar gibi akın akın yürüyen binlerce insan yoktu. Moskova'da Kızıl Meydan'da gördüğüm milyonlardan oluşan o in- san denizinin akan seli yoktu. Milyonlar bir yana yüzlerce insan bile yoktu burada, bir avuç yoldaş- tan öteye. Ama gene de daha az önemliymiş gibi gelmiyor, çünkü burada, en kızgın ateşte yanıp kül olmayan, çeliğe dönüşen bir gücün sınanması var...

Bu sınav öylesine önemsiz karşımıza çıkıyor ki, savaşın alevlerinden geçmemişseniz bunu okurken pek anlayabileceğinizi sanmıyorum. İnanın bunu buradan güç doğuyor. Komşu hücre günaydın de- mek için duvarda Beethoven'ın iki mezürünü tınlatıyor. Bugün sesler daha çarpıcı, daha bir şenlik havası getiriyor ve duvar daha yüksek tonda ses ve- riyor.

En iyi giysilerimizi giyiyoruz. Bu her hücrede böyle.

Törenin açılışını kahvaltıyla yapıyoruz. Mutemet- ler açık hücre kapılarının önünden kahve, süt ve

suyla geçit töreni yapıyorlar. Skorepa yol- daş, 1 Mayıs'ı kutlamak için iki yerine üç dilim ekmek veriyor bana. Duygularını di- le getirmek için hep basit bir hareket bulan temkin- li bir insanın kutlayışı. Ekmek dilimlerinin altında parmaklarımız birbirine değişiyor ve belli belirsiz bir biçimde birbirlerini sıkıyor. Konuşmaya imkan yok; gözlerimizdeki ifadeyi bile izliyorlar.

Penceremizin altında kadın tutuklular sabah cim- nastiği için dışarı koşuyorlar. Parmaklıklardan aşı- ğıya bakmak için masanın üstüne tırmanıyorum. Belki de yukarı bakarlar. Beni gördüler. Kutlamak için sıkılı yumruklarını kaldırıyorlar. Sonra bir da- ha. Aşağıdaki avlu civil civil, öteki günlere oranla gerçekten neşeli. Gardiyanlar görmüyor, ya da gör- mek istemiyorlar. Bu bile 1 Mayıs töreninin bir par- çası.

Derken sıra bize geliyor, hareketleri ben yönete- ceğim. Bugün 1 Mayıs çocuklar. İlki, balyoz sallama hareketi -bir iki bir iki- ikinci olarak ekinlerin biçilmesi. Orak çekici! Anlamaya başlıyorlar. Saf- larda bir gülümseme yayılıyor. Ve olanca canlılık- larıyla hareketlere başlıyorlar. Bu sözsüz oyun, ölü- me doğru yürüyen bizlerin bile sarsılmadan dimdik kalacağımızı anlatan 1 Mayıs andımız bizim.

Haydi hücrelere. Saat dokuz. Kremlin'deki saat kulesi 10'u vuruyor. Ve geçit töreni Kızıl Mey- dan'da başlıyor. Enternasyonal'i söylüyorlar şimdi. Enternasyonal dünyanın her yanında çınlıyor; bi- zim hücremizde de çınlasın. Söylüyoruz Enternas- yonal'i. Ve devrimci şarkılar art arda geliyor. Yal- nız olmak istemiyoruz. Zaten yalnız değiliz. Biz, dünyada göğsünü gere gere şarkı söylemeye cesaret edenlerdeniz. Onlar savaşta tıpkı bizim gibi...

Hapishanelerde, soğuk işkence odalarındaki yol- daşlar! Saflarımızda yürüyemezsiniz gerçi, ama biz- lerlesiniz, biz de sizlerle. Evet, biz de sizinleyiz"

(Darağacından Notlar)

'84 Ölüm Orucu'nda açlık grevinin 20'li günleri... Her bir tutsak ayrı ayrı hücrelerde kalıyor. İsmail Cüneyt'in gururla söylediği gibi, "senelerce gö- rüşemediğimiz halde, aynı şeyi düşü- nüp aynı kararları alıyor"lar.

Hücreler arası işleyen bir telefe- rik... Yazılı notlar taşınacak. Bu ka- rar başka; 1 Mayıs kutlaması... Hü- crelerde açlık bedeni yavaş yavaş yor- gunluğa mahkum etse de, bir korsan miting heye- canıyla kutlanacak 1 Mayıs. Birlikte nefes alacak- lar, Şikagolu, İstanbullu işçilerle...

Karşı bloktaki hücrelerle ancak mahkemelerde haberleşme imkanı var. Mahkemelere bin bir zor- lukla not taşıyor ve en fazla üç metre ötelerinde bu- lunan arkadaşlara, yoldaşlara haberler ulaştırılı- yor.

İşte 1 Mayıs... O gün kırmızıya dair ne varsa giyi- liyor hücrelerde. Komünist tutsaklar imkansızlıkla- ra rağmen bildiri çıkardılar. En zor koşullarda bile TKP tarihinde 1 Mayıs'ın nasıl kutlandığını, yaka- lara nasıl kırmızı karanfiller takıldığını anlatıyor, moral aşıyorlar. Teleferiklerden, mahkemelerden dağıtıldı bildiriler...

Herkes, havalandırmaya bakan küçük camlara yaklaşıyor. Fatih de aralarında. Tutsaklardan biri konuşma yapıyor, saygı duruşuna çağırıyor. Her bi- ri sıcak mücadelenin içinden süzülerek gelmiş, düş- manı birçok cephede yenmişlerdi. Sıra açlık sınırla- rını zorlamaktaydı... 4 sene öncesinde de Adana Ce- zaevi'nin çatısına 1 Mayıs'ta kızıl bayrak çekmişler, cezaevi çatısının küçük camlarında silahla nöbet tutmuşlardı. Darbenin en civcivli günlerinde bildiri- leri Orak-Çekiç'leri dağıtmışlardı.

Saygı duruşunun ardından sloganlar patlıyor hücrelerde. Ruhuna uygun olunca her yerde dire- nişçi ve kızdır 1 Mayıs...

Karadeniz'i ve tüm ülkeyi kuşatan HES saldırısı köyümüze de geldi dayandı. HES'lerin işbirlikçiler aracılığı ile nasıl yol almaya çalıştığını, buna rağmen nasıl direnildiğini göstermesi bakımından yaşadığımız süreci kısaca özetleyeceğiz.

İlk başlarda dikkatimizi çeken doğa katliamıydı. Hemen ardından bunun Tüpraş'ta, Petkim'de, Seka'da, Tekel'de gördüğümüz özelleştirme saldırısıyla aynı olduğunu gördük. Doğa katliamı karşısında irkilen refleksi-miz, "kadim su hakları"na karşı bu pervasız saldırı karşısında bir nitelik sıçraması yarattı. Saldırı oldukça boyutluydu ve ancak kitlesel ve örgütlü bir güçle karşı konabilirdi. **Bölgemizdeki ile-rici güçlerle toplanıp bir platform oluşturduk.** Platform daha sonra süreci bizden önce karşılamış olan sahil Karadenizi'nde ortaya çıkan "Derelerin Kardeşliği Platformu" ismini benimseyerek yoluna devam etti.

Üç yılı aşkın süredir biz de "Şavşat Derelerin Kardeşliği Platformu" olarak sayısız köy toplantıları, paneller, mitingler ve çeşitli eylemler gerçekleştirdik. HES şirketlerinin ÇED sürecinin gereği olarak bölgede yapmaya çalıştığı "HES Bilgilendirme Toplantıları"na kitlesel olarak müdahale edip yaptırmamaya çalıştık ve küçümsenemeyecek başarılar elde ettik. İdari mahkemenin "Yürütmeyi Durdurma Kararları"na rağmen çalışmanın sürdürüldüğü şantiyeleri basıp kararların uygulanmasını sağladık...

Bilim insanlarının son derece endişe verici raporlarına rağmen şirketler bürokrasi ve hükümetin desteğini de arkasına alarak pervasız saldırılarına her gün bir yenisini katmaya devam ediyor. Hemen her projede uygulanacak yöreden ya bir ortak, ya da muhtarlar öncelikli olmak üzere, sözü geçen birilerini bularak yerli işbirlikçilerini yaratıyor ve HES karşıtı mücadeleyi baltalamaya, zayıflatmaya çalışıyorlar.

Geçen yılın Nisan ortalarında gelen bir haber üzerine HES şirketinin Laşet mevkiinde muhtar ve heyetten kişilerle proje güzergâhını gezdiklerini öğrendik. Muhtar, zorladığımız halde bilgi vermedi. Toplantının yapıldığını öğrendiğimiz mekânın sahibi ise "kendisinin orada olmadığını, öğrenip bilgilendireceğini" ifade etti. Bu arada biz her ihtimale karşı platformdan arkadaşları oraya göndermiştik. Giden arkadaşların ısrarlı uyarıları üzerine, şirketle köy heyeti arasında iki nüsha olarak hazırlanıp imzalanan sözleşme, şirkete teslim edilmedi.

Bu tarihten iki yıl önce platformla birlikte toplantı yaptığımız köylerden biri de Kocabey Köyü'ydü. Bu tarihten başlayarak düzenlediğimiz hiçbir etkinliğe köy halkının düzenli katılımını sağlayamıyorduk. Bunu kıran **15 Temmuz mitingi** oldu. Çok güçlü bir atmosfer oluştu. **Seksen sonrası küçücük bir kasabada 5 bin kişi bir araya toplandı.** Ama bu atmosferi bölgede yaygın olan "kendiliğindencilik"ten dolayı bir örgütlülüğe dönüştüremeyince, yavaş yavaş etki sönümlenmeye başladı. Yaptığımız toplantılarda bu sorunun tek bir köyle, tek bir de-reyle alakalı olmadığını anlatıyor ve başta komşu köy ve dereler olmak üzere tüm ülkedeki gelişmelere karşı duyarlı ve dayanışma içinde olunması gerektiği üzerine vurgu yapıyorduk. Ama bunu gerçekleştirmekte pek sonuç alamıyorduk. Ta ki yumurta kapağı dayanıncaya dek!

2011'in son günlerinde köye sürpriz ziyaretçiler gelip kendilerini tanıtırınca, Kocabey köylüsü hep bir ağızdan "DEFOLUN" dediler. Haberdar olduğu-

İşbirlikçilerine rağmen HES'LERE GEÇİT VERMEYECEĞİZ!

muзда platformdaki arkadaşlara muhtarı aratıp sordurunca, toplantı olmadığını söylemişti. HES şirketinin "ziyaret"e geleceği muhtarın bilgisindeydi, ama köy dışından kimsenin katılmasını istemiyordu nendense! Özellikle platform üyeleri bilmemeli, katılmamalıydı. Kocabey'in aklı Kocabey'e yeterdi, kimsenin aklına ihtiyaçları yoktu(!) Dışarıdan gelenler ortalığı karıştırıyordu(!)

Burada ki kaygıyı salt mikro-milliyetçilikle açıklamak, tabi ki yetersiz olur. Asıl kaygı farklıydı. Platform, köylüye gerçekleri söylüyor, yalnız olmadıklarını hissettiriyordu. O yüzden de köylünün geri bilincine oynayıp, platformun etkisini kırmayı hedeflediler. Bu, düpedüz işbirlikçi bir tutumdu ve bunun açığa çıkması fazla uzun sürmeyecekti.

HES'çilerin bu istenmeyen ziyaretinden sonra, üç yıldan fazla süredir Laşet Köprüsü yanına kurulu olan Debi Ölçüm Cihazı, bazı köylülerimizce tahrip edilmişti.

Köyde ardı ardına iki toplantı gerçekleştirdik. Hemen ardından İstanbul'daki köylülerimizle bir bilgilendirme toplantısı yaptık. Buradaki Vakıf üyelerimizden üç arkadaşı İstanbul'daki Platformda görevlendirdik. Bağlayıcı olmamakla birlikte ortaya çıkan eğilim istediğimiz yöneydi.

Bu arada muhtarın, şirketin yüzde 15 hissesine sahip olan köylümüz Bülent Yıldırım'ı köye tekrar davet etmiş olduğunu öğrendik. Buna tek başına karar veremeyeceğini söyledik ve bir toplantı talebinde bulunduk. Yapılan toplantıda alınan kararla muhtara, şirket yetkilisini arayıp köylünün bu konuda kendisiyle görüşecek bir şeyi olmadığını ve kendilerini burada görmek istemediğini iletmesini söyledik.

Hemen ardından 17 Şubat akşamı İstanbul'daki Vakıf'ın görevlendirdiği iki arkadaşımızın da katılımıyla 44 kişilik köy toplantısını gerçekleştirdik. Burada; "şirkete hissedar olalım, biz kendimiz yapalım, köye düzenli olarak ödeme yapılmasını talep edelim" önerileri getirildi. Bunların hepsini yaptığımız açıklamalarla çürüttük ve bunların karşısında farklı maddeleri oylamaya sunduk. Oy birliği ve coşkulu bir sahiplenmeyle aşağıdaki kararlar alındı:

1-Kocabey Köyü HES istemiyor

2-Derhal dava açılma süreci başlatılacak ve şirket temsilcileriyle asla bir diyalog ya da pazarlığa girilmeyecek

3-Tahrip olmuş durumda bulunan sulama kanalı ımece usulü onarımdan geçirilerek faal hale getirilecek.

25 Şubat'ta İstanbul'da yapılacak geniş katılımlı toplantıya bir heyet gönderilmesi ve bu heyette muhtarın da bulunması önerimiz ise muhtar tarafından ustaca bir manevrayla reddedildi.

Köy toplantısından çıkan kararlar doğrultusunda muhtarın köy tüzel kişiliğini temsilen avukatımıza dava için vekâlet vermesi isteğini-zi ise muhtar "25'indeki toplantı kararına göre vekâlet vereceğim" diyerek erteledi.

25 Şubat'ta İstanbul'da 119 kişinin katılımıyla gerçekleştirilen toplantı da köyde alınan kararlar tescillendi. Yanı sıra bir dizi etkinlik karara bağlandı.

Davetimiz üzere toplantımıza katılan YTÜ Öğretim Üyesi Prof. Dr.

Beyza ÜSTÜN toplantı öncesi yaptığı sunumla katılanları adeta suyla yoğurdu. Anlatımlarından sonra söz alan ve AKP'ye yakınlığıyla bilinen eski vakıf yöneticisinin; "Ben hocamızın anlatımlarından şunu çıkardım; bizim muhtardan, millet-vekillerimize, bürokratlarımızdan başbakana ve hatta cumhurbaşkanına... herkes ihanet içinde!" şeklinde ki sorulu sitemi salonda gülüşmelere yol açtı. Sorunun yanıtıysa yine soruda gizliydi.

Beyza Hoca sunumunu bir anekdotla bitirdiğinde, salondaki bütün gözler şaşkınlıkla birleşen bir aydınlanmayla parlıyordu.

"Biz Erbağ'da bir inceleme yaparken bir teyzeye karşılaştık. Gündeliği 15 liraya fasulye toplayan teyze, burada ne yaptığınızı sordu. Biz; "buralara HES yapmak istiyorlar, bu suları alacaklar, buna engel olmaya çalışıyoruz" dedik. O yaşlı teyze benim size saatlerce anlatmaya çalıştığım şeyi üç cümleyle özetledi: "Su olmazsa fasulye de olmaz! Peki o zaman ben ne yapacağım. Peki bu kadar parayı ne yapacaklar!!!"

Toplantıdan önce, muhtarın İstanbul'un yanı sıra Adapazarı, İzmit, Bursa, Ankara ve İzmir'deki köylülerimizi arayıp "bu iş bitti, adamlar her türlü izini almışlar siz neyin toplantısını yapıyorsunuz" şeklinde toplantıyı sabote etmeye çalıştığı yönünde bilgiler geliyordu. Toplantıya muhtarın söylediği sebepten değil, ama çeşitli gerekçelerle de olsa buralardan katılımın olmaması gerçekten de bir eksiklik oldu. Ancak buralardaki arkadaşlarımızın HES'lerle ilgili düşüncelerini biz diğer iletişim araçlarından takip ediyoruz ve bizimle benzer düşüncelere sahip olduklarını biliyoruz.

Toplantı kararı vakıf başkanı tarafından muhtara bildirildiğinde ve vekalet talebi tekrarlandığında, bu defa da İstanbul toplantısına diğer illerdeki köylülerimizin katılmamış olmasını gerekçe göstermiş ve toplantının meşruluğunu tartışma cüretini kendinde bularak vekalet göndermeyeceğini belirtmiştir.

Muhtar, bütün uyarı ve çabalarımıza rağmen HES şirketinin ekmeğine yağ süren söylemlerinden vazgeçmediği gibi, giderek pervasızlaşan bir biçimde sabotaj çabalarına girecek kadar düşünleşmiştir. Köy tarihine adı "köyün sularını HES şirketine peşkeş çeken muhtar" olarak teneke harflerle yazılacaktır.

Biz ise bildiğimiz berrak suların ışıltısında yüzümüz güneşe dönük en namuslu türkülerini söyleyerek yürüyeceğiz halkımızla beraber.

*Derelerin Kardeşliği Platformu Delegesi
bir PDD okuru*

GAZİ ANMASI BİRLİKTE YAPILMALIDIR!

Gazi direnişinin anması, bu yıl da parçalı bir şekilde gerçekleşti. Bir yanda “Gazi 12 Mart Platformu”nun bileşenlerinin birlikte yaptığı anma vardı. Diğer yanda Halk Cephesi’nin ve HDK bileşenlerinin anması...

Bu durum, yeni ortaya çıkmış bir durum değildir. Yıllardır kimi zaman iki, kimi zaman üç ayrı anma gerçekleşmektedir. Bu ayrışma, daha önceki yıllarda 1 Mayıs’larda, son yıllarda 8 Mart’ta yaşanan türden bir ayrışma da değildir. Öyle olsa anlaşılır. Çünkü oralarda ideolojik bir ayrışma sözkonusudur. Fakat **Gazi’de, Gazi direnişine ve şehitlerine yaklaşımda ilkesel bir farklılık yoktur.** Dolayısıyla burada devrimci-reformist(feminist) ayrışmasından bahsedemeyiz. Bu yanıyla daha sorunlu ve sıkıntılıdır. Ve her Gazi anması, bu sorunlarla başlamakta, bu sorunlarla bitmektedir. Bir sonraki yıla devrolarak...

Sorunlar, devrimci gördüğümüz yapılar arasında yaşandığı için, bugüne dek içinde yer aldığımız platformlarda görüşlerimizi dile getirmekle yetindik. Fakat bu yıl, Gazi anması öncesinde “Gazi Halk Cephesi” imzasıyla “Birlikler, platformlar, gerçekler üzerine kurulur” başlıklı bir bildiri dağıtıldı. Böylece konu kitlelere açılmış oldu. Aynı bildiri, Yürüyüş dergisinin 11 Mart 2012 tarihli sayısında da yer aldı. Dolayı-

sıyla yerel bir bildiri olmaktan da çıktı.

Bildiri, içinde bizim de yer aldığımız Gazi platformlarına dönük kaleme alınmıştı. Ve Gazi anmasındaki ayrışmayı kendi “gerçekleri” üzerinden ortaya koyuyordu.

“Gerçekler” somuttur. Biz de somut konuşalım. Somut sorulara, somut yanıtlar verelim: Reformist partileri -daha sonra dönmek üzere- bir tarafa bırakırsak; **içinde Halk Cephesi’nin de (HC) yer aldığı devrimci yapıların, bunca yıldır Gazi anmasını birlikte yapmalarının önündeki engel nedir?**

Oluşan bu platformlara HC, çağrılmamış mıdır? HC, bu platformlarda neyi savunmuştur? Birçok konu ile ilgili çeşitli birlik ve platformlarda bir arada yer aldıkları devrimci yapılarla, neden Gazi’de birlikte hareket etmezler?

Bugüne dek yer aldığımız **Gazi platformlarında, HC temsilcileri önceden hazırladıkları bir programla gelmiş ve platforma bu programı dayatmışlardır.** Bunun bir parçası olarak, kendilerinin “en önde” yürüyeceklerini ve bu konuyu “tartışmayacaklarını” belirterek söze başlamışlardır. Bilindiği gibi tüm platformlarda bileşenler, ya kura ile ya alfabetik sırayla, ya da çok özel bir isteme bağlı olarak, fakat her halükarda kendi içinde tartışarak, fikir birliği veya çoğunluk kararıyla kortej düzenlemesini belirlerler. Keza program da yi-

ne bileşenlerin hemfikirliği, çoğunluğu üzerinden oluşur. **Gazi’de ise, HC’nin program dayatması ve “en önde yürüme” şartı, platform bileşenlerinin HC ile birlikte hareket etme isteğini ve çabasını, daha baştan dinamitlemektedir.**

HC’ye diğer platformlar hatırlatıldığında, “Gazi farklı” demektedir. “Fark” ise, “HC’nin Gazi’de ödediği bedeller” olarak açıklanmaktadır. “Gazi direnişine onlar önderlik etmişlerdir, Gazi’de yılları bulan çalışmaları vardır, bu uğurda şehitler vermişlerdir...” Sözkonusu bildiride de yine bunlar söylenmektedir.

Oysa **Gazi’de, biz dahil birçok siyasal yapının yılları bulan çalışması ve şehitleri vardır.** Değişen dönemlerde değişik yapıların örgütsel gücü artmış ya da azalmış da olabilir. Fakat bunları niceliksel olarak teraziye vurmak, hangi dönem kimin ağır bastığı üzerine tartışma yürütmek, abesle iştigaldir. Hiç şüphesiz bir alana-bölgeye verilen

13 Mart 1995- Gazi mahallesi

Gazi Direnişi nasıl yaşandı

Gazi Direnişi, 1995 yılında Cemevi’ne yakın bir kahvehaneye düzenlenen kontrgerilla saldırısı ile başlamıştır. **Saldırı haberi duyulur duyulmaz, olay yerine insanlar gelmeye başlar. Bunlar arasında yoldaşlarımız da vardır.** Ve onların ilk işi, önlerine çıkan herkesi olaydan haberdar edip, kahvehanenin önünde toplanmaya çağırmak olur. Günlerden pazardır, vakitlerden akşam saatleri... Bir maçın naklen yayını dolayısıyla kahveler tıklım tıklımdır. Kahvelere girip yapılan saldırıyı anlatırlar, minibüsleri durdururlar. 15-20 dakika içinde, yüzlerce kişiyi toplamayı başarırlar.

Gazi, o yıllarda da birçok devrimci hareketin çalışma yürüttüğü bir bölgedir. Sınıfsal olarak işçi-emekçi kesimlerin oturduğu, Kürt-Alevi yoğunluğunun bulunduğu, anti-faşist mücadelenin yüksek olduğu sayılı semtlerden biridir. **İhtilalci komünistlerin Gazi’deki çalışmaları ise, mahallenin kuruluş dönemlerine kadar uzanır. 12 Eylül yıllarının en karanlık dönemlerinde, yayın faaliyeti kesintisiz süren Orak-Çekiç, Gazi’nin gecekondularına da ulaştırılmakta, çamurlu yollarına bata-çıkla bildiriler dağıtılmaktadır.** ‘80’lerin ikinci yarısından itibaren bölgenin yol, su, elektrik gibi belediye hizmetlerine ulaşması için yapılan eylemlerin içinde yer alırlar. **Halkın doğal önderi niteliğinde yoldaşlarımız, bu mücadelenin başını çeker.** Sementin gençleri başta olmak üzere bölge halkı üzerinde artan bir etkinlik sağlar. **Bütün bunlardan dolayı, saldırıdan anında haberdar olmakta ve ona karşı hemen bir direnişi örgütlemekte zorluk yaşamazlar.**

Kısa sürede binlerce kişi Cemevi’nin önünde toplanır. Saldırıda bir dedenin de ölmesi, ağırlıklı olarak Alevilerin oturduğu bu bölgede, bir infial yaratmıştır adeta. **Toplanan kitle, doğal önder konumundaki yoldaşlarımıza bakmaktadır. Yoldaşlar, “Katiller Karakolda!” diyerek sloganı patlatır ve hedefi gösterir.** Trafiki keserek “Katil Polis”, “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!” sloganlarıyla karakola doğru yürüyüşe geçerler. Yakın bir tarihte bir simitçi, bu karakolda öldürülmüştür. Halkın polise karşı büyüyen öfkesi, bu saldırıyla birlikte taşar. Karşılarına çıkan polis otolarını taş yağmuruna tutar-

lar. Köşe Durağı’nı geçtikten sonra, birileri kitleyi durağın aşağısındaki camiye yönlendirmeye kalkar. Bu tam da devletin istediği “Alevi-Sünni çatışması”nı düşmek olacaktır. Kitlede bir dalgalanma olur. Yoldaşlarımız kitlenin önünde etten duvar örerler. Bunun bir Alevi-Sünni çatışması olmadığını, katillerin polisler ve faşistler olduğunu, onları da karakolda aramamız gerektiğini söylerler. Kitlenin yönünü yeniden karakola çevirirler. Kitleyi camiye yönlendirmeye çalışan kişiyi bulup, bunun provokatörlük olduğunu söylerler, kitle içinde teşhir ederler. **Bu, Gazi direnişinin kaderini belirleyen kritik anlardan biridir. Ve orada yoldaşlarımızın koyduğu inisiyatif, belirleyici olmuştur. Bu ana kadar diğer devrimci örgütlerden kimse yoktur. Ta ki, kitle karakolun önüne delene dek...**

Karakolun önüne geldiğinde, binlerce kişi karakolu taşlamaya başlar. Polis ise korku içinde kitlenin üzerine ateş açmaktadır. Karakolun etrafı barikatlarla çevrilmiştir. Bu sırada Cemevi yöneticileri ve muhtar, kitleyi yeniden Cemevi’ne döndürmeye çalışır. Karakol’un yan tarafında polislerin üs olarak kullandığı bir taksi durağı vardır. Yoldaşlar, “Faşist Yuvalar Yıkılacak” sloganı atarlar ve bu durağı taş yağmuruna tutarlar. Dörtüyl civarındaki faşist çetelere yataklık yapan 4-5 işyeri de aynı akıbete uğrar. Yine faşist birine ait Topçular İnşaat’ın kasaları açılıp işçi-emekçilerin borç listesi ve iş makineleri yakılır. **Yoldaşlarımız buralarda yağma yapılmaması için kitleyi uyarırlar. Ve üç gün süren bu büyük halk direnişinde, yağma olayı yaşanmaz, faşistler dışında kimseye zarar verilmez.**

Cemevi yöneticileri, kitleyi sakinleştirmeye çalışmakta, “savcı gelecek” diyerek sağa-sola telefon etmektedir. Bunun üzerine **yoldaşlar, diğer devrimci yapılara, bir komite kurma önerisini götürürler. Reddedilmez, ama komite o gece değil, ancak ertesi gün kurulabilecektir.**

Gece yarısından itibaren başka semtlerden de kitleler, akın akın Gazi’ye gelir. **Okmeydanı, Nurtepe, İkitelli vb. İstanbul’un emekçi semtleri, yüzlerce-binlerce kişiyle Gazi’ye akar. O bölgelerdeki yoldaşlarımız buna**

emek, karşılığını bulacaktır. Bu karşılık, kitlelerin desteği ve sahiplenmesi ile vücut bulur. Fakat bu kimseye diğer yapıları dışlama, dayatmalarda bulunma ve her daim “en önde” yürüme hakkı vermez. Daha önemlisi **-sözkonusu Gazi olunca- çalışması veya şehidi olmayan siyasal yapıların da Gazi şehitlerini anma hakkı bulunmaktadır.** Onları otomatikman arkaya atmak, doğru bir yaklaşım değildir, olamaz.

* * *

Gazi direnişi, bir halk direnişidir. Devrimcilerin önderliğinde başta Gazi halkı olmak üzere, oraya ulaşan emekçiler, devletin kolluk güçleriyle günlerce çatışmış ve toplam 23 şehit verilmiştir. Şehit düşenlerin önemli bir kısmı, demokrat, anti-faşist kişilerdir. **İhtilalci komünistler, biri Gazi’de, diğeri Ümraniye’de olmak üzere iki kadrosunu şehit verir. MLKP’nin yönetici kadrolarından Hasan Ocak, Gazi sonrası “gözü altında kaybedilecek” ve büyük mücadeleler sonucunda cesedine ulaşılacaktır. Gazi şehitlerinden 18 yaşındaki Sezgin Engin, Halk Cephesi taraftarıdır.** Değişik örgütlere sempati duyanlar da vardır içlerinde, ama çoğu hiçbir yapıyla bağlı olmayan duyarlı kişilerdir.

Direniş, TİKB, MLKP-K

14 Mart 1995- Gazi mahallesi

(MLKP’nin kuruluş sürecindeki adı) ve DHG (HC’nin o dönemki ismi) oluşan “komite”nin önderliğinde gerçekleşir. Bunun dışında TKP/ML, TKEP-L ve PKK, “komite”ye bazı zamanlar girip çıkmıştır. Reformist partiler ise, komitenin dışında kalmış, daha çok cemevi yöneticilerine yakın duran uzlaşmacı bir çizgi izlemişlerdir. Fakat bu partilerin tabanı da Gazi’de çatışmıştır.

Direnişin yaşandığı dönem de dahil olmak üzere, hiçbir zaman bu direnişe tek başımıza önderlik ettiğimizi iddia etmedik. Ama **başından sonuna dek direnişin her anında ve her yerinde savaştığımızı ve direnişin en kritik anlarında doğru inişiyatifler koyarak eylemin ‘kaderi’nde belirleyici olduğumuzu, gururla yazdık-söyledik.** Bunları Gazi direnişini yaşayan veya o konuda araştırma yapan herkes görebilir. **Sadece Gazi direnişiyle özdeşleşmiş fotoğraflara bakmak bile, o direnişte hangi örgütlerin yer aldığını tespit etmek için yeterlidir.** Bunlar tarihi gerçekler olarak kaydedilmiş durumdadır. Birileri bunları yok saydığı zaman, yok olmazlar.

Esasında **komite içinde yer alsın-almasın, Gazi’nin içinden veya dışarıdan gelsin, tüm devrimci-demokrat yapılar, bu direnişin bir parçası olmuşlardır. Sonrasında da bu direnişi sahiplenmişlerdir.** Bunların içinde tek istisna, Gazi direnişine “provokasyon” diyerek saldıran Aydınlık’tır. Onların da geçmişten beri izledikleri çizgi düşünülmüşse, hiç şaşırtıcı değildir. Elbette her siyasi yapının gerek direniş sırasında, gerekse sonrasında tavırlarında ve değerlendirmelerinde farklılıklar

bulunmaktadır. Eksik, hatta yanlış bulduğumuz birçok görüş de olmuştur ve onlar, tarafımızdan eleştiri konusu yapılmıştır. Bu konuda ideolojik-siyasi mücadele yürütmek başka bir şeydir. Fakat direnişe sahip çıkan, onu adına layık bir şekilde anmak isteyen herkes, yıldönümünde orada bulunma, anmasını yapma hakkına sahiptir.

Biz her yerde olduğu gibi Gazi’nin yıldönümlerinde de ilkin devrimcilerin birliğinin yaratılmasından yana olduk. Tercihimizi de bu birliklerden yana yaptık. Bu birliklerin-platformların içinde HC de bulunmaktadır. Gazi hariç...

Oysa Gazi gibi devrimcilerin önderliğinde gerçekleşen bir direnişin, anması da birlikte yapılmalıydı, yapılmalıdır. **HC, ileri sürdüğü şeylerin doğru olmadığını kendileri de bilmektedir.** Ki doğru olsa bile, direnişin her yıldönümünde kendi programını ve “en önde yürüme” şartını dayatmasını haklı çıkarmaz. Bu, devrimci-demokrat yapılar arasında birliğe değil, parçalanmaya hizmet eder. Kendini bir bölgede güçlü hisseden veya bir direnişte önderlik yaptığını iddia eden herkes, kendinde bu hakkı bulmaya başlar. Bunun yol açtığı sonuçlar ise, herkesin malumudur.

En önde her zaman şehitlerimiz yürümelidir. Onların fotoğraflarını taşıyan aileler yürümelidir. Fakat varolan durumdan en fazla rahatsız olanlar da, yine onlardır. Gazi şehitlerinin aileleri, daha önceki yıllarda oluşan platformlarda bu konudaki sıkıntılarını anlatmıştır. 2009 yılında Gazi Platformu’na “aranızdaki sorunları çözün, biz devrimcilerin ortak hareket etmesini istiyoruz” demişlerdir.

öncülük etmiş ve kitleyi Gazi’ye taşımıştır. Bunların içinde “bızsız olmaz bu işler” diyerek Gazi’ye koşan ve orada şehit düşen Zeynep Poyraz da vardır. Başka bölgelerden gelen yoldaşlar, Gazi’deki yoldaşlarla bir araya gelip ilk değerlendirmeyi yaparlar. **Kararları; “burada ölmeliyiz”dir.**

Ertesi sabah karakol civarında çatışma yeniden başlar. Aralarında Zeynep Poyraz yoldaşın da şehit düştüğü çatışma, o gün yaşanır. İstanbul’un bir ucundan Gazi’ye koşan Zeynep, Gazi direnişindeki ilk şehidimiz olur. Bu olay, yoldaşlarımızdaki savaşma azmini daha da kamçılar.

Şehit ve yaralıların artması üzerine, caddelerde barikat kurulmaya başlanır. “Barikat kurulacak, can güvenliği sağlanacak” sloganıyla herkes, etrafta ne bulursa getirip barikatları güçlendirmeye çalışır. Bu arada devrimci yapılardan oluşan bir komite kurulmuştur. Komiteye giren-çıkan farklı örgütler vardır, fakat başından sonuna kadar yer alanlar; TİKB, MLKP/K, DHG’dir. (TKP/ML, TKEP-L, PKK gibi örgütler, belli kesitlerde komiteye katılmıştır) **Komite kurulduktan sonra, işler daha örgütlü bir şekilde yürümeye başlar. Cemevi yöneticilerinin etkisi, iyice azalır.** Barikatların arkasında nöbet sisteminden, molotof yapmaya, basınla ilişkilerden, bölgeye gelenleri yerleştirmeye varana dek, her şey, belli bir işbölümü içerisinde gerçekleşir. Komite, taleplerini 4 maddede toplar: 1- Şehitlerimizin cenazeleri bize verilecek, 2- Gözü altındakiler serbest bırakılacak, 3- Sokağa çıkma yasağı kaldırılacak, 4- Asker ve polis Gazi’den çekilecek. Bu dört talep kabul edilene dek direnişin süreceği herkese duyurulur.

Üçüncü günün sabahı, barikatların arkasındaki kitle azalmıştır. Bazı siyasi yapılar, kitlenin çekildiğini, sadece öncülerin kaldığını söyleyerek, kendilerinin de çekileceğini bildirirler. İkna etme çabaları sonuçsuz kalır. Devlet, o gün barikatlara saldırır. Bir barikatı 20-30 kişiyle savunmak durumunda kalmışlardır. Evlerden getirdikleri tüpleri silah gibi kullanırlar. Yüzlerce molotofu fırlatırlar. Düşen barikatları ateşe verip bir sonrakine güçlerini yığarlar. Saatlerce süren bu barikat savaşı, diğer bölgelerden gelenler-

le birlikte güçlenir ve zaferle sonuçlanır. Direnişin kaderini belirleyen, önemli bir aşama da burada yaşanmıştır. Başta yoldaşlarımız olmak üzere barikatları terk etmeyip savaşanların, bunda rolü büyüktür.

Devlet, direnişi kırmak için, Bülent Ecevit’i, Zülfü Livaneli’yi getirir. Ancak kitle, bunları yuhalayarak gönderir. Bunun üzerine asker devreye girer. Kitlenin polise olan tepkisini askerle gidermeye çalışırlar. “Asker halk çocuğu” üzerinden demagoji yapmaya başlarlar. Alevi kitleleri üzerindeki Kemalizmin etkisini kullanmak isterler. Ancak devrimciler, “Bu askerler Sivas’ta canlarımız yanarken neredeydi?” diye sorar, yıllardır kirli savaşı yürütenlerin, Kürt halkına zulmedenlerin, bu askerler olduğunu söylerler. Devletin asker kozunu da böylece boşa düşürürler.

Buna rağmen **bir tuğgeneral başkanlığında, devletin Cemevi yöneticileriyle görüşmeleri sürdürmektedir. Bu görüşmelere komite adına bir yoldaşımız da katılır.** Ne tuğgeneralin tehditleri, ne cemevi yöneticilerin uzlaşıcı tavırları, kar etmez. Dört talep kabul edilene kadar direnişin süreceği bir kez daha yinelenir. Toplantı bu restleşme ile dağılır.

Bir süre sonra radyodan Valiliğin, direnişçilerin taleplerini kabul ettiği duyurulur. Tuğgeneral, telefonla komiteye ulaşır, cenazelerin yola çıktığını, barikatların açılmasını söyler. Komite, “cenazeler gelecek, barikatlar sonra açılacak” der. General, bunu da kabul eder. Zafer çıkışları yükselir bu kez Gazi sokaklarında...

Yoldaşlar hemen bir eve girip pankart yapmak için bez isterler. Ev ahalisi, bir çarşaf verir. Ayakkabı boyası ile Zeynep yoldaşın pankartını yazarlar. Cenazeler geldiğinde pankart hazırdır. Zeynep’i taşıyan arabayı çevirip üzerine orak-çekeçli bayrağı sererler ve tüm Gazi şehitlerini marşlarla sloganlarla uğurlarlar.

Gazi direnişi devam ettiği sırada, İstanbul başta olmak üzere Türkiye’nin dört bir yanında protesto gösterileri yapılmaktadır. Bunlardan biri de Ümraniye-1 Mayıs Mahallesi’nde gerçekleşir. Bu gösteride polis, kitlenin üzerine ateş açar. Eylemin örgütleyicilerinden Hakan Çabuk yoldaş, orada ağır yaralanır ve kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirir. Hakan, Gazi direnişinde yitirdiğimiz ikinci yoldaşımız olur. Gazi ve 1 Mayıs mahallelerinde toplam 23 kişi, bu büyük direnişte can verirler.

Hatta “*bu ayrılık böyle devam ederse, biz farklı bir anma yapıcağız*” deme noktasına gelmişlerdir.

Onları böyle bir durumla karşı karşıya bırakmak, devrimciler adına üzüntü ve utanç duyulacak bir durumdur sadece.

* * *

Gazi direnişindeki “gerçekler” de, Gazi’de oluşan birlik ve platformların yaşadığı “gerçek” de budur. Buna karşı

şın “Gazi Halk Cephesi” imzalı bildiride, Gazi Platformları’nın 12 Mart döneminde kurulup sonrasında dağılması üzerinden, “*gerçeklere yaslanmayan birlikler kalıcı olamazlar*” diyor. **Sanki diğer platform ve birlikler, belli bir güne veya gündeme dönük kurulup sonra dağılmıyormuş gibi... Ve sanki bir güne-anmaya dönük kurulması, “gerçeklere yaslanmaması”nın kanıtıymış gibi...**

Elbette kalıcı birlikler kurulmalıdır. Biz uzun süredir böyle birliklerin kurulmasını savunuyoruz. Son on yıla damgasını vuran **platform-birlik enflasyonundan kurtulmak gerektiğini, devrimci yapıların daha kalıcı eylem birliklerinde bir araya gelmesini söylüyoruz.** Bu doğrultuda devrimci gördüğümüz yapılarla görüşmeler de yaptık. Fakat bugüne kadar -doğru bulmadığımız gerekçelerle- böylesi bir birlik kurulamadı. Bunu istemek, bu doğrultuda çaba sarfetmek başka bir şeydir, geçici birlikleri “gerçeklere dayanmamak”la suçlamak, başka bir şey...

Diğer yandan Gazi anmasının örgütlenmesi konusunda da farklı önerimiz olmuştur. **Anmanın örgütlenmesi, sadece Gazi bölgesindeki yapıların oluşturduğu bir platformla değil, İstanbul çapında kurulacak bir platform ile yapılmalıdır.** Çünkü Gazi direnişi, ülke çapına yayılmış, tüm halka mal olmuş bir direniştir. Direniş sırasında da, sonrasında da, başta İstanbul olmak üzere tüm ülkede devrimci-demokratlar, Gazi için destek, dayanışma eylemleri yapmışlardır. Her yıl gerçekleşen Gazi yıldönümleri de, sadece Gazi halkı ile değil, İstanbul’un çeşitli bölgelerinden gelen devrimci demokratlarla birlikte yapılmaktadır. Kısacası Gazi direnişi yerel değildir, anması için kurulan platformlar da yerel olmamalıdır. Tıpkı Sivas, Maraş, 19 Aralık gibi...

Devrimcilerin bir araya gelerek çözmesi gereken bu tür konular, kitlelere duyurularak çözülemez. “Gazi Halk Cephesi” imzalı bildiri, bu yönüyle de iyi olmamıştır. **Kendi tabanını diğer devrimci hareketlere karşı kemikleştirmek, hatta düşmanlaştırmak, genel olarak devrimci harekete zarar verdiği gibi, kimseye de yaramamıştır şimdiye dek.** Buna zemin hazırlayan tavırlardan ve üsluptan uzak durulmalıdır.

Başta şehit aileleri olmak üzere işçi-emekçi kesimler, devrimcilerin sorunlarını kendi içinde çözerek birlikte hareket etmelerini istemektedir. Onlara karşı sorumluluğumuz, ilk başta bu isteğe uygun davranmayı gerektirir. **Faşizmin azgınca saldırıldığı ve reformizmin-tasfiyeciliğin baskın olduğu bir dönemde, devrimcilerin birliğini sağlamak, bu doğrultuda kalıcı birlikler kurmak, Gazi dahil, birçok sorunun çözümünde kilit rol oynayacaktır.** Devrimcilerin çabaları bu yönde olmalıdır.

Bugüne dek birçok direnişte komünist ve devrimciler, demokratlar, anti-faşistler, birlikte dövüşmüş, birlikte şehit olmuşlardır. Bu direnişlerin yıldönümleri de birlikte yapılmalıdır. Buralarda çıkan pürüzler giderilmeli, tüm çabalar birleşik bir devrim cephesini yaratma yönünde harcanmalıdır. Direnişleri hakkıyla anmak da, onları daha ileriye taşımak da buradan geçer.

İhtilalci Komünistlerin ilk şehidi AZMİ AKAN-18 Nisan 1979

İçinde Azmi Akan’ın da bulunduğu askeri birim, Adana Hacı Bayram Karakolu’nda gözaltında tutulan TİKB sempatanlarını kurtarmak için, Sezai Ekinci komutasında baskın düzenler. Baskında Azmi, polisin açtığı ateş sonucu yaralanır. Göğsüne saplanan kurşun, ölümcüldür. Ancak yoldaşları ağır yaralı durumdaki Azmi’yi orada bırakmak istemezler. Onu sırtlarına alarak geri çekilirler. Yoldan geçmekte olan bir arabayı durdurarak Azmi’yi en yakın hastaneye yetiştirmeye çalışırlar. Ancak Azmi, daha yoldayken yoldaşlarının kolları arasında son nefesini verir. Buna rağmen yoldaşları tüm riskleri göze alarak arabayı hastanenin içine kadar sokarlar. Şoföre para verip Azmi’yi içeri taşımasını isterler. Şoför de söylenenleri yapmıştır, ancak Azmi’yi kurtarmak mümkün olmaz. Azmi, TİKB’nin ilk şehidi olarak aramızdan ayrılır.

Azmi Akan 24 yaşındadır yaşamını yitirdiğinde. Eczacılık okumuştur ve Adana’da Eczacılık yapmaktadır. O yüzden de yoldaşlarının arasındaki adı “Eczacı”dır. Yoldaşları yaralandığında, hastalandığında, ilk koştuğu kişidir Azmi. O, yoldaşlarına şifa dağıtıdır. Eylem anında da yanında “ilk yardım” malzemeleri vardır. Bir yoldaşı yaralanırsa, ilk müdahaleyi yapabilsin diye... Ancak bu kez ölümcül bir şekilde yaralanan Azmi’dir.

Diyarbakır’lı zengin bir Kürt ailesinin çocuğudur Azmi. Arabası, işyeri, daireleri vardır. O bu zengin yaşamı bir kenara atarak, devrimin neferi olmaya karar vermiştir daha okul yıllarında. Sonrasında tüm olanaklarını örgütüne, yoldaşlarına sunar.

‘80 öncesinin sıcak ortamında, ideolojik-siyasi olarak da kendini geliştiren, çok okuyup tartışan biridir Azmi. Bu arayışı, onu ihtilalci komünistlerle buluşturmuş ve bir daha ayrılmacasına onun saflarında şehit düşmüştür. TİKB’nin kuruluşunun her aşamasında Azmi’nin emeği vardır. Ajitasyon-propaganda, örgütlenme, askeri alan, nerede ihtiyaç varsa, Azmi kendini ona göre yetiştirendir. O, İsmail Cüneyt’in özelliklerini kısa sürede almıştır. O yüzden de TİKB’nin kuruluşuyla birlikte ilk üye yapılanların içinde yer alır Azmi. Üyelik haberini aldığı masadan kalkıp oynayacak kadar da sevincini ortaya koyar. Öylesine hayat dolu ve örgütüne bağlıdır.

Bu bağlılık, onu TİKB’nin ilk şehidi olma mertebesine ulaştırmıştır. TİKB’nin yayın organı Orak-Çekiç’in ilk sayısını büyük bir sevinçle karşılayıp, dağıtımını yapmıştır. Ne yazık ki, ikinci sayısı Azmi’nin ölüm haberiyle çıkacaktır. Yoldaşları o zor koşullar altında Azmi’nin mezar anmasını gerçekleştirmiş, Adana’nın cadde ve sokaklarını onun afişleriyle donatmıştır. Azmi’nin mezarını her fırsatta ziyaret etmişler, ondan her daim güç almışlardır. Onun yeri yoldaşlarının yanında hep ayrı olmuştur ve hiç bir zaman unutulmamıştır.

☆ 13 Nisan 1977- Plaza De Mayo Anneleri’nin ilk eylemi

Mayıs Meydanı anlamına gelen Plaza De Mayo adını alan anneler, Arjantin’deki cunta sırasında katledilen ve kaybedilen 30 bin insan için 1977-1983 yılları arasında eylemler yaptılar. Taktıkları beyaz başörtüleriyle tanındılar. Tıpkı Şili’deki, Türkiye’deki anneler gibi, çocukların hesabını sormak için katillerin yakasına yapıştılar.

İlk eylem başladıklarında en genci 74 yaşındaydı ve sadece 14 anneydiler. Yaptıkları eylemler ses getirdi ve sayıları her geçen gün biraz daha arttı. Dünyaya örnek oldular ve mücadelelerini diğer alanlarına da taşıdılar.

Her yıl 6-7 Aralık tarihlerinde başkent Bouines Aires’e 24 saatlik yürüyüşler düzenlediler. Yürüyüşlerinin sonuncusunu da 2006 yılında yaptılar. Yapılan eylemler sonucu katledilenlerin polislere ve askerlere verilen çocuklarına ulaşıldı. Anaların yüzde 80’i çocuklarına değilse bile torunlarına ulaşabildi. Eylemleri dünyadaki birçok ülkeye ilham kaynağı oldu. Bestelere konu oldular. Türkiye’deki Cumartesi Anneleri de Arjantin’de verilen bu onurlu ve kararlı mücadelenin takipçisi oldular.

Bugün Plaza De Mayo anneleri derneği bulunmakta ve bu dernek sadece kayıplara karşı değil, her türlü ekonomik ve siyasi hak arama mücadelesine önderlik etmeye çalışıyor.

☆ 2 Nisan 1948-Sabahattin Ali öldü

1907 yılında Gümülcine’de doğan Sabahattin Ali, savaş yıllarının yoksulluğunu tüm şiddetiyle çekmiştir. İlkokulu bitirdikten sonra parasız yatılı olarak Balıkesir Öğretmen Okulu’nda okuyan Sabahattin Ali, İstanbul Öğretmen okulundan 1926 yılında mezun oldu.

İki yıl Almanya’da okuduktan sonra öğretmenliğe başlayan Sabahattin Ali 1932 yılında Atatürk’ü yeren bir şiir okuduğu iddiasıyla tutuklanmış ve 1933’de

serbest kalmıştır. Mesleğine dönmek için Milli Eğitim Bakanlığı’na başvuran Ali’den eski düşüncelerinden vazgeçtiğini ispatlaması dahi istenmiştir.

İçimizdeki Şeytan romanını yazmasının ardından Nihat Atsız’a hakaret ettiği iddiasıyla sivil faşistlerin tepkisini çeken Sabahattin Ali, hakaretlere varan saldırılara karşı dava açmış ve davayı da kazanmıştır. Bu davalar sürecinde Bakanlık tarafından görevinden alınan Sabahattin Ali, İstanbul’a giderek gazeteciliğe başlamıştır. Tan gazetesine faşistler tarafından yapılan saldırılar sırasında Sabahattin Ali de işsiz kalır.

Aziz Nesin ve Rıfat Ilgaz’la birlikte çıkardığı Markopaşa, Malum Paşa, Merhum Paşa ve Öküz gibi mizah dergilerinde politik görüşlerini ve eleştirilerini yazmaya devam etmiştir. Ancak bu dergiler de isminin “Milli Şef”i çağrıştırdığı iddiasıyla kapatılmıştır. Bu davalar yüzünden üç ay cezaevinde kalır.

Geçirdiği zor günlerin ardından yurtdışına çıkmak istemiş ama pasaport verilmeyince, kaçak yollardan gitmek zorunda kalmıştır. Bu yolculuk onu ölüme götüren bir yolculuk olacaktır. Para karşılığında anlaştığı Ali Ertekin ismindeki kişi tarafından Bulgaristan sınırında öldürülür. Ali Ertekin, 4 yıla mahkum edilmesine rağmen birkaç hafta içinde serbest bırakılır. Bu kişinin CHP üyesi ve aynı zamanda emniyet mensubu olduğu sonradan açığa çıkacaktır.

Sabahattin Ali’nin öldürülmesi, işlenen ilk “faili meçhul” cinayetlerden biridir. Yazdığı yazılarda ezilenlerin haklarını savunan, sisteme muhalif olan Sabahattin Ali, Kuyucaklı Yusuf, Kürk Mantolu Madonna gibi romanların yazarıdır. Yanı sıra şiir, öykü de yazan Sabahattin Ali makale ve fıkra yazarlığı dışında çeviriler de yapmış önemli aydınlarımızdan biridir.

☆ 2 Nisan 1911-Cibali Tütün işçileri greve çıktı.

☆ 4 Nisan 1968-Amerikalı siyah lider Martin Luther King öldürüldü

1929 yılında doğan King, siyahların haklarını ka-

zanması için mücadele eden liderlerden biridir. Birçok eylem düzenleyen King, Memphis’te kaldığı otel odasının balkonunda uğradığı silahlı suikast sonucu öldürüldü.

☆ 8 Nisan 1973-Pablo Picasso öldü

İspanyol ressam Pablo Picasso 1937’de yaptığı Guernica adlı eseriyle tanınmıştır işçiler ve emekçiler arasında. 1881’de doğan Picasso, Paris’e 1900’lerin başında gitmiş ve yoksulluk içinde bir yaşam geçirmiştir. Kübizm akımının kurucusu olarak tanınır Picasso. Kübizm akımı resimlerde daha çok geometrik imgelerin kullanılmasıdır. En çok eser veren ressam olarak bilinir. Yaşamının değişik dönemlerinde kübizm, klasizm gibi akımları temsil etmiştir. Guiness’e göre 13.500’den fazla tablosu, 100 bin baskısı, 34 bin kitap resmi ve 300’den fazla heykeli vardır. Ancak onu Picasso yapan Guernica’dır. İspanya iç savaşını anlatan bu tabloyu gören bir Alman ressam hayranlığını belirtmek için “Bunu siz mi yaptınız” der. Picasso ise “Hayır siz yaptınız” diyerek faşizme olan tepkisini sanatıyla dile getirdiğini belirtir.

☆ 11 Nisan 1945- Buchenwald kampı isyanı başladı.

II. Emperyalist savaş sırasında Alman faşizminin kurduğu toplama kamplarından olan Buchenwald, isyan gerçekleştiren tek toplama kampı olma özelliğini taşımaktadır.

11 Nisan 1985- TKİH yöneticilerinden Adil Can şehit düştü.

☆ 16-17 Nisan 1992-

Devrimci Sol savaşıları şehit düştü

Sebahat Karataş, Sinan Kukul, Taşkın Usta, Eda Yüksel, Arif Öngel, Şadan Öngel, Ercüment Özdemir, Hüseyin Kılıç, Satı Taş, Ayşe Nil Ergen ve Ayşe Gülen, bulundukları evlerde polis kuşatması altında çatışarak ölümsüzleştiler.

11 Nisan 1985-Enver Hoca Öldü

Enver Hoca, II. Emperyalist Savaş döneminde, Arnavutluk’taki devrimci örgütleri birleştirerek, bağımsızlık mücadelesine önderlik etmiş ve bu mücadeleyi devrimle taçlandırmıştı.

Stalin’in ölümünden sonra ‘60’lı yıllarda Kruşçev revizyonizmine savaş açtı. ‘70’li yıllarda ise bu defa Mao Zedung Düşüncesi ve Üç Dünya Teorisi konularında ideolojik mücadeleyi yükseltti. “Emperyalizm ve Devrim” adlı kitabı, tüm dünya komünistlerine ışık tuttu.

3 milyon nüfuslu bu küçük ülkede, Enver Hoca bu dönem uluslararası komünist hareketin önderliğini üstlendi. Ülkemizde de komünistlerin ÜDT ve MZD’ye karşı mücadele bayrağını açmasında Enver Hoca’nın önemli bir rolü oldu.

Emperyalist ülkelerin yanı sıra Sovyet ve Çin revizyonistlerinin Arnavutluk’a boyun eğdirme çabalarına karşı, “*Arnavutluk halkı gerekirse ot yer, boyuneğmez*” diyerek meydan okudu. Ve ölene kadar da her tür kuşatmaya karşı direndi, Arnavutluk’u tek sosyalist ülke olarak yaşatmayı başardı.

1985 yılında ölen Enver Hoca, dünya devrim tarihine oldukça önemli bir miras bıraktı. Ve ML önderler arasında onurlu yerini aldı.

☆ 19 Nisan 1943-Varşova Ayaklanması başladı

Yahudilerin Nazi faşizminin düzenledikleri vahşete karşı yaptıkları tek silahlı direniş olan ayaklanmadır. 450 bin Yahudi Nazi kamplarında açlık ve işkence altında katledildiler. Sayıları 60 bine düşen Yahudiler, 1943 yılına gelindiğinde ayaklandılar. Ayaklanma sırasında yüzlerce Nazi askeri öldürülürken 13 bin Yahudi de katledildi. Ayaklanma sırasında kaptan kaçmayı başaran Yahudiler, Polonya Silahlı halk direnişine katıldı ve faşizme karşı savaştı.

☆ 22 Nisan 1870-Lenin Doğdu

Sovyet Devrimi’nin önderi ve Marksist-Leninist teorinin yaratıcısı ve uygulayıcısı Lenin dünya işçi ve emekçilerinin bilincinde yaşamaya devam ediyor.

☆ 22 Nisan 1997-Tupac Amaro (MRTA) gerillaları katledildi

Peru’daki Japonya büyükelçiliğini işgal eden gerillalar, eylemlerinin 126. gününde düzenlenen büyük bir operasyonla katledildi.

☆ 22 Nisan 1912- Rusya’da Bolşeviklerin gazetesi Pravda yayın hayatına başladı.

☆ 24 Nisan 1916- İrlanda’da Dublin ayaklanması başladı.

☆ 25 Nisan 1974- Portekiz’de ‘Karanfil Devrimi’ gerçekleşti.

YÜKSELEN “İMPARATOR”; ÇİN- IV

Çin'in hegemonya alanı Asya

Çin, dünya üzerindeki sömürgeci-lik hareketında, en büyük ilerlemeyi Asya'da, kendi “arka bahçesi”nde gerçekleştirdi. Asya ülkelerinin bir kısmı, tarihte Çin sınırları içinde yaşamış, ya da Çin'e bağımlı olmuş, vergi vermiş, Çin tarafından koruma altına alınmış ülkelerdi. Rusya'nın Uzakdoğu bölgesi ile Altay bölgeleri, Kazakistan'ın doğusu, Kırgızistan, Pakistan'ın kuzeydoğusu, Hindistan'ın kuzey vilayetleri, Vietnam'ın kuzeyi, Myanmar, Tayvan ve hatta Kore'nin büyük bir kısmı, eski Çin hegemonya alanı içinde sayılabilir.

“1994 verilerine göre Güneydoğu Asya'daki, Çinlilere ait 500 önde gelen firmanın toplam değeri yaklaşık 540 milyar dolardır. Başka tahminler daha da yüksektir. *International Economy*, Kasım-Aralık 1996 sayısında yurtdışında yaşayan 50 milyon Çinlinin yıllık gelirinin yaklaşık olarak yukarıdaki rakam olduğunu ve böylece kıta Çin'inin GSYH'sine eşit olduğunu bildirmektedir. Yurtdışındaki Çinlilerin Endonezya ekonomisinin yüzde 90'ını, Tayland ekonomisinin yüzde 75'ini, Malezya ekonomisinin yüzde 50-60'ını, Tayvan, HongKong ve Singapur ekonomisinin tamamını kontrol ettiği söylenmektedir. Bu tablo, Çin'in 150 yıl önce güç kaybetmesinden önceki im-

paratorluk sınırlarıdır. Buna Pakistan'la olan stratejik ilişki de eklendiğinde, Çin, o sınırların da ötesine geçecektir.” (Büyük Satranç Tahtası, Zbigniew Brezinski, sf. 231)

1994'ten bu yana geçen 15 yıllık sürede, bu rakamlar birkaç kat artmıştır. Mesela 1998 Asya krizinden en çok etkilenen ülkelerden biri olan Endonezya, IMF reçetelerini en sadık uygulayan ülkelerden biriydi. Benzer ekonomik koşullara sahip olan Malezya ise, “Çin modeli ekonomik sistem” uygulayan, yani Çin'e bağımlı olan bir ülke olarak krizden hiç etkilenmemişti. Sonrasında Malezya, Çin ile ilişkilerini daha da geliştirdi, daha fazla bağımlı hale geldi. Bu durum, Asya'daki ABD'den hoşnutsuz ülkelerin tümünü doğrudan etkilemiş, kimilerinin Çin'e daha fazla yakınlaşmasını sağlamıştı.

Benzer biçimde Myanmar da, Çin'e olan bağımlılık ilişkileri güçlü olan bir ülke. Çin ile Myanmar arasında kapsamlı askeri işbirliği anlaşmaları var; Çin donanması Myanmar'ın limanlarını ve askeri üslerini kullanıyor. Malakka Boğazı'nı ve Bengal Körfezi'ni tutan, bu nedenle stratejik bir konuma sahip olan Myanmar üzerinden Çin, ABD'nin Ortadoğu ve Hint Okyanusu'ndan Güney Kore ve Japonya'ya uzanan denizyolu hattının en önemli geçiş noktasını kontrol

altında tutabiliyor. Bu nedenle Myanmar, “insan hakları” ve “muhalefete özgürlük” gibi argümanlar üzerinden ABD'nin sistemli baskısı altındadır.

Nepal'de 10 yıldır devam eden iç savaş sonucunda, 2007 yılında Maocuların parlamentoya girerek yönetime ortak olması, Nepal'deki dengeleri altüst eden bir etki yarattı. ABD'nin hegemonyası altında olan Nepal'de Maocuların zaferi Çin'i güçlendirdi. Himayalarda hakim konuma gelmek isteyen emperyalistin, Nepal'i ele geçirmesi gerekiyor. Bu nedenle Nepal'deki hegemonya kavgası da bütün şiddetiyle sürüyor.

Tayland'da ise, Çin ile ilişkilerini güçlendirme çabasına giriştiği için, Amerikancı bir ordu darbesi ile başbakanı görevden uzaklaştırıldı.

Çin, yine bölgenin en önemli noktalarından birini oluşturan Laos ile de giderek ilişkilerini artırmaktadır.

Kuzey Kore ise, Çin'den yardım olarak gerçekleştirdiği nükleer çalışmaları nedeniyle ABD'nin “şer ekse-ni” diye tanımladığı ülkeler arasına girdi, 2006 yılındaki nükleer denemesinin ardından, ABD'nin en önemli hedefleri arasına yerleşti. Petrol ve gıda konusunda Çin'e bağımlı olan K. Kore, kömür ve gübre gibi temel ihtiyaçlarını da Çin'den karşılıyor. 1994 yılından bu yana, Çin, K. Kore'ye karşılıksız olarak yardım etmektedir. Ve K. Kore'nin nükleer çalışmalarını, ABD'nin karşısında ek bir tehdit noktası oluşturmak amacıyla güçlendiriyor.

Çin, ABD'nin sömürgesi olarak bilinen ülkeleri de bir kenara bırakmıyor, onlarla ilişkilerini geliştirmek, pazarlarına girmek için her fırsatı değerlendiriyor. Mesela 1979'da Çin ile savaşan ve ABD'nin hegemonyası altına giren Vietnam, yeni-den Çin'in hedefi haline gelmiş durumda. 2000 yılından bu yana yaptığı özelleştirmelerle ekonomisini yabancı sermayeye açan Vietnam, ABD ile olan bağlarına rağmen, Çin'in ekonomik bombardımanı altında. Benzer biçimde Güney Kore, Endonezya gibi ülkelerle de ekonomik bağlar kuruyor, ticaretini artırıyor.

*1998 Asya krizinden en çok etkilenen ülkelere-
den biri olan Endonezya, IMF
reçetelerini en sadık uygulayan
ülkelerden biriydi. Benzer ekonomik koşullara
sahip olan Malezya ise, “Çin modeli ekonomik sis-
tem” uygulayan, yani Çin'e bağımlı olan bir ül-
ke olarak krizden hiç etki-
lenmemişti. Sonrasında Malezya, Çin ile ilişkileri-
ni daha da geliştirdi, daha fazla bağımlı hale geldi. Bu durum, Asya'daki ABD'den hoşnutsuz ülke-
lerin tümünü doğrudan etkilemiş, kimilerinin Çin'e daha fazla yakınlaşmasını sağlamıştı.*

yor. G. Kore ve **Japonya**'yı ortak ticari anlaşmalara zorluyor. ABD'nin 2007 yılından itibaren girdiği, 2008'de tüm dünyayı etkisi altına alan ekonomik kriz de, bu ülkeleri Çin ile ekonomik ilişkiler kurmaya zorunlu kılıyor.

Çin, ASEAN (Güneydoğu Asya Ulusları Birliği) üzerinden, bu ülkelerdeki hegemonyasını her geçen gün güçlendirmektedir. Kasım 2004'te ASEAN ile Çin arasında imzalanan ve "tarihi" olarak nitelendirilen bir anlaşma, ABD ile AB'ninkilere rakip olan bir ticaret bloku oluşturmayı hedeflemektedir. **Bu anlaşma, 2 milyarlık bir pazarı Çin'in sömürüsüne açıyor**; Çin ile Güneydoğu Asya arasında yeni karayolu ve demiryolu bağlantıları kuruyor; hatta bu anlaşma ile Çin ve bölgede Çin'in güçlenmesinden en fazla korkan ülke olan Japonya arasında bile ekonomik bağlar derinleştiriliyor. Kasım 2009'da gerçekleşen son ASEAN toplantısında ise, Çin "korumacılığa karşı uluslararası mali sistemin reformunu" talep ederek, "yeni ekonomik kalkınma modellerinin geliştirilmesini ve bölgesel bütünleşmesinin derinleştirilmesini" savunarak, gerçekte ABD karşıtlığını güçlendirmeyi, bölgedeki ABD hegemonyasını kırmayı hedefliyor.

Güneydoğu Asya ülkelerinde, Çin'in sadece hegemonyası değil, yarattığı olumlu etki de artıyor. Geçtiğimiz yıl, **Avusturyalılar arasında yapılan bir ankette, katılımcıların yüzde 68'i Çin'e karşı olumlu duygular belirtirken**, ABD için olumlu duygular taşıyanların oranı yüzde 58'de kaldı. Son aylarda G. Kore ve Tayland'da yapılan anketlerde de benzer sonuçlar çıktı. **Hükümetler ABD'ye bağlı kalsalar bile, halkların nezdinde Çin'in prestiji yükseliyor**. Bunda en önemli etken, ABD'nin işgalci ve katliamcı yüzü her geçen gün biraz daha teşhir olurken, Çin'in artan ekonomik ve siyasi gücü, kültürel hegemonyasıdır. Çin malı ürünlerle birlikte, Çin kültürü de çevre ülkelere hızla yayılmakta, Çin üniversitelerinde yabancı öğrencilerin, özellikle de çevre ülkelerden gelen öğrencilerin sayısı hızla artmaktadır.

ASEAN, Güneydoğu Asya ülkelerinde Çin hegemonyasını güçlendirmenin en önemli araçlarından biridir.

Çin, ASEAN (Güneydoğu Asya Ulusları Birliği) üzerinden, bu ülkelerdeki hegemonyasını her geçen gün güçlendirmektedir. Kasım 2004'te ASEAN ile Çin arasında imzalanan ve "tarihi" olarak nitelendirilen bir anlaşma, ABD ile AB'ninkilere rakip olan bir ticaret bloku oluşturmayı hedeflemektedir. Bu anlaşma, 2 milyarlık bir pazarı Çin'in sömürüsüne açıyor; Çin ile Güneydoğu Asya arasında yeni karayolu ve demiryolu bağlantıları kuruyor; hatta bu anlaşma ile Çin ve bölgede Çin'in güçlenmesinden en fazla korkan ülke olan Japonya arasında bile ekonomik bağlar derinleştiriliyor.

Benzer biçimde ŞİÖ (Şanghay İşbirliği Örgütü) de Orta Asya ülkelerinde Çin'in en önemli hegemonya aracıdır. **1996 yılında Çin'in inisiyatifinde kurulan ŞİÖ'ye Çin, Rusya, Tacikistan, Kırgızistan, Kazakistan ve 2001 yılında katılan Özbekistan üyedir. İran, Moğolistan, Pakistan, Hindistan, Afganistan ve Türkmenistan ise gözlemci olarak ŞİÖ'nün bütün toplantılarına katılmaktadır. ŞİÖ, dünya nüfusunun yaklaşık üçte birini kapsayan bir örgütlenmedir.**

Temmuz 2005'te yapılan ŞİÖ zirvesi, önemli bir dönüm noktasıdır. Bu zirvede açıklanan deklarasyon ile, Avrasya ülkeleri bölgelerinde başka egemen güç istemediklerini, ABD'nin Özbekistan ve Tacikistan'daki askeri üslerini boşaltması gerektiğini duyurdular. ABD birkaç ay sonra Özbekistan'daki Hanabad üssünü boşaltmak zorunda kaldı. Üstelik Özbekistan, Rusya karşıtı GUUAM (Gürcistan, Ukrayna, Özbekistan, Azerbaycan, Moldova- ABD yanlısı ülkeler) örgütünden de ayrıldı. Kırgızistan da kendi topraklarındaki ABD hava üssünü kapatma kararı aldı. İran yine bu zirve ile birlikte, üstelik de ABD'nin İran'ı en fazla hedefe çaktığı bir dönemde, ŞİÖ'ye gözlemci olarak alındı.

Eski BDT coğrafyasında, özellikle de GUUAM ülkelerinde yaşanan Amerikancı "kadife darbeler", **Kafkas ve Orta Asya ülkelerinde büyük bir etki yarattı**. Önceleri ABD'nin sömürgesi olmaya daha istekli davranan bu ülkelerin yöneticileri, ABD'ye taviz vermelerine rağmen, kendi iktidarlarının da tehdit altında olduğunu görünce, ABD ile ilişkilerini hızla keserek, yüzlerini Rusya ve Çin'e döndüler. Özellikle Çin, "içişlerine karışmayan" bir görünüm çizerek bu ülkeleri yanına çekmekte daha başarılı olmuştur. Mayıs 2005'te yaşanan Andican ayaklanmasının arkasından Özbekistan'ın GUUAM'dan çıkması, bu yanıla önemli bir örnektir.

Rusya, kendisine bağımlı olan eski BDT üyesi ülkelerle birlikte Kolektif Güvenlik Anlaşması Teşkilatı (KGAT) ve Karadeniz'e kıyısı olan ülkelerle birlikte "Blackseaför" (Karadeniz Gücü) kurduğu için, ŞİÖ'nün ekonomik ve siyasi önemde bir örgüt

olarak kalmasını yeterli bulmaktadır. Çin ise, ŞİÖ'yü aynı zamanda askeri hegemonyasını da kuracağı bir örgüt olarak kullanmak istemektedir. Artan askeri gücü, ona bu olanağı da vermektedir. Mesela **Pakistan ve İran'ın nükleer gücünün arkasında Çin vardır. Keza Afganistan'daki Taliban güçlerinin Çin yapımı silahları kullandığı bilinmektedir**. Zaten 11 Eylül öncesinden beri Pakistan üzerinden Talibanla ilişki kurduğu, Taliban'a askeri ekipman ve silah sağladığı biliniyordu. Ayrıca, **Kırgızistan'da askeri bir üs kurmak için çaba göstermektedir**.

Bu ülkeler arasında Kazakistan ve Özbekistan dünyanın en zengin uranyum kaynakları ile öne çıkmaktadır. Çin, nükleer çalışmalarında bu iki ülkeden satın aldığı uranyuma güvenmektedir. Ve bu Çin için son derece önemli bir kaynaktır.

Çin'in Kazakistan'dan bir başka önemli çıkarı ise, zengin petrol yataklarıdır. ABD'den sonra dünyanın en büyük ikinci petrol ihracatçısı olan Çin, petrolü kendi kontrolü altına almak için çaba harcıyor. Çin Ulusal Petrol Şirketi (CNPC) 1997 yılında Kazakistan Aktubinsk Muna-i Gaz şirketinin yüzde 60'ını satın aldı. 2005 yılında ise ülkedeki petrolün yüzde 9.5'ini çıkaran Kanadalı Petro-Kazakistan şirketini 4.2 milyar dolara satın aldı. Kazakistan ile Çin arasında 2004 yılında inşasına başlanan petrol boru hattından 2006 yılında Çin'e petrol akmaya başladı. Bu boru hattı, diğer taraftan, ABD'nin en çok önemsendiği BTC (Bakü-Tiflis-Ceyhan) petrol boru hattının işlevsizleşmesine neden oldu. Çünkü Kazak petrolü olmadığı zaman, BTC'nin maliyeti karşılanmıyor.

Çin'in göz diktiği bir başka nokta, dünya petrolünün yüzde 45'inin ihraç edildiği Hürmüz Boğazı'dır. Çin, bu boğaza açılan ve Pakistan'ın güneybatısındaki Belucistan eyaletinde bulunan Guadar'da bir derin su limanı inşa etti. Bu limandan Pakistan'ın iç kısımları ile demir ve karayolları ile bağlantı kuruluyor. Pakistan dış ticaretinin yüzde 70'i Karaçi limanından gerçekleştiriliyor. Fakat Karaçi limanı Hindistan'a çok yakın. Hindistan'ın müdahalesi riskini göze

almak istemeyen Çin, Guadar'da kendi limanını ve kendi ticaret yollarını oluşturuyor. Bu liman hem Çin'in Ortadoğu petrolleri ve Hint Okyanusu üzerindeki etkinliğini artırıyor, hem de Ortadoğu petrolleri Guadar Limanı ve Pakistan üzerinden karayolu ile Çin'e ulaşabilecek. Pervez Müşerref'in başkanlığı sırasında, 2006 yılında Çin ile Pakistan arasında çok önemli anlaşmalar imzalanmış, Çin-Pakistan enerji forumu başlatılmış, Müşerref gerçekleştirdiği Çin ziyaretinde "ülkesinin Çin'in enerji ve ticaret koridoru olmasını amaçladığını" söylemişti. Bu gelişmelerin arkasından, Müşerref yine bir Amerikan darbesiyle yönetimden uzaklaştırılmıştı. Ancak bu darbe, Çin'in Pakistan'daki kökleşmiş ilişkilerini durdurmaya yetmedi. Son yıllarda topraklarında Taliban etkisi giderek artan Pakistan, ABD ile sürekli sorun yaşıyor ve Çin'le ilişkilerini örtük biçimde sürdürüyor.

Çin'in petrol ihtiyacı sözkonusu olduğunda gündeme gelen önemli başlıklardan biri de Doğu Türkistan-Sincan özerk bölgesidir. Çin'in en önemli petrol rezervleri Doğu Türkistan bölgesinde. Keza Kazak-Çin petrol boru hattı da bu bölgeden geçiyor. Bölgede Uygur Türkleri'nin özerklik talebi var. Ama bu talep ABD'nin ve Türkiye'nin kontrolü-işbirliği altındadır. ABD, Çin'in Kazak petrollerine erişimini sabotage etmek istediğinde, Doğu Türkistan sorunu tırmanmaktadır.

Çin ŞİÖ kapsamındaki bütün ülkelerle ekonomik ilişkilerini en üst düzeye çıkarmayı hedeflemektedir. Mesela dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olarak bilinen Tacikistan, gerçekte Rusya ile daha yakın ilişkiler kurmakla birlikte (Rusya'nın köklü ekonomik ilişkileri ve Sovyet döneminde kalma askeri üssü var), Çin'in de etkisi altındadır. Afganistan savaşının başladığı 2001 yılında ABD ve AB, Tacikistan'a 140 milyon dolar kredi verdiler, Çin ise 900 milyon dolar yardım etti. Tacikistan'ın dış borcunun 830 milyon dolar olduğu düşünülürse, Çin'in yaptığı yardımın ne kadar büyük olduğu daha iyi görülür.

Moğolistan'a son yıllarda en çok yatırım yapan ülke ise yine Çin'dir. Moğolistan'da kayıtlı olan 3 bin Çin şirketi, otuzdan fazla Çince okul bulunmaktadır. Çin televizyon kanalları

Rusya bile, Çin'in ekonomik istilası altındadır. Üstelik bu istila, diğer ülkelerle kurulan ticari ilişkilerden farklıdır. Onbinlerce Çinli, Rusya'nın insansızlaşmaya başlayan Sibiryaya bölgesine yerleşmiştir. Sibiryaya son derece büyük jeostratejik öneme sahip bir bölgedir. Avrupa'dan Asya-Pasifik bölgesine en kısa yol, Rusya'yı okyanus gücü yapan ve Asya-Pasifik bölgesine çıkışını sağlayan Sibiryadan geçmektedir. Rusya'nın doğal kaynaklarının yüzde 90'ı Sibiryada bulunmaktadır. Ancak Rusya topraklarının yüzde 80'ini oluşturan bu bölgede, Rusya nüfusunun sadece yüzde 20'si yaşamaktadır. Sibiryada artan sosyo-ekonomik sorunlar, Rusların bölgeden göçünü hızlandırmıştır. Diğer taraftan, Sibiryaya Çinli göçü de giderek hızlanmaktadır. Sibiryaya topraklarının nüfus yoğunluğu son derece az iken, onunla sınırdaş olan Çin bölgelerinde yığılan aşırı nüfus, Sibiryaya kaymaktadır.

Moğolistan'da yayın yapmaktadır. 1921 yılında Çin'den bağımsızlığını ilan eden, sonrasında 1950 yılından itibaren özerk cumhuriyet olarak SSCB'ye bağlanan Moğolistan'da, yeniden Çin'e bağlanma konusu, her seçimlerde gündeme gelen bir tartışmadır.

Rusya bile, Çin'in ekonomik istilası altındadır. Üstelik bu istila, diğer ülkelerle kurulan ticari ilişkilerden farklıdır. Onbinlerce Çinli, Rusya'nın insansızlaşmaya başlayan Sibiryaya bölgesine yerleşmiştir. Sibiryaya son derece büyük jeostratejik öneme sahip bir bölgedir. Avrupa'dan Asya-Pasifik bölgesine en kısa yol, Rusya'yı okyanus gücü yapan ve Asya-Pasifik bölgesine çıkışını sağlayan Sibiryadan geçmektedir. Rusya'nın doğal kaynaklarının yüzde 90'ı Sibiryada bulunmaktadır. Ancak Rusya topraklarının yüzde 80'ini oluşturan bu bölgede, Rusya nüfusunun sadece yüzde 20'si yaşamaktadır. Sibiryada artan sosyo-ekonomik sorunlar, Rusların bölgeden göçünü hızlandırmıştır. Diğer taraftan, Sibiryaya Çinli göçü de giderek hızlanmaktadır. Sibiryaya topraklarının nüfus yoğunluğu son derece az iken, onunla sınırdaş olan Çin bölgelerinde yığılan aşırı nüfus, Sibiryaya kaymaktadır. Rusya, Sibiryaya'nın zengin doğal kaynaklarını işletecek ekonomik ve nüfus kaynağına sahip değilken, buraya gelen, toprak satın alan ve yerleşen Çinliler, bu kaynakları işlemeye başlamışlardır bile. Sibiryaya giderek Çinlileşmekte, Çin Mançuryası'yla ekonomik bağlarla bağlanmaktadır.

Doğu Asya ülkelerinde ve eski Sovyet coğrafyasında '90'lı yıllarda giderek güçlenen ABD hegemonyası, giderek azalmaktadır. 2009 Kasım ayında Obama'nın gerçekleştirdiği Asya gezisinde, bu gerçek daha açık biçimde kendini göstermiştir. Obama'nın baş danışmanı Jeffrey Bader'in gezi sonrasında yaptığı, "bu bölgede genel kanı, geçen on yıl boyunca ABD'nin etkisi gerilerken, Çin'in etkisinin yükseldiği yönünde" açıklaması, bu gerçeğin görüldüğünü göstermektedir.

Güney Amerika, artık Çin'in "arka bahçesi"

1823 yılında ABD'nin Monroe Doktrini'ni ilan etmesiyle birlikte, Amerika kıtasının artık "Amerikalıların" olduğu söylenmiş, yani kıtadaki bütün ülkeler ABD'nin "arka bahçesi" olarak ilan edilmişti. II. Emperyalist savaşın arkasından, bu bağımlılık ilişkisi daha kesin olarak ortaya serildi, Latin Amerika ülkelerinin ABD'ye tam bağımlı olduğu tescillendi.

Bütün bu süreç boyunca, ***Latin Amerika ülkeleri, ABD için temel bir pazar alanı olmanın ötesinde, siyasi-ekonomik-askeri labaratuvar görevi üstlendi.*** Askeri darbelerden İMF ve DB reçetelerine, kitle katliamlarından özelleştirmelere kadar, işçi-emekçi kitleler üzerindeki her türlü baskı ve sömürü, bu topraklarda sayısız ve dizginsiz biçimde uygulandı.

Ancak ***Güney Amerika ülkeleri, son 500 yılda sömürgeleştirilmiş ülkelerdi ve tarihleri, bu sömürgeleştirmeye karşı, başkaldırı ve direniş hareketleriyle doluydu.*** Üstelik Simon Bolivar'ın verdiği ulusal kurtuluş mücadelesi (bütün eksikliklerine rağmen) tüm canlılığıyla belleklerdeki yerini koruyordu. Venezuelalı aristokrat bir aileden gelen ve Fransız Devrimi'nden etkilenen Simon Bolivar, İspanyol sömürgecilere ve yerli işbirlikçilerine karşı bağımsızlık savaşı başlattı. Kısa zamanda Kolombiya, Venezuela, Panama ve Ekvator'dan oluşan Büyük Kolombiya devletini, arkasından güneyde mücadeleye devam ederek Bolivya'yı kurdu. Bolivar, kitlelere güvensiz oluşu, İngiltere'ye sırtını yaslaması ve toprak ağalarının sömürücü-feodal iktidarını sürdürme yanlısı olması gibi önemli zaafı taşımasına rağmen, Latin Amerika'nın genelinde emperyalizme karşı başkaldırı, direniş ve bağımsızlık sembolü haline geldi.

Bolivarcı gelenek, 2000'lerin başlarından itibaren Latin ülkelerinde yeniden yükseldi. ABD'nin tam bir pervasızlıkla yürüttüğü sömürü politikalarına, darbeler, ekonomik krizlere, açlığa karşı, kitlelerin arayışları büyüdü. Emperyalizme karşı mücadeleye, ABD'ye karşı mücadelede somutlaştı ve "Bolivarcılık" bu mücadelenin sembol tanımına dönüştü.

Arjantin'de 2001 yılında yaşanan ekonomik kriz ve halk ayaklan-

ması önemli bir başlangıç yarattı. Arjantin’de yaşanan yönetme krizi, kurulan tüm hükümetlerin birkaç gün içinde düşmesi, ABD işbirlikçisi politikacıların lanetlenmesi, kitlelerin fabrikalara el koyarak üretime devam etmeleri gibi unsurlar, halkçı politikaları savunan siyasetçilerin ortaya çıkmasına, seçimleri kazanmasına, Arjantin’in İMF’den bağıni kopardığını açıklamasına neden oldu. **Bu dalga Venezuela’da Chavez’in açık Bolivarci söylemleri ve Brezilya’da “sosyalist” olduğunu iddia eden Lula’nın seçimleri kazanması ile birlikte, bütün Güney kıtasını etkileyen bir harekete dönüştü.** Birkaç yıl içinde, Şili, Bolivya, Peru, Nikaragua, El Salvador, Ekvator, Uruguay, Paraguay, Honduras gibi ülkeleri sardı. Bu ülkelerin herbirinde seçimleri, ABD karşıtı söylemleriyle öne çıkan “solcu” adaylar kazandılar. Kimileri eski devrimci gerilla, kimisi “solcu bir din adamı” olan bu başkanlar, ilk iş olarak ABD’nin sömürü politikalarına karşı açıklamalar yaptılar. Sonuçta, **toplam nüfusu 550 milyona ulaşan Güney kıtasının beşte dördünden fazlası, ABD karşıtı-“sol” yönetimlere sahip oldu.**

Latin ülkelerinin yeni seçilmiş yöneticileri, “sosyalist” olduklarını iddia ediyorlardı. Ama **gerçekte, en “sol-da” olanları bile, Bolivarçılığın halkçı karakterinden ileriye geçemiyorlardı.** Bu hareketin üç ana unsuru vardı; ABD-İMF karşıtlığı, ülke doğal zenginliklerinin kamulaştırılması, kitlelerin yaşam düzeylerinde iyileştirmeler.

Bolivarci hareketin başını Venezuela ile Bolivya çekiyor. Her iki ülke de ABD ile ilişkilerini en alt düzeye indirdi; petrol ve doğalgaz faaliyetlerini kamulaştırdı; eğitim, sağlık gibi sosyal alanlarda önemli iyileştirmeler gerçekleştirdi. Venezuela sadece petrol ve doğalgazı değil, elektrik, telekomünikasyon, çimento, gıda gibi sektörlerin yanısıra, Latin Amerika’nın en büyük dördüncü fabrikası olan Sidor çelik fabrikasını da kamulaştırdı. Dahası ücretsiz sağlık merkezleri açmak, sokak çocuklarına okumayazma eğitimi vermek, barınma ve gıda yardımları gerçekleştirmek, anayasa değişikliği ile halkın seçilmiş devlet

Arjantin’de 2001 yılında yaşanan ekonomik kriz ve halk ayaklanması önemli bir başlangıç yarattı. Bu dalga Venezuela’da Chavez’in açık Bolivarci söylemleri ve Brezilya’da “sosyalist” olduğunu iddia eden Lula’nın seçimleri kazanması ile birlikte, bütün Güney kıtasını etkileyen bir harekete dönüştü. Birkaç yıl içinde, Şili, Bolivya, Peru, Nikaragua, El Salvador, Ekvator, Uruguay, Paraguay, Honduras gibi ülkeleri sardı. Bu ülkelerin herbirinde seçimleri, ABD karşıtı söylemleriyle öne çıkan “solcu” adaylar kazandılar. Kimileri eski devrimci gerilla, kimisi “solcu bir din adamı” olan bu başkanlar, ilk iş olarak ABD’nin sömürü politikalarına karşı açıklamalar yaptılar. Sonuçta, toplam nüfusu 550 milyona ulaşan Güney kıtasının beşte dördünden fazlası, ABD karşıtı-“sol” yönetimlere sahip oldu.

başkanını görevden alması hakkını yasal güvence altına almak, iş olanakları geliştirme adına küçük üreticiye uygun kredi ve destek sağlamak, NewYork’un yoksul mahallelerine ucuz yakıt göndermek gibi uygulamaları, kitlelerin desteğini ve sempatisini artırmasına neden oldu. Diğer halkçı yönetimlere sahip ülkelerde de benzer gelişmeler yaşıyor. Mesela Arjantin’de 2001 krizinden bu yana 200 fabrika işçilerin yönetiminde çalıştırılıyor. Ekvator’daki ABD askeri üssü yeni “solcu” yönetim tarafından kapatıldı. Güney Amerika kıtasında en zengin petrol ve doğalgaz rezervlerine, maden yataklarına sahip olan ülkelerin bu hamleleri başta ABD olmak üzere Batılı emperyalistlerin çok büyük tepkisini çekmesine rağmen, somut bir karşı cevap veremediler.

ABD ve diğer emperyalistlerin elini bağlayan bir unsur da, Latin ülkelerinin arkasında bulunan Çin emperyalizmiydi. ABD’nin 11 Eylül sonrasında Afganistan ve Irak başta olmak üzere Ortadoğu-Orta Asya coğrafyasına odaklandığı bir dönemde, Çin “arka bahçe”yi ele geçirmede çok önemli adımlar atmıştı. Öyle ki, 2000’li yıllar boyunca Çin devlet başkanı ve Çinli devlet adamları Latin Amerika ülkelerini birçok kere ziyaret etmişken, 2000 yılında ABD başkanı seçilen Bush, seçildikten tam 7 yıl sonra, 2007 yılında Latin Amerika ziyaretine çıkabildi ve gittiği her yerde büyük protesto gösterileriyle karşılandı. ABD’nin kaybettiği, Çin’in kazandığı mesafenin çarpıcı görüntüsüydü bu protestolar.

Mesela **Çin’in Güney Amerika ülkeleriyle ticareti, 2002-2008 yılları arasında yüzde 40, doğrudan yatırımları ise yüzde 80 arttı.** 2003 yılında Çin’in Asya dışındaki yatırımlarının yüzde 77’si Latin Amerika’ya gerçekleşiyordu. 2004 yılına gelindiğinde ise Çin’in toplam dış yatırımlarının neredeyse yarısı Latin ülkelere akıyordu. Çin’in Güney Amerika ülkelerine ihracatının yüzde 88’ini imalat sanayisi, ileri teknoloji malları, ithalatının yüzde 83’ünü temel mallar, doğal kaynaklara dayalı ürünler oluşturuyor. Yani Çin, bu ülkelere asıl olarak hammadde ürünleri satın alıyor, karşılığında ileri teknoloji ürünle-

ri satıyor. **Şili’nin bakırı, Venezuela’nın petrolü, Brezilya ve Arjantin’in zengin maden yatakları, Çin üretimi için hammadde kaynağına dönüşüyor.** Çin’in Sinopec adlı petrol ve doğalgaz şirketi ve Venezuela’nın Petroleos de Venezuela şirketi Küba’nın kuzeybatı sahillerinde petrol araması yapıyor.

Üstelik **Çin, Latin Amerika’daki ABD karşıtı Bolivarci hareketleri siyasal ve ekonomik olarak da destekliyor.** Latin Amerika’daki Bolivarci hükümetlerin seçim kampanyalarında Çinli danışmanların görev aldığı ve kampanyaların Çin tarafından finanse edildiği biliniyor. Afrika’da Sudan ve Zimbabwe gibi ülkelere katliamcı devlet başkanları ile ilişkisini yürüten, “içişlerinize karışmıyoruz, sadece ticaret yapıyoruz” diyerek en gerici diktatörlüklerle birlikte halkların sömürüsüne ortak olan Çin, Latin Amerika’da esen halkçı rüzgarları, kendi potasında eritmek amacıyla “Çin modeli sosyalizm”in propagandasını yürütüyor. Güney kıtasında kitleler arasında ABD’nin askeri darbelerine ve katliamlarına, İMF’nin ekonomik yıkımlarına duyulan tepkiyi, muhalif “solcu-Bolivarci” adayların seçim propagandalarının merkezine yerleştiriyor.

Bolivya’nın yerli devlet başkanı Morales, seçilmesinin üzerinden bir ay bile geçmeden Çin’e bir ziyaret gerçekleştirip, ziyaret dönüşünde de ülkedeki Petrobas, Exxon Mobil, Total gibi emperyalist tekeller tarafından yapılan petrol ve doğalgaz üretim ve denetimini kamulaştıracağını ilan etti. Venezuela, Çin ile ortak enerji ve askeri anlaşmalar imzaladı. Ayrıca Çin’in kendi petrol ve doğalgaz yataklarından istediği kadar faydalanabileceği konusunda garanti verirken, Çin haberleşme uydusu, “savunma amaçlı iletişim” amacıyla Venezuela’nın kullanımına açılarak, bugüne kadar kullanıldığı ABD kökenli radarları iptal etti. ABD bu radarlar aracılığıyla, Venezuela’nın her türlü askeri hareketini izleyebiliyordu; 2005 yılından bu yana bu ilişki Çin ile kuruluyor. **Chavez, sadece kendisi silahlanmakla kalmıyor; geçmişte ABD’den satın aldığı F-16 uçaklarını, teknolojilerinin keşfedilmesi için Küba ve Çin’e**

verebileceğini söylüyor. Çin'in Venezuela, Bolivya, Ekvador ve Şili gibi ülkelerle imzalanmış askeri anlaşmaları mevcut. Haiti'ye 2004 yılında gönderilen BM "Barış Gücü" içinde 125 Çin askerinin olması da son derece önemlidir.

Çin, bazı alanlarda, kendisi doğrudan ilişkilere girmek yerine, üçüncü ülkeler üzerinden ilişkiler kurmayı tercih ediyor. Bu hem birçok durumda perde gerisinde kalmasını sağlıyor ve doğrudan Çin ile ilişki kurmak istemeyen ülkeler, dolaylı olarak bağımlı hale geliyorlar. Diğer taraftan, Çin, bölgenin kendi içinde bir "hiyerarşi" oluşturarak, sömürge ilişkilerini daha rahat yönetiyor. Bu durumun en çarpıcı örneklerinden biri Ortadoğu'da yaşanıyor. Çin Suriye, Lübnan, Irak gibi ülkelerle de ekonomik ve askeri anlaşmalar imzalıyor, bu ülkelerle karşılıklı ziyaretler-görüşmeler gerçekleştiriyor, bu ülkelere büyükelçilikler açıyor; ancak yanısıra, bu ülkelerle pek çok anlaşma ve ilişki İran üzerinden de yürütülüyor.

Latin Amerika ülkelerinde bu çok daha belirgin görünüyor. Çin devlet başkanları dönem dönem bütün Latin Amerika ülkelerini kapsayan ziyaretler gerçekleştiriyor, onları kendi ülkelerine davet ediyorlar ve sayısız ikili anlaşma imzalıyorlar. Ancak Latin Amerika'da Çin'in çıkarlarını gözetten pek çok önemli adım, Venezuela, Bolivya, Nikaragua gibi ülkeler aracılığıyla, bölgesel kurumlar üzerinden gerçekleştiriliyor. Latin ülkelerini kapsayan birçok kurumun içinde Çin'in dolaylı eli uzanıyor.

Mesela ALBA (Latin Amerika için Bolivarçı Seçenek- Honduras, Bolivya, Küba, Dominik Cumhuriyeti, Nikaragua ve Venezuela'dan oluşuyor) adlı örgüt, Küba ve Venezuela tarafından, 2007 yılında kuruldu. Kurulma nedeni ABD'nin bölgeyi doğrudan sömürme aracı olan FTA'ya (Serbest Ticaret Anlaşması) duyulan tepkiydi. ALBA, ABD karşıtlığı en güçlü olan ülkelere oluşuyor ve Çin'in doğrudan bölgedeki temsilcisi gibi hareket ediyor. ALBA, tüm kritik gelişmelerde toplantı yaparak kararlar alıyor ve diğer Latin ülkelerinin dahil olduğu örgütlerin toplantısına belli bir

Çin, bazı alanlarda, kendisi doğrudan ilişkilere girmek yerine, üçüncü ülkeler üzerinden ilişkiler kurmayı tercih ediyor. Bu hem birçok durumda perde gerisinde kalmasını sağlıyor ve doğrudan Çin ile ilişki kurmak istemeyen ülkeler, dolaylı olarak bağımlı hale geliyorlar. Diğer taraftan, Çin, bölgenin kendi içinde bir "hiyerarşi" oluşturarak, sömürge ilişkilerini daha rahat yönetiyor. Latin Amerika ülkelerinde bu çok daha belirgin görünüyor. Çin devlet başkanları dönem dönem bütün Latin Amerika ülkelerini kapsayan ziyaretler gerçekleştiriyor, onları kendi ülkelerine davet ediyorlar ve sayısız ikili anlaşma imzalıyorlar. Ancak Latin Amerika'da Çin'in çıkarlarını gözetten pek çok önemli adım, Venezuela, Bolivya, Nikaragua gibi ülkeler aracılığıyla, bölgesel kurumlar üzerinden gerçekleştiriliyor. Latin ülkelerini kapsayan birçok kurumun içinde Çin'in dolaylı eli uzanıyor.

hemfikirlik içinde katılıyor.

Mercosur (Latin Amerika Ortak Pazarı) Brezilya, Arjantin, Uruguay ve Paraguay'dan kurulu bir birlik iken, Venezuela'nın 2006'da dahil olmasıyla Çin'e daha yakın bir çizgi izlemeye başladı.

Bütün Latin Amerika kıtasına yayın yapabilen bir televizyon olan Telesur'un kurulması ise, Venezuela'nın anti-ABD politikalarının ve Bolivarçı propagandanın Latin ülkelerinin tümüne ulaşması amacını taşıyor.

Güney Bankası (Banko del Sur) ise, ABD'den uzaklaşan, bu nedenle IMF ile de bağlarını koparan Latin ülkelerinin, finansal ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla gündeme geldi. Arjantin'in 2001 krizinde çöküşünün ardından borçlarının yüzde 75'inin silinmesi ve IMF ile tüm ilişkisini koparması ile birlikte, bölgesel bir mali kurumsal ortaklık oluşturma fikri gelişmeye başlamıştı. 2007 yılından itibaren ise, Venezuela ve Arjantin'in öncülüğünde, Brezilya, Peru, Ekvador, Bolivya ve Paraguay'ın girişimiyle Banko del Sur oluşturuldu. Ancak bunun arkası gelmedi.

Güney Amerika Uluslar Topluluğu (UNASUR) Arjantin, Brezilya, Guyana, Paraguay, Uruguay, Bolivya, Şili, Ekvador, Peru, Surinam ve Venezüella'nın biraraya gelmesiyle Aralık 2004'te kuruldu. Bu, Latin Amerika'nın AB'si olarak görülüyor. Tek para birimi, tek merkez bankası, enerji ve ulaşım hatlarının birleştirilmesi, ortak parlamento gibi konularda uzlaşma sağlandı, bunun çalışmaları yürütülüyor. Simon Bolivar'ın bütün Güney ve Orta Amerika kıtasını birleştirerek tek bir devlet kurma politikası, bugün de bu ülkelerde yankı buluyor. Özellikle Bolivarçı politikalar izleyen ülkeler, böyle bir birliğin adımlarını atma konusunda daha istekli. Bolivya ve Venezüella, bu birlikteliği askeri pakta dönüştürmeye çalışıyor, ABD'nin karşısına askeri olarak da bir güç halinde çıkmak istiyorlar; Brezilya gibi ABD ile ilişkileri sınırlı da olsa yürütmeyi sürdüren ve Venezuela'nın "önderliği"ni kabul etmeyenler, birliğin güç ve etkisini sınırlamayı tercih ediyorlar. Mayıs 2008'de Kolombiya ve

ABD'nin Venezüella sınırını havadan ve karadan ihlal etmesi, bölge ülkelerinin ortak bir askeri paktn gerekliliğine daha fazla ikna olmalarını sağladı.

Venezuela, sadece Güney Amerika'da değil, Afrika ülkelerinde de Çin'in taşeronluğunu yapmaktadır. Afrika-Latin Amerika zirvelerinde, Çin, başta Venezuela olmak üzere işbirlikçisi ülkeler aracılığıyla Afrika üzerinde etkisini güçlendirmektedir.

Venezuela başta olmak üzere birçok Latin Amerika ülkesi, Çin'in yanısıra Rusya ile de özellikle askeri alanda ilişkilerini sürdürmektedir. Ancak bölgede Çin'in ağırlığı belirgin bir biçimde görülmekte ve giderek de artmaktadır.

ABD emperyalizmi açısından, en kolay yönettiğini düşündüğü "arka bahçe"sinde ortaya çıkan bu tablo elbette ki kabul edilemez bir durumdur. En başta, bazı ülkelerin solcu söylemlerle işbaşına gelmesine ve Çin ile de ekonomik siyasi bağları kurmasına rağmen, kendisiyle de ilişkileri sürdürmesini sağlamaktır. Brezilya ve Şili bu konuda en açık ülkelerdir. Kitle hareketinin taleplerinden duydukları korku büyüktür; "solculuk"ları sadece oy kazanma amaçlıdır ve ABD karşıtı söylemlerine rağmen hem Çin'le hem de ABD ile ilişkileri sürdürmek gerektiğini savunmaktadırlar. Mesela Brezilya'da Lula, Topraksız Köylü Hareketine toprak reformu vaadiyle 2003 yılında seçimleri kazanarak başa geldi, ancak büyük toprak sahipleriyle arasını bozmamak için toprak reformunu çok sınırlı tuttu. Bugün "topraksızlar hareketi"nin mücadelesinin bir kazanımı olarak Brezilya anayasasında "ekilmeyen topraklar kamulaştırılır" ifadesi yer almakla birlikte, yığınlarca topraksız köylü kölelik koşullarında çalışmaya devam ediyor.

ABD ayrıca tarihsel olarak çok köklü ilişkilere sahip olduğu bu ülkelerde, çeşitli biçimlerde karşıdevrim faaliyetini örgütlemekten geri kalmamaktadır. Venezuela'da 1998'de seçimleri kazanarak gelen Chavez'in 2000'lerin başında darbe ile devrilmesi ve kitle hareketiyle geri dönmesi, bunun örneklerinden biridir. Chavez'e karşı dönem dönem büyütti-

len kitle eylemleri, sendikaların örgütlediği grevlerin altında da, bir taraftan kitlelerin yaşam koşullarını daha iyileştirme talebi, diğer taraftan ABD'nin kontra faaliyetleri bulunmaktadır. Bolivya'da kamulaştırma eylemlerinin arkasından, ülkenin zengin eyaletlerinin ayaklanması, ayrılma-ülkenin bölünmesi gibi talepleri ileri sürmeleri de yine ABD'nin çabası sonucudur. Keza, geçmişte ABD'nin Latin Amerika'nın işkence merkezi olarak kullandığı Honduras'ın da Bolivarcı kampa katılmasına karşı, 2009 yılının sonlarında gerçekleşen askeri darbe, en belirgin ABD müdahaleleri arasındadır.

Ancak bütün bu müdahaleler, ABD'nin başarısızlığı ile sonuçlanmıştır. ABD'nin açık bütün saldırı ve darbe girişimleri kitlelerin direnişi ile karşılaşmış ve ABD geri adım atmak zorunda kalmıştır. Darbe ile tutuklanan Chavez'in bir gün içinde bırakılmak zorunda kalınması, Bolivya'da Amerikancı "zengin ayaklanması"nın yine kitle hareketiyle bastırılması, Honduras'ta bir askeri darbe sonrasında ilk defa olarak kitleden kaçan asker görüntülerinin basında yer alması son derece önemlidir. Keza Honduras'ta, darbenin arkasından ALBA, AOS (Amerika Devletleri Birliği) gibi kıtasal kurumlar hızla tavrı koymuş, ABD karşıtı açıklamalar yapmış, Honduras'a komşu ülkeler sınıra asker yığmış ve Venezuela başta olmak üzere Bolivarcı ülkeler, ABD'ye cevap vereceklerini, gerekirse askeri güç kullanacaklarını açıklamışlardır.

Honduras'taki darbe, ABD'nin "arka bahçe"sinde Bolivarcı dalgayı durdurmak için yaptığı en önemli hamledir, ancak başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Bugüne kadar kıtada ABD'ye bağımlılığın tek etkisi, katliamlar, işgal, darbeler, yoksulluk ve krizler olarak yaşandı. Bu nedenle Latin ülkelerinde ABD karşıtı rüzgarlar bütün hızıyla esmekte, bu rüzgar, halkların "sosyalizm" özlemiyle birleşmektedir.

Aslında ne ABD'den kaçarken sığındıkları Çin sosyalisttir; ne de kendine halkçı, Bolivarcı diyen hükümetler... Ancak ABD karşıtlığı ve sosyalizm umutları öylesine büyüktür ki, Güney ve Orta Amerika ülkeleri, peşpeşe ABD boyunduruğundan koparak Çin'le ilişkilerini güçlendirmektedir.

TİKB(B) 5. Konferans Belgeleri'nden alınmıştır.

YEDİVEREN YAYINLARI

Köklerimiz Toprakta Tarihten Geliyoruz
Derleyen: Devrim Zafer
Şehitler Albümü...

Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları...

Yol Ayrımı

Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi... Tasfiyeciliğin çözümünü...

İlk Kurşun

Derleyen: A. İsmail

12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yıldız'ın biyografisi... Ölümsüz proletarya kahramanının öğretici yaşamı...

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; Hücreler

Derleyen: Nevlin Berktaş

12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

Duvarlarımızın Hükümü Yok

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri... Tutsakların direniş güncelleri...

Savaş ve Devrimci Duruş

Derleyen: Sezal Ekinci

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...

TİKB(B) 1. Kongre Belgeleri

Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırlandığı 1. Kongre'sinin belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler

Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karıştırmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç
3 Kasım Seçimleri

Derleyen: Azmi Akan

Türkiye'de bir savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "taktik", "devlet" ve "demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İşkencede Direnme Savaşı

Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkenceye direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direniş yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişlerini anlatıyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tıkanma noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

Pişmanlık Yasaları ve İttirafçılığa Karşı Mücadele

Derleyen: Osman Akgün

"Topluma kazandırma" adı altında karşınıza çıkartılan pişmanlık yasalarına, ittirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni Emperyalist

Savaşın Ekonomi Politikası

Derleyen: Selma Aybal

Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlamakla iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD baskılığı...

Kutup Yıldızı

Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneginin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen, komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve

Kürt Sorunu

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi...

TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri

Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar;

Hücreler Kitabı Dava Dosyası

Derleyen: Nevlin Berktaş

"Hücreler" kitabının ve yazarının ceza almasının ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.

Her ay 55 işçi ölüyor!

İŞÇİ GÜNAHETLERİNE SON!